

(Retsakter vedtaget i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab/Euratom, hvis offentliggørelse er obligatorisk)

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2009/138/EF

af 25. november 2009

om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)

(omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række væsentlige ændringer i Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring ⁽³⁾, Rådets direktiv 78/473/EØF af 30. maj 1978 om samordning af administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser vedrørende coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet ⁽⁴⁾, Rådets direktiv 87/344/EØF af 22. juni 1987 om samordning af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om retshjælpsforsikring ⁽⁵⁾, Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 om samordning af love og administrative

bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den frie udveksling af tjenesteydelser ⁽⁶⁾, Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (tredje skadesforsikringsdirektiv) ⁽⁷⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings-selskaber i en forsikringsgruppe ⁽⁸⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 om sanering og likvidation af forsikringsselskaber ⁽⁹⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikringsvirksomhed ⁽¹⁰⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed ⁽¹¹⁾. Af klarhedshensyn bør disse direktiver omarbejdes.

(2) For at lette adgangen til og udøvelsen af disse former for livsforsikrings- og genforsikringsvirksomhed er det nødvendigt at fjerne de alvorligste forskelle i medlemsstaternes lovgivning for så vidt angår de regler, som forsikrings- og genforsikringsselskaber er underlagt. Der bør derfor opstilles retlige rammer for forsikrings- og genforsikringsselskabers udøvelse af forsikringsvirksomhed i hele det indre marked for dermed at gøre det lettere for forsikrings- og genforsikringsselskaber med hovedsæde i Fællesskabet at påtage sig risici og forpligtelser i hele Fællesskabet.

⁽¹⁾ EUT C 224 af 30.8.2008, s. 11.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 22.4.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 10.11.2009.

⁽³⁾ EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3.

⁽⁴⁾ EFT L 151 af 7.6.1978, s. 25.

⁽⁵⁾ EFT L 185 af 4.7.1987, s. 77.

⁽⁶⁾ EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1.

⁽⁸⁾ EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1.

⁽⁹⁾ EFT L 110 af 20.4.2001, s. 28.

⁽¹⁰⁾ EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1.

⁽¹¹⁾ EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1.

- (3) Af hensyn til et velfungerende indre marked bør der fastlægges samordnede regler for tilsyn med forsikringskoncerner og for foranstaltninger til sanering og likvidation af forsikringselskaber med henblik på kreditorbeskyttelse.
- (4) Visse selskaber, som præsterer forsikringstjenesteydelser, bør ikke være omfattet af det system, der oprettes i kraft af dette direktiv, det være sig på grund af deres størrelse, retlige status eller art — f.eks. en tæt tilknytning til offentlige forsikringsordninger — eller de specifikke tjenesteydelser, de præsterer. Det vil endvidere være hensigtsmæssigt i flere medlemsstater at udelukke bestemte organer, hvis virksomhed kun omfatter en meget begrænset sektor, og som lovgivningsmæssigt er begrænset til et bestemt geografisk område eller til bestemte personer.
- (5) Meget små forsikringselskaber, som opfylder visse betingelser, herunder bruttopræmieindtægter på under 5 mio. EUR, er undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde. Alle forsikrings- og genforsikringselskaber, som allerede er godkendt i henhold til de nuværende direktiver, bør dog fortsat være godkendt, når dette direktiv gennemføres. Selskaber, som er undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde, bør kunne gøre brug af de grundlæggende friheder i henhold til traktaten. Disse selskaber bør have mulighed for at ansøge om tilladelse i henhold til dette direktiv med henblik på at drage fordel af enhedstilladelsen i henhold til dette direktiv.
- (6) Det bør være muligt for medlemsstater at kræve, at selskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, og som er undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde, registrerer sig. Medlemsstaterne kan også lade disse selskaber blive omfattet af finansielt og lovpligtigt tilsyn.
- (7) Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse ⁽¹⁾, Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber ⁽²⁾, Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer ⁽³⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter ⁽⁴⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut ⁽⁵⁾ indeholder generelle regler på områderne bogholderi, ansvarsforsikring for motorkøretøjer, finansielle instrumenter og kreditinstitutter og definitioner inden for disse områder. Visse af definitionerne i disse direktiver bør finde anvendelse i forbindelse med dette direktiv.
- (8) Adgang til udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed bør være betinget af en forudgående tilladelse. Der bør derfor fastsættes betingelser og procedurer for meddelelse af denne tilladelse og for et eventuelt afslag.
- (9) De direktiver, som ophæves ved dette direktiv, fastsætter ikke nogen bestemmelser for omfanget af de genforsikringsaktiviteter, som et forsikringselskab har fået tilladelse til at udøve. Det er op til medlemsstaterne at beslutte, om der skal fastsættes bestemmelser for dette.
- (10) Henvisninger i dette direktiv til forsikrings- eller genforsikringselskaber bør omfatte captive-forsikringselskaber og captive-genforsikringselskaber, undtagen når der er fastsat særlige bestemmelser for disse selskaber.
- (11) Da dette direktiv udgør et centralt element i virkeliggørelsen af det indre marked, bør forsikrings- og genforsikringselskaber, der har opnået tilladelse i deres hjemlande, have ret til at udøve en del af eller alle deres aktiviteter i hele Fællesskabet ved at etablere filialer eller præstere tjenesteydelser. Der bør derfor tages skridt til at tilvejebringe den harmonisering, der er nødvendig og tilstrækkelig til at opnå gensidig anerkendelse af tilladelser og tilsynsordninger, og dermed en fælles tilladelse, som gælder i hele Fællesskabet, og som åbner mulighed for, at tilsynet med et selskab udføres af hjemlandet.
- (12) I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv) ⁽⁶⁾ er der fastsat regler for udnævnelse af skadesbehandlingsrepræsentanter. Disse regler bør finde anvendelse i forbindelse med dette direktiv.
- (13) Genforsikringselskaber bør begrænse deres målsætninger til udøvelse af genforsikringsvirksomhed og dermed forbundne aktiviteter. Et sådant krav bør ikke hindre et genforsikringselskab i at udøve aktiviteter som f.eks. statistisk eller aktuarmæssig rådgivning, risikoanalyse eller forskning på sine kunders vegne. Det kan også omfatte udøvelse af funktionen som holdingselskab og virksomhed i relation til de aktiviteter i den finansielle sektor, der er omhandlet i artikel 2, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringselskaber og investeringselskaber i et finansielt konglomerat ⁽⁷⁾. Under alle omstændigheder tillader dette krav ikke, at der udøves bankvirksomhed eller finansielle aktiviteter, der ikke er relaterede hertil.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 2.5.1972, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17.

⁽⁴⁾ EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65.

⁽⁷⁾ EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1.

- (14) Beskyttelse af forsikringstagerne forudsætter, at forsikrings- og genforsikringselskaber er underlagt effektive solvenskrav, som vil føre til en effektiv kapitalfordeling i hele Den Europæiske Union. Det nuværende system er ikke længere tilstrækkeligt i lyset af udviklingen på markedet. Det er derfor nødvendigt at indføre en ny lovramme.
- (15) I tråd med den seneste udvikling inden for risikostyring i International Association of Insurance Supervisors, International Accounting Standards Board og International Actuarial Association og på baggrund af den seneste udvikling inden for andre finanssektorer bør der vedtages en metode, som bygger på den økonomiske risiko, og som tilskynder forsikrings- og genforsikringselskaber til at måle og forvalte deres risici korrekt. Harmoniseringen bør øges med specifikke regler for værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.
- (16) Hovedformålet med regulering af og tilsyn med forsikrings- og genforsikringselskaber er at sikre en hensigtsmæssig beskyttelse af forsikringstagere og begunstigede. Begrebet begunstigede har til formål at dække enhver fysisk eller juridisk person, som har en rettighed i henhold til en forsikringsaftale. Finansiell stabilitet samt redelige og stabile markeder er andre mål for regulering af og tilsyn med forsikrings- og genforsikringselskaber, og disse bør også tages i betragtning, dog uden at hovedformålet af den grund undermineres.
- (17) Solvensregimet, der fastsættes i dette direktiv, forventes at føre til en endnu bedre beskyttelse for forsikringstagerne. Det vil kræve, at medlemsstaterne tildeler tilsynsmyndigheder ressourcer til at nå deres forpligtelser, som er fastsat i dette direktiv. Dette omfatter alle nødvendige kapaciteter, herunder finansielle og menneskelige ressourcer.
- (18) Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder bør derfor have alle nødvendige beføjelser til at sikre, at forsikrings- og genforsikringselskaber udøver deres virksomhed på betryggende vis i hele Fællesskabet, hvad enten det sker i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. For at sikre et effektivt tilsyn skal alle tilsynsmyndighedernes tiltag være proportionale med arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med et forsikringselskabs eller et genforsikringselskabs virksomhed, uanset hvilken betydning det omhandlede selskab har for den overordnede finansielle stabilitet på markedet.
- (19) Dette direktiv bør ikke være for belastende for små og mellemstore forsikringselskaber. En af måderne hvorpå dette kan opnås er ved en passende anvendelse af proportionalitetsprincippet. Dette princip bør både anvendes på kravene, der stilles til forsikrings- og genforsikringselskaber, og på udøvelsen af tilsynsbeføjelser.
- (20) Dette direktiv bør navnlig ikke være for belastende for forsikringselskaber, der specialiserer sig i at præstere særlige typer af forsikringer eller tjenesteydelser til særlige kundesegmenter, og der bør i den forbindelse erkendes, at specialisering på denne måde kan være en værdifuld måde til effektivt og reelt at styre risiko. For at nå dette mål såvel som en passende anvendelse af proportionalitetsprincippet bør det også være muligt i specielle tilfælde at tillade, at selskaber anvender deres egne oplysninger til at kalibrere i risikomodulerne i solvenskapitalkravets standardformel.
- (21) Dette direktiv bør også tage hensyn til captive-forsikringselskabers og captive-genforsikringselskabers særlige forhold. Da disse selskaber kun dækker risiko i forbindelse med den industri- eller handelskoncern, som de tilhører, bør der indføres passende fremgangsmåder i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet for at afspejle arten, omfanget og kompleksiteten af deres virksomhed.
- (22) Tilsynet med genforsikringsaktiviteter bør tage hensyn til genforsikringssektorens særlige forhold, navnlig dens globale karakter og det forhold, at forsikringstagerne selv er forsikrings- eller genforsikringselskaber.
- (23) Tilsynsmyndighederne bør kunne indhente de oplysninger fra forsikrings- og genforsikringselskaber, der er nødvendige med henblik på tilsynet, herunder i givet fald de oplysninger, som et forsikrings- eller genforsikringselskab offentliggør i forbindelse med regnskaber, børsnotering eller andre retlige eller reguleringsmæssige krav.
- (24) Ansvar for overvågningen af forsikringselskabers og genforsikringselskabers økonomiske soliditet bør pålægges tilsynsmyndighederne i hjemlandet. De bør til dette formål regelmæssigt udføre undersøgelser og evalueringer.
- (25) Tilsynsmyndighederne bør kunne tage hensyn til følgerne for risiko- og kapitalforvaltning af frivillige adfærdskodekser og gennemsigtighedskrav, som overholdes af de relevante institutioner, der handler med uregulerede og alternative instrumenter.
- (26) Solvenskapitalkravet danner udgangspunkt for, hvorvidt de kvantitative krav i forsikringsbranchen er tilstrækkelige. Tilsynsmyndighederne bør derfor alene under exceptionelle omstændigheder, i de tilfælde, der er nævnt i dette direktiv, have beføjelse til at stille krav om et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet i forlængelse af tilsynsprocessen. Hensigten med standardformlen for solvenskapitalkravet er at afspejle de fleste forsikringselskabers og genforsikringselskabers risikoprofil. Denne standardmetode vil i nogle tilfælde ikke i tilstrækkelig grad afspejle et selskabs meget specifikke risikoprofil.

- (27) Kravet om et kapitaltillæg er exceptionelt i den forstand, at det kun bør anvendes som en sidste mulighed, når andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige. Begrebet exceptionelt bør ses inden for rammerne af en særlig situation i det selskab i stedet for i forhold til antallet af kapitaltillæg, som indføres på et specifikt marked.
- (28) Kapitaltillægget bør opretholdes, så længe der ikke er rettet op på de forhold, der var gældende, da kravet blev indført. Når den komplette eller partielle interne model rummer væsentlige mangler, eller der forekommer væsentlige ledelsesmæssige svigt, bør tilsynsmyndighederne sikre, at det pågældende selskab gør sit yderste for at rette op på de mangler, der førte til kravet om et kapitaltillæg. Når standardmetoden imidlertid ikke i tilstrækkelig grad afspejler et selskabs meget specifikke risikoprofil, kan kapitaltillægget opretholdes i de efterfølgende år.
- (29) Nogle risici kan kun imødegås i tilstrækkelig grad med ledelseskrav snarere end med de kvantitative krav, der afspejles i solvenskapitalkravet. Et effektivt ledelsessystem er derfor afgørende for en hensigtsmæssig ledelse af forsikringsselskabet og for reguleringssystemet.
- (30) Ledelsessystemet omfatter risikostyringsfunktionen, compliance-funktionen, den interne revisionsfunktion og aktuarfunktionen.
- (31) En funktion er en administrativ kapacitet til at varetage særlige ledelsesopgaver. Identificeringen af en særlig funktion forhindrer ikke selskabet i frit at beslutte, hvordan denne funktion skal organiseres i praksis, medmindre andet er anført i dette direktiv. Dette bør ikke føre til unødigt byrdefulde krav, fordi der skal tages hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af selskabets aktiviteter. Det bør derfor være muligt for disse funktioner at bemannes med eget personale, bero på rådgivning fra eksterne eksperter eller udliciteres til eksperter inden for de grænser, direktivet sætter.
- (32) I mindre, og mindre komplekse, selskaber undtagen i forbindelse med den interne revisionsfunktion bør det være muligt, at én person eller organisatorisk enhed endvidere kan udføre mere end én funktion.
- (33) De funktioner, der indgår i ledelsessystemet, anses for nøglefunktioner og er derfor også vigtige og afgørende funktioner.
- (34) Alle personer, som udfører nøglefunktioner, bør være egnede og hæderlige. Kun personer, der besidder nøgleposter, bør være omfattet af oplysningskravene til tilsynsmyndigheden.
- (35) For at vurdere det krævede niveau af sagkundskab, bør de faglige kvalifikationer og erfaringen hos dem, som reelt driver selskabet eller besidder andre nøgleposter, inddrages som yderligere faktorer.
- (36) Alle forsikrings- og genforsikringsselskaber bør som en integrerende del af deres forretningsstrategi regelmæssigt vurdere deres samlede solvensbehov med deres specifikke risikoprofil for øje (vurdering af egen risiko og solvens). Denne vurdering kræver hverken, at der udarbejdes en intern model, eller har til formål at beregne et kapitalkrav, som er forskelligt fra solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet. Resultaterne af hver vurdering bør indberettes til tilsynsmyndighederne som en del af de oplysninger, der skal udleveres i tilsynsøjemed.
- (37) For at sikre et effektivt tilsyn med outsourcete funktioner eller aktiviteter er det afgørende, at de myndigheder, der fører tilsyn med det outsourcingende forsikrings- eller genforsikringsselskabet, har adgang til alle relevante data, der opbevares af den outsourcingende tjenesteyder, uanset om sidstnævnte er en tilsynspligtig enhed eller ej, og at tilsynsmyndighederne har ret til at udføre kontrol på stedet. For at tage hensyn til udviklingen på markederne og sikre, at outsourcing-betingelserne til stadighed er opfyldt, bør tilsynsmyndigheden på forhånd informeres om outsourcing af afgørende eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Disse krav bør tage hensyn til arbejdet i Det Fælles Forum, og de stemmer overens med gældende regler og praksis i banksektoren og direktiv 2004/39/EF og dets anvendelse på kreditinstitutter.
- (38) Af hensyn til gennemsigtigheden bør forsikrings- og genforsikringsselskaber mindst én gang årligt offentliggøre — dvs. stille gratis til rådighed for offentligheden enten i trykt eller elektronisk form — væsentlige oplysninger om deres solvens og finansielle situation. Selskaber bør have mulighed for at offentliggøre yderligere oplysninger på et frivilligt grundlag.
- (39) Der bør tillades udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne og de myndigheder eller organer, der i kraft af deres funktion bidrager til at styrke stabiliteten i det finansielle system. Det er derfor nødvendigt at fastsætte, på hvilke betingelser denne udveksling af oplysninger bør være mulig. Når det derudover er fastsat, at oplysninger kun kan offentliggøres med tilsynsmyndighedernes udtrykkelige tilladelse, bør disse myndigheder i givet fald kunne betinge deres samtykke af, at visse strenge krav overholdes.
- (40) Det er nødvendigt at fremme tilsynsmæssig konvergens, ikke blot hvad angår tilsynsværktøjer, men også hvad angår tilsynspraksis. Det Europæiske Tilsynsudvalg for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (CEIOPS), der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2009/79/EF ⁽¹⁾, bør spille en væsentlig rolle i den henseende og regelmæssigt aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Kommissionen om fremskridt på området.

(¹) EUT L 25 af 29.1.2009, s. 28.

- (41) Formålet med de oplysninger og rapporten, som skal forelægges i forbindelse med kapitaltillæggene til CEIOPS, er ikke at forbyde deres anvendelse i henhold til dette direktiv, men at bidrage til en stadig højere grad af tilsynsmæssig konvergens ved anvendelse af kapitaltillæg mellem tilsynsmyndighederne i de enkelte medlemsstater.
- (42) For at lette den administrative byrde og undgå dobbeltarbejde bør tilsynsmyndighederne og de nationale statistiske kontorer samarbejde og udveksle oplysninger.
- (43) Med henblik på at styrke tilsynet med forsikrings- og genforsikringselskaber og beskytte forsikringstagerne bør revisorer, i den betydning der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber ⁽¹⁾, have pligt til omgående at indberette oplysninger, som kan få alvorlig indflydelse på et forsikringselskabs eller et genforsikringselskabs finansielle situation eller administrative organisation.
- (44) Forsikringselskaber, der udøver både livs- og skadesforsikringsvirksomhed, bør adskille forvaltningen af disse aktiviteter for at beskytte de livsforsikredes interesser. Disse selskaber bør bl.a. pålægges samme kapitalkrav, som gælder for en tilsvarende forsikringskoncern bestående af et livsforsikringselskab og et skadesforsikringselskab, under hensyntagen til kapitalens øgede overførbare hos forsikringselskaber, der tegner flere forsikringsklasser.
- (45) Vurderingen af forsikringselskabers og genforsikringselskabers finansielle stilling bør bero på fornuftige økonomiske principper og gøre optimal brug af de oplysninger, som leveres af de finansielle markeder, og på de almindeligt tilgængelige data om forsikringstekniske risici. Specielt bør solvenskrav baseres på en økonomisk værdiansættelse af hele balancen.
- (46) Værdiansættelsesnormer med henblik på tilsynet bør så vidt muligt være forenelige med udviklingen i internationale regnskabsstandarder for at lette den administrative byrde for forsikrings- eller genforsikringselskaber.
- (47) I overensstemmelse med denne fremgangsmåde bør kapitalkravene dækkes ved hjælp af egenkapital, uanset om det er balanceførte eller ikke-balanceførte poster. Eftersom ikke alle finansielle ressourcer yder fuld dækning i tilfælde af likvidation og på going concern-basis, bør egenkapitalelementer klassificeres i overensstemmelse med kvalitetskriterier i tre tiers, og den anerkendte egenkapital til dækning af kapitalkravene bør afgrænses tilsvarende. De gældende grænser for egenkapitalelementer bør alene anvendes med henblik på at fastslå forsikrings- og genforsikringselskabers solvens, og de bør ikke yderligere begrænse disse selskabers frihed med hensyn til deres interne kapitalforvaltning.
- (48) Generelt kan aktiver, der er fri for enhver påregnelig forpligtelse, benyttes til at absorbere tab som følge af negative udsving i deres aktiviteter på going-concern basis og i forbindelse med likvidation. Hovedparten af de overskydende aktiver i forhold til passiver, som værdiansættes i overensstemmelse med principperne i dette direktiv, bør derfor behandles som kapital af høj kvalitet (tier 1).
- (49) Ikke alle aktiver i et selskab er uden begrænsninger. I nogle medlemsstater indebærer specifikke produkter afgrænsede fondsstrukturer, der giver en kategori af forsikringstagerne større rettigheder til aktiver inden for deres egen fond. Selv om disse aktiver er medtaget i beregningen af de overskydende aktiver i forhold til passiver med henblik på egenkapital, kan de faktisk ikke benyttes til at imødegå risici uden for den afgrænsede fond. For at være i overensstemmelse med den økonomiske tilgang bør vurderingen af egenkapital tilpasses for at afspejle den anderledes karakter af de aktiver, der er en del af en afgrænset ordning. Beregningen af solvenskapitalkravet bør ligeledes afspejle reduktionen i pooling eller diversifikation i forbindelse med disse afgrænsede fonde.
- (50) Det er for øjeblikket praksis i visse medlemsstater, at forsikringselskaber sælger livsforsikringsprodukter, hvor forsikringstagerne og de begunstigede bidrager til selskabets risikovillige kapital til gengæld for hele eller en del af afkastet af bidragene. Denne akkumulerede fortjeneste er overskudskapital, som er den retlige enheds ejendom, hvori den er genereret.
- (51) Overskudskapital bør værdiansættes i overensstemmelse med den økonomiske tilgang, der er fastlagt i dette direktiv. En simpel henvisning til værdiansættelsen af overskudskapitalen i det lovpligtige årsregnskab bør således ikke være tilstrækkelig. På linje med kravene til egenkapital, bør overskudskapital være underlagt de kriterier, der er fastsat i dette direktiv om klassificering i tiers. Det indebærer bl.a., at kun overskudskapital, der opfylder kravene til klassificering i tier 1, bør betragtes som tier 1-kapital.

⁽¹⁾ EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87.

- (52) Gensidige og gensidiglignende sammenslutninger med variable bidrag kan opkræve yderligere bidrag fra deres medlemmer (supplerende medlemsbidrag) med henblik på at øge de finansielle midler, som de besidder for at absorbere tab. Supplerende medlemsbidrag kan udgøre en betydelig finansieringskilde for gensidige og gensidiglignende sammenslutninger, når disse sammenslutninger er stillet over for negative udsving i deres aktiviteter. Supplerende medlemsbidrag bør derfor anerkendes som supplerende kapitalposter og behandles i overensstemmelse hermed til solvensformål. Navnlig i forbindelse med gensidige eller gensidiglignende rederisammenslutninger med variable bidrag, der udelukkende forsikrer maritime risici, er anvendelse af supplerende medlemsbidrag en længerevarende praksis, der er genstand for særlige genopretningsordninger og beløb, som godkendes af deres medlemmer, bør behandles som kapital af god kvalitet (tier 2). Tilsvarende i forbindelse med andre gensidige og gensidiglignende sammenslutninger, hvor supplerende medlemsbidrag er af tilsvarende kvalitet, bør det godkendte beløb af disse medlemsbidrag også behandles som kapital af god kvalitet (tier 2).
- (53) For at gøre det muligt for forsikrings- og genforsikrings-selskaber at opfylde deres forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede bør medlemsstaterne pålægge disse selskaber at oprette tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser. Principperne og de aktuarmæssige og statistiske metoder, der ligger til grund for beregningen af disse forsikringsmæssige hensættelser, bør harmoniseres i hele Fællesskabet for at forbedre sammenligneligheden og gennemsigtigheden.
- (54) Beregningen af disse forsikringsmæssige hensættelser bør stemme overens med værdiansættelsen af aktiver og andre forpligtelser samt være markedskonform og i tråd med den internationale udvikling på regnskabs- og tilsynsområdet.
- (55) Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser bør derfor afspejle det beløb, et forsikrings- eller genforsikrings-selskab skulle betale, hvis det omgående overførte sine kontraktlige rettigheder og forpligtelser til et andet selskab. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser bør derfor afspejle det beløb, som et andet forsikrings- eller genforsikrings-selskab (referenceselskabet) kan forventes at få behov for med henblik på at overtage og honorere de underliggende forsikrings- og genforsikringsforpligtelser. Størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser bør afspejle forsikringsporteføljens grundlæggende karakteristika. Der bør derfor kun anvendes selskabsspecifikke oplysninger, som f.eks. oplysninger om forvaltning af fordringer og udgifter, til beregningen af disse, for så vidt disse oplysninger sætter forsikrings- og genforsikrings-selskaber i stand til bedre at afspejle den underliggende forsikringsporteføljes karakteristika.
- (56) De antagelser, der gøres om det referenceselskab, der forventes at overtage og honorere de underliggende forsikrings- og genforsikringsforpligtelser bør harmoniseres i hele Fællesskabet. Navnlig de antagelser om det referenceselskab, som beslutter, hvorvidt det og i hvilket omfang diversifikationseffekter bør inddrages i beregningen af risikotillægget, bør undersøges som led i konsekvensanalysen af gennemførelsesforanstaltninger og bør derefter harmoniseres på fællesskabsplan.
- (57) Rimelig interpolation og ekstrapolation fra direkte observerbare markedsværdier bør også kunne anvendes til at beregne forsikringsmæssige hensættelser.
- (58) Det er nødvendigt at beregne den forventede nutidsværdi af forsikringsforpligtelser på grundlag af aktuelle og troværdige oplysninger og realistiske antagelser under hensyn til finansielle garantier og optioner indeholdt i forsikrings- og genforsikringsaftaler, for at afgive en økonomisk værdiansættelse af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser. Der bør stilles krav om anvendelse af effektive og harmoniserede aktuarmæssige metoder.
- (59) For at afspejle små og mellemstore virksomheders særlige situation bør der fastlægges forenklede fremgangsmåder for beregning af de forsikringsmæssige hensættelser.
- (60) Der bør i tilsynsordningen fastlægges dels et risikofølsomhedskrav, der bygger på en prospektiv beregning for at sikre, at tilsynsmyndighederne kan foretage et præcist og rettidigt indgreb (solvenskapitalkravet), dels et sikkerhedsmæssigt minimumsniveau, som de finansielle ressourcer mindst bør overholde (minimumskapitalkravet). Begge kapitalkrav bør harmoniseres i Fællesskabet for at opnå et ensartet beskyttelsesniveau for forsikringstagere. For at dette direktiv kan blive velfungerende, bør der være en passende skala for tilsynsmæssig indgriben mellem solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.
- (61) For at afbøde for mulige u hensigtsmæssige procykliske virkninger i det finansielle system og undgå en situation hvor forsikrings- og genforsikrings-selskaber unødigt tvinges til at tilvejebringe yderligere kapital eller sælge deres investeringer som følge af urimelige negative bevægelser på de finansielle markeder, bør standardmetodens markedsrisikomodel for solvenskapitalkravet indeholde en symmetrisk justeringsmekanisme for ændringerne i aktiekursens niveau. Herudover bør der i tilfælde af usædvanligt store fald på de finansielle markeder, og hvor denne

- symmetriske justeringsmekanisme ikke er tilstrækkelig til, at forsikrings- og genforsikringselskaberne kan overholde deres solvenskapitalkrav, fastsættes en bestemmelse, som gør det muligt for tilsynsmyndighederne at forlænge den periode, indenfor hvilken forsikrings- og genforsikringselskaberne på ny skal afsætte den nødvendige anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet.
- (62) Solvenskapitalkravet bør afspejle et niveau for anerkendt egenkapital, som sætter forsikrings- og genforsikringselskaber i stand til at dække betydelige tab, og som giver forsikringstagerne og de begunstigede en rimelig sikkerhed for, at forfaldne betalinger vil blive effektueret.
- (63) For at sikre at forsikrings- og genforsikringselskaber har anerkendt egenkapital, som til stadighed dækker solvenskapitalkravet, idet der tages hensyn til ændringerne i deres risikoprofil, bør disse selskaber mindst én gang årligt beregne solvenskapitalkravet, løbende kontrollere det og beregne det på ny, når risikoprofilen ændres væsentligt.
- (64) For at fremme god risikostyring og bringe de lovregulerede kapitalkrav i overensstemmelse med erhvervslivets praksis bør solvenskapitalkravet fastlægges som den økonomiske kapital, som forsikrings- og genforsikringselskaber skal råde over for at sikre, at der højst forekommer en konkursituation hvert 200. tilfælde eller alternativt, når disse selskaber stadig har mulighed for med en sandsynlighed på mindst 99,5 % at overholde deres forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder. Denne økonomiske kapital bør beregnes på grundlag af disse selskabers sande risikoprofil under hensyntagen til virkningerne af eventuelle risikobegrænsende teknikker samt diversifikationseffekter.
- (65) Der bør fastlægges en standardformel til beregning af solvenskapitalkravet, så alle forsikrings- og genforsikringselskaber har mulighed for at vurdere deres økonomiske kapital. Ved struktureringen af standardformlen bør der benyttes en modular metode, hvilket indebærer, at hvert enkelt engagement inden for hver risikokategori bør vurderes i et første trin og derefter aggregeres i et andet trin. Hvis selskabets sande risikoprofil afspejles bedre med anvendelsen af virksomhedsspecifikke parametre, bør dette tillades på den forudsætning, at sådanne parametre er beregnet ud fra en standardmetode.
- (66) For at afspejle små og mellemstore virksomheders særlige situation bør der fastlægges forenklede fremgangsmåder for beregning af solvenskapitalkravet i henhold til standardformlen.
- (67) Den nye risikobaserede indfaldsvinkel omfatter principielt ikke begrebet kvantitative begrænsninger for investeringer og kriterier for anerkendelse af aktiver. Det bør dog være muligt at indføre begrænsninger for investeringer og kriterier for anerkendelse af aktiver for at modvirke risici, som ikke er tilstrækkeligt dækket af et delmodul til standardformlen.
- (68) I overensstemmelse med den risikoorienterede tilgang til solvenskapitalkravet bør det være muligt under specifikke omstændigheder at benytte partielle eller komplette interne modeller i stedet for standardformlen til at beregne dette krav. For at yde forsikringstagerne og de begunstigede et ækvivalent beskyttelsesniveau bør sådanne modeller være underlagt et krav om forudgående tilsynsmæssig godkendelse på grundlag af harmoniserede processer og standarder.
- (69) Når den anerkendte kernekapital ikke lever op til minimumskapitalkravet, bør forsikrings- og genforsikringselskabers tilladelse tilbagekaldes, hvis de ikke inden for et kort tidsrum er i stand til at genskabe den anerkendte kernekapital og dermed overholde minimumskapitalkravet.
- (70) Minimumskapitalkravet bør sikre et minimumsniveau, som de finansielle ressourcer mindst bør overholde. Det er nødvendigt, at dette niveau beregnes efter en enkel formel, som indeholder et fastsat minimum og et loft for det risikobaserede solvenskapitalkrav for at gøre det muligt med en gradvist højere skala for tilsynsmæssige indgreb, og at den baseres på data, som kan revideres.
- (71) Forsikrings- og genforsikringselskaber bør råde over aktiver af en tilstrækkelig kvalitet til at dække deres samlede økonomiske behov. Forsikringselskabers og genforsikringselskabers samlede investeringsbeholdning bør administreres efter »prudent person«-princippet.
- (72) Medlemsstaterne bør ikke kræve, at forsikrings- eller genforsikringselskaber investerer deres aktiver i bestemte kategorier af aktiver, da et sådant krav kan være uforeneligt med den liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i traktatens artikel 56.
- (73) Det er nødvendigt at forbyde bestemmelser, hvorved medlemsstaterne kan kræve, at forsikringselskaber eller genforsikringselskaber skal stille aktiver som sikkerhed for de forsikringsmæssige hensættelser, uanset hvilken form dette krav måtte antage, når forsikringselskabet er genforsikret hos et forsikrings- eller genforsikringselskab, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv, eller hos et tredjelandforsikringselskab, når tilsynsordningen i dette tredjeland anses for at være ækvivalent.

- (74) I de hidtidige retlige rammer har der ikke været fastsat hverken detaljerede kriterier for tilsynsmæssig vurdering af den påtænkte erhvervelse eller en procedure for anvendelsen af dem. Der er derfor behov for en præcisering af kriterierne og processen i forbindelse med tilsynsmæssig vurdering for at tilvejebringe den nødvendige retssikkerhed, klarhed og forudsigelighed med hensyn til vurderingsprocessen samt med hensyn til resultaterne heraf. Disse kriterier og procedurer blev fastlagt ved bestemmelser i direktiv 2007/44/EF. For så vidt angår forsikring og genforsikring bør disse bestemmelser derfor kodificeres og integreres i dette direktiv.
- (75) Det er derfor helt afgørende at sikre størst mulig harmonisering i hele Fællesskabet af disse procedurer og tilsynsmæssige vurderinger. Bestemmelserne vedrørende kvalificeret deltagelse bør imidlertid ikke forhindre medlemsstaterne i at foreskrive, at tilsynsmyndighederne skal underrettes om erhvervelse af kapitalandele under tærsklerne i disse bestemmelser, når højest én yderligere tærskel under 10 % i den forbindelse kræves af en medlemsstat. Disse bestemmelser bør heller ikke forhindre tilsynsmyndighederne i at fastsætte generelle retningslinjer for, hvornår sådanne kapitalandele anses for at resultere i betydelig indflydelse.
- (76) Grundet unionsborgernes øgede mobilitet udbydes ansvarsforsikringer for motorkøretøjer i stigende omfang på tværs af landegrænser. For at sikre, at ordningen med grønne kort og aftalerne mellem de nationale foreninger af udbydere af motorkøretøjsforsikringer fortsat fungerer efter hensigten, bør medlemsstaterne kunne pålægge forsikringsselskaber, som på medlemsstaternes område udbyder ansvarsforsikringer for motorkøretøjer i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, at være medlemmer af og deltage i finansieringen af den nationale forening og garantifonden, der er etableret i denne medlemsstat. Medlemsstaten, hvor tjenesteydelserne præsteres, bør pålægge selskaber, der udbyder motorkøretøjsforsikringer, at udnævne en repræsentant på medlemsstatens område for at indsamle alle nødvendige oplysninger i relation til erstatningskrav og repræsentere det pågældende selskab.
- (77) Inden for rammerne af det indre marked er det i forsikringstagerens interesse at have adgang til det bredest mulige udvalg af forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet. Den medlemsstat, hvor risikoen består, eller den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, bør derfor sikre, at intet hindrer markedsføringen på dens område af forsikringsprodukter, der udbydes i Fællesskabet, forudsat at de ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i denne medlemsstat, og såfremt de almene hensyn ikke er beskyttet af hjemlandets retsregler.
- (78) Der bør indføres en sanktionsordning, som kan bringes i anvendelse, når et forsikringsselskab i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består, ikke overholder eventuelle gældende bestemmelser begrundet i almene hensyn.
- (79) I et indre marked for forsikring har forbrugerne et større og mere varieret udvalg af forsikringer end tidligere. Hvis forbrugerne skal kunne drage fuldt udbytte af denne diversitet og den øgede konkurrence, bør de forsynes med alle nødvendige oplysninger, inden aftalen indgås og i hele aftalens løbetid, således at de kan vælge den aftale, som bedst opfylder deres behov.
- (80) Et forsikringsselskab, der tilbyder aftaler om assistance, bør råde over de nødvendige midler til inden for en passende frist at præstere de naturlige ydelser, som det tilbyder. Der bør fastlægges særlige bestemmelser for beregningen af solvenskapitalkravet og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet, som et sådant selskab skal være i besiddelse af.
- (81) Den faktiske udøvelse af coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, som på grund af dens art eller betydning sandsynligvis vil blive dækket gennem international coassurance, bør lettes ved et minimum af harmonisering for at undgå konkurrenceforvridning og forskelsbehandling. Det ledende forsikringsselskab bør i den forbindelse opgøre skaderne og fastsætte mindstebeløbet for de forsikringsmæssige hensættelser. Det er desuden vigtigt, at der for coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet skabes et særligt samarbejde mellem medlemsstaternes tilsynsmyndigheder såvel som mellem disse myndigheder og Kommissionen.
- (82) Af hensyn til beskyttelsen af de forsikrede bør den nationale lovgivning om retshjælpsforsikring harmoniseres. Eventuelle interessekonflikter, der bl.a. kan skyldes, at forsikringsselskabet dækker en anden person eller dækker en person med hensyn til både retshjælp og en anden forsikringsklasse, bør så vidt muligt undgås eller afhjælpes. Der findes til dette formål forskellige muligheder for at opnå en passende beskyttelse af forsikringstagernes rettigheder. Uanset hvilken mulighed der vælges, bør alle, der har tegnet en retshjælpsforsikring, være omfattet af ækvivalente garantier.
- (83) Konflikter mellem forsikrede og forsikringsselskaber, der vedrører retshjælp, bør løses på den mest rimelige og hurtigst mulige måde. Medlemsstaterne bør derfor indføre en voldgiftsprocedure eller en anden procedure, som giver tilsvarende sikkerhed.
- (84) I visse medlemsstater træder privat eller frivilligt indgået sygeforsikring delvis eller fuldstændig i stedet for den sygeforsikring, der er indbygget i de sociale sikringsordninger. Den særlige karakter af en sådan sygeforsikring adskiller den fra anden skadesforsikring og fra livsforsikring, eftersom det er nødvendigt at sikre, at forsikringstagerne reelt har adgang til en privat eller frivilligt indgået sygeforsikring uanset

alder eller risikoprofil. På grund af karakteren og de sociale konsekvenser af sygeforsikringsaftalerne bør tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen består, kunne kræve systematisk anmeldelse af de almindelige og specielle aftalebetingelser for private eller frivilligt indgåede sygeforsikringer med henblik på kontrol af, at disse aftaler delvist eller fuldstændigt træder i stedet for den sygesikring, der er indbygget i den sociale sikringsordning. En sådan kontrol bør ikke være en betingelse for afsætning af forsikringsprodukterne.

(85) Nogle medlemsstater har indført specifikke retsfor skrifter til dette formål. Af almene hensyn bør det være muligt at vedtage eller bibeholde sådanne retsfor skrifter, såfremt de ikke uforholdsmæssigt begrænser den frie etableringsret eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser, idet for skrifterne dog bør anvendes på identisk vis. De pågældende retsfor skrifter kan variere alt efter forholdene i den enkelte medlemsstat. Målet om at beskytte almene hensyn kan også nås, hvis det kræves, at forsikringsselskaber, som tegner private eller frivilligt indgåede sygeforsikringer, skal tilbyde standardpolicer, der svarer til dækningen under den lovpligtige sociale sikringsordning, til en præmie, som ikke overstiger et bestemt maksimum, og at de skal deltage i tabsudligningsordninger. Det kan også kræves, at privat eller frivilligt indgået sygeforsikring teknisk skal fungere på samme måde som livsforsikring.

(86) Værtslandene bør kunne kræve af alle forsikringsselskaber, der på deres område for egen risiko tegner lovpligtige arbejdsskadeforsikringer, at de overholder de specifikke nationale bestemmelser vedrørende denne form for forsikring. Et sådant krav kan dog ikke omfatte bestemmelserne om finansielt tilsyn, som udelukkende bør henhøre under hjemlandets kompetence.

(87) Nogle medlemsstater pålægger ikke forsikringsvirksomhed nogen form for indirekte skatter, mens flertallet af dem anvender særlige skatter og andre bidragsformer, herunder ekstragebyr bestemt til kompensationsorganer. I de medlemsstater, hvor sådanne skatter og bidrag opkræves, varierer deres struktur og procentsats meget. Det bør undgås, at de bestående forskelle resulterer i konkurrenceforvridning mellem medlemsstaterne med hensyn til forsikring. Med forbehold af yderligere harmonisering kan anvendelsen af de skatteordninger og andre former for bidrag, der gælder i den medlemsstat, hvor risikoen består, eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, afhjælpe en sådan ulempe, og det tilkommer medlemsstaterne at fastsætte de bestemmelser, som skal sikre opkrævningen af disse skatter og bidrag.

(88) De medlemsstater, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af

17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) ⁽¹⁾, bør i overensstemmelse med dette direktiv anvende bestemmelserne i den forordning til at afgøre, hvilken lovgivning der finder anvendelse på forsikringsaftaler, der falder ind under artikel 7 i den forordning.

(89) For at tage hensyn til de internationale aspekter af genforsikring bør det være muligt at indgå internationale aftaler med et tredjeland, som tager sigte på at definere tilsynsmidlerne over for genforsikringsselskaber, som udøver virksomhed på hver kontraherende parts område. Der bør endvidere fastsættes en smidig procedure, der gør det muligt at vurdere den tilsynsmæssige ækvivalens med tredjelande på et fællesskabsgrundlag, således at liberaliseringen af genforsikringstjenesteydelser i tredjelande øges, hvad enten det sker i kraft af reglerne om etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

(90) I betragtning af de særlige forhold, der gør sig gældende for finite reinsurance-aktiviteter, bør medlemsstaterne sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der indgår finite reinsurance-aftaler eller udøver finite reinsurance-aktiviteter, på korrekt vis kan identificere, måle og holde kontrol med de risici, der opstår som følge af disse aftaler eller aktiviteter.

(91) Der bør fastsættes regler for special purpose vehicles, som overtager risici fra forsikrings- og genforsikringsselskaber uden at være et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab. Inddrivelige beløb fra en special purpose vehicle bør betragtes som beløb, der kan fratrækkes i medfør af genforsikrings- eller retrocessionsaftaler.

(92) Special purpose vehicles, som er tilladt inden den 31. oktober 2012, bør være omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, som har tilladt den pågældende special purpose vehicle. For at undgå regelarbitrage bør enhver ny aktivitet, som er indledt af en sådan special purpose vehicle efter den 31. oktober 2012 være omfattet af bestemmelserne i dette direktiv.

(93) Som følge af at forsikringsvirksomhed i stigende grad er af grænseoverskridende karakter, bør forskelle mellem medlemsstaters ordninger for special purpose vehicles, som er omfattet af bestemmelserne i dette direktiv, i videst mulig omfang mindskes under hensyntagen til deres tilsynsstrukturer.

(94) Det fortsatte arbejde med special purpose vehicles bør udføres ved at tage hensyn til det arbejde, der udføres i andre finansielle sektorer.

(95) Foranstaltninger vedrørende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern skal gøre det muligt for de myndigheder, der fører tilsyn med et forsikrings- eller genforsikringsselskab, at danne sig et mere pålideligt billede af selskabets finansielle situation.

⁽¹⁾ EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6.

- (96) Et sådant tilsyn på koncernniveau bør i det fornødne omfang tage hensyn til forsikringsholdingselskaber og blandede forsikringsholdingselskaber. Dette direktiv bør dog på ingen måde indebære, at medlemsstaterne har pligt til at føre tilsyn med de enkelte selskaber.
- (97) Selv om tilsynet med de enkelte forsikrings- og genforsikringselskaber forbliver det grundlæggende princip for tilsynet med forsikringselskaber, er det nødvendigt at fastslå, hvilke selskaber der er omfattet af tilsyn på koncernniveau.
- (98) Navnlig gensidige og gensidiglignende sammenslutninger bør under hensyntagen til fællesskabsretten og national ret være i stand til at danne koncentrationer eller koncerner ikke via kapitaltilknytning, men via formaliserede, stærke og holdbare forbindelser, som er baseret på en aftalemæssig eller anden materiel anerkendelse, der sikrer en finansiell solidaritet mellem disse selskaber. Hvis der udøves betydelig eller bestemmende indflydelse gennem en central samordning, bør der føres tilsyn med disse selskaber i henhold til de samme regler som dem, der gælder for koncerner med kapitaltilknytning for at give forsikringstagere et passende beskyttelsesniveau og sikre ensartede regler for koncernerne.
- (99) Tilsyn med koncerner bør i alle tilfælde gælde for det endelige moderselskab, som har sit hovedsæde i Fællesskabet. Medlemsstaterne bør dog kunne tillade, at deres tilsynsmyndigheder fører tilsyn på koncernniveau for et begrænset antal lavere niveauer, når de skønner dette nødvendigt.
- (100) Det er nødvendigt at beregne solvensen på koncernniveau for forsikrings- og genforsikringselskaber, der udgør en del af en koncern.
- (101) En koncerns konsoliderede solvenskapitalkrav bør tage hensyn til den samlede diversifikation af de risici, som findes i alle forsikrings- og genforsikringselskaberne i koncernen for behørigt at afspejle koncernens risikoeksponering.
- (102) Forsikrings- og genforsikringselskaber, der tilhører en koncern, bør kunne ansøge om godkendelse af en intern model, der anvendes til solvensberegningen på både koncernniveau og individuelle niveauer.
- (103) Nogle af bestemmelserne i dette direktiv fastsætter udtrykkeligt en forligs- eller en konsultationsrolle for CEIOPS, men det bør ikke udelukke CEIOPS' muligheder for ligeledes at spille en forligs- eller konsultationsrolle i forbindelse med andre bestemmelser.
- (104) Dette direktiv afspejler en innovativ tilsynsmodel, hvor den koncerntilsynsførende spiller en nøglerolle, samtidig med at solo-tilsynsmyndighedens vigtige rolle erkendes og bevares. Tilsynsmyndighedernes beføjelser og ansvar er forbundet med deres ansvar.
- (105) Alle forsikringstagere og begunstigede bør behandles lige uanset deres nationalitet eller opholdssted. Enhver medlemsstat bør med henblik på dette sikre, at alle de foranstaltninger, som en tilsynsmyndighed træffer på grundlag af denne tilsynsmyndighedens nationale mandat, ikke betragtes som modstridende med denne medlemsstats eller forsikringstageres og de begunstigedes interesser i denne medlemsstat. Aktiver bør i alle situationer i forbindelse med afvikling af fordringer og likvidation fordeles på et rimeligt grundlag til alle relevante forsikringstagere uanset deres nationalitet eller opholdssted.
- (106) Det er nødvendigt at sikre, at egenkapitalen er hensigtsmæssigt fordelt inden for koncernen og er disponibel til om fornødent at beskytte forsikringstagerne og de begunstigede. Forsikrings- og genforsikringselskaber inden for en koncern bør til dette formål have en tilstrækkelig egenkapital til at dække deres solvenskapitalkrav.
- (107) Alle, der fører tilsyn med koncerner, må kunne forstå de trufne afgørelser, navnlig når disse afgørelser træffes af den koncerntilsynsførende. Så snart de bliver tilgængelige for en af tilsynsmyndighederne, bør de relevante oplysninger derfor udveksles med de øvrige tilsynsmyndigheder, så alle tilsynsmyndigheder kan danne sig en mening ud fra de samme relevante oplysninger. Såfremt de kompetente tilsynsmyndigheder ikke kan nå til enighed, anmodes CEIOPS om en kvalificeret udtalelse med henblik på at løse problemet.
- (108) Solvenssituationen for et forsikrings- eller genforsikringselskab, der er et datterselskab under et forsikringsholdingselskab, et tredjelandforsikringselskab eller et tredjelandsgenforsikringselskab, kan påvirkes af de finansielle ressourcer i den forsikringskoncern, selskabet er en del af, og af fordelingen af disse ressourcer inden for koncernen. Tilsynsmyndighederne bør derfor have mulighed for på koncernniveau at føre tilsyn med og træffe passende foranstaltninger over for forsikringselskabet eller genforsikringselskabet, hvis dets solvenssituation er kritisk eller i fare for at blive det.
- (109) Risikokoncentrationer og koncerninterne transaktioner kan påvirke forsikringselskabers eller genforsikringselskabers finansielle stilling. Tilsynsmyndighederne bør derfor kunne føre tilsyn med disse risikokoncentrationer og koncerninterne transaktioner ved at tage hensyn til karakteren af forbindelserne mellem regulerede enheder såvel som ikke-regulerede enheder, herunder forsikringsholdingselskaber og blandede forsikringsholdingselskaber og træffe passende foranstaltninger over for forsikringselskabet eller genforsikringselskabet, hvis dets solvenssituation er kritisk eller i fare for at blive det.

- (110) Forsikrings- og genforsikringselskaber i en koncern bør have et egnet ledelsessystem, der kan underkastes tilsynsmæssig kontrol.
- (111) Alle forsikrings- og genforsikringskoncerner, der underkastes tilsyn på koncernniveau, bør have en koncerntilsynsførende udnævnt blandt de involverede tilsynsmyndigheder. Den koncerntilsynsførendes rettigheder og pligter bør omfatte hensigtsmæssige koordinerings- og beslutningsbeføjelser. De myndigheder, der er involveret i tilsynet med forsikrings- og genforsikringselskaber, som tilhører samme koncern, bør fastlægge koordineringsarrangementer.
- (112) I lyset af de koncerntilsynsførendes øgede beføjelser bør det sikres, at kriterierne for valget af den koncerntilsynsførende ikke vilkårligt kan omgås. I særlige tilfælde, hvor den koncerntilsynsførende vil blive udpeget, idet der tages hensyn til koncernens struktur og de relative betydning af forsikrings- og genforsikringselskabets aktiviteter på de forskellige markeder, koncerninterne transaktioner såvel som koncernens genforsikringsaktiviteter bør ikke medregnes dobbelt, når deres relative betydning i et marked vurderes.
- (113) Tilsynsmyndighederne fra alle medlemsstater, hvori et selskab i koncernen er etableret, bør deltage i tilsynet på koncernniveau via et tilsynskollegium (kollegiet). De bør alle rutinemæssigt have adgang til dokumentation, som stilles til rådighed for andre tilsynsmyndigheder i kollegiet, og hele tiden inddrages i beslutningstagningen. Der bør etableres et samarbejde mellem de myndigheder, som er ansvarlige for tilsyn med forsikrings- og genforsikringselskaber, samt mellem disse myndigheder og de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med selskaber inden for de øvrige finansielle sektorer.
- (114) Kollegiets aktiviteter bør svare til karakteren, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til virksomheden for alle de selskaber, som er en del af koncernen, og til den grænseoverskridende dimension. Kollegiet bør oprettes for at sikre, at samarbejdet, udvekslingen af oplysninger og høringsprocessen mellem kollegiets tilsynsmyndigheder i praksis finder sted i overensstemmelse med dette direktiv. Tilsynsmyndighederne bør benytte kollegiet til at skabe konvergens mellem deres respektive afgørelser og samarbejde tættere om at udføre deres tilsynsaktiviteter i hele koncernen efter harmoniserede kriterier.
- (115) Dette direktiv bør tildele CEIOPS en rådgivende rolle. CEIOPS' udtalelse til den pågældende tilsynsmyndighed bør ikke være bindende for denne tilsynsmyndighed, når den træffer sin afgørelse. Når den pågældende tilsynsmyndighed træffer en afgørelse, bør den dog tage fuldt ud hensyn til denne udtalelse og redegøre for en væsentlig afvigelse fra denne.
- (116) Forsikrings- og genforsikringselskaber, der er en del af en koncern med hovedsæde uden for Fællesskabet, bør være underkastet ækvivalente og passende tilsynsordninger på koncernniveau. Det er derfor nødvendigt at indføre gennemsigtige regler og informationsudveksling med myndigheder i tredjelande om alle relevante omstændigheder. For at sikre en harmoniseret tilgang til fastsættelse og vurdering af ækvivalensen af tredjelandstilsyn med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed, bør det være muligt for Kommissionen at træffe en bindende afgørelse om ækvivalensen af tredjelandenenes solvensregimer. For de tredjelande, som Kommissionen ikke har truffet nogen afgørelse om, bør vurderingen af ækvivalens træffes af den koncerntilsynsførende efter høring af de andre relevante tilsynsmyndigheder.
- (117) Da den nationale lovgivning om saneringsforanstaltninger og likvidation ikke er harmoniseret, er det hensigtsmæssigt inden for rammerne af det indre marked at sikre en gensidig anerkendelse af medlemsstaternes saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer for så vidt angår forsikringselskaber og det nødvendige samarbejde under hensyntagen til behovet for ensartethed, universalitet, samordning og offentlighed i henseende til sådanne foranstaltninger samt ensartet behandling og beskyttelse af forsikringskreditorer.
- (118) Det bør sikres, at de saneringsforanstaltninger, som den kompetente myndighed i en medlemsstat har truffet med henblik på at bevare eller genoprette et forsikringselskabs finansielle soliditet og for i så høj grad som muligt at forebygge en likvidation, får fuld virkning inden for Fællesskabet. Virkningerne af sådanne saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer i forhold til tredjelande bør dog ikke berøres heraf.
- (119) Der bør skelnes mellem kompetente myndigheder med hensyn til saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer og tilsynsmyndigheder for forsikringselskaber.
- (120) Definitionen af en filial i forhold til insolvens bør i overensstemmelse med de eksisterende principper for insolvens tage hensyn til forsikringselskabets status som én juridisk person. Hjemlandets lovgivning bør imidlertid bestemme, hvorledes de aktiver og passiver, som indehaves af uafhængige personer, der har fast bemyndigelse til at handle som befuldmægtigede for forsikringselskabet, skal behandles i forbindelse med det pågældende forsikringselskabs likvidation.
- (121) Der bør fastlægges betingelser således, at likvidation, som uden at være baseret på insolvens indebærer, at der opstilles en rangorden for fyldestgørelse af forsikringskrav, også er omfattet af dette direktiv. Når de ansatte i et forsikringselskab fremsætter fordringer i relation til arbejdsaftaler eller arbejdsforhold, bør en national løngarantifond kunne indtræde i deres rettigheder. En sådan indtræden bør være omfattet af behandlingen i henhold til hjemlandets lovgivning (lex concursus).

- (122) Saneringsforanstaltninger udelukker ikke, at der indledes en likvidation. Likvidation bør derfor kunne indledes, uden at der er truffet saneringsforanstaltninger, eller efter at sådanne foranstaltninger er vedtaget, og den kan afsluttes med en tvangsakkord eller andre tilsvarende foranstaltninger, herunder saneringsforanstaltninger.
- (123) Afgørelser om likvidation af forsikringselskaber bør alene kunne træffes af de kompetente myndigheder i hjemlandet. Afgørelserne bør have virkning i hele Fællesskabet og bør anerkendes af alle medlemsstaterne. Afgørelserne bør offentliggøres i overensstemmelse med procedurerne i hjemlandet og i *Den Europæiske Unions Tidende*. Oplysningerne bør også stilles til rådighed for kendte kreditorer med bopæl i Fællesskabet, som bør have ret til at anmelde fordringer eller indgive bemærkninger.
- (124) Alle forsikringselskabets aktiver og passiver bør inddrages i likvidationen.
- (125) Alle betingelser for indledning, afvikling og afslutning af likvidationen bør være underlagt hjemlandets lovgivning.
- (126) For at sikre en samordnet indsats blandt medlemsstaterne, bør tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i alle andre medlemsstater straks underrettes om indledningen af en likvidation.
- (127) Det er yderst vigtigt, at forsikrede personer, forsikringstagere, begunstigede og enhver skadelidte, som har ret til at rejse krav direkte mod forsikringselskabet som følge af forsikringstransaktioner, er beskyttet i forbindelse med likvidationen, men denne beskyttelse bør dog ikke omfatte fordringer, som ikke følger af forpligtelser i henhold til forsikringsaftaler eller forsikringstransaktioner, men af et civilretligt ansvar, som en befuldmægtiget har udløst under forhandlinger, og som denne i henhold til den lovgivning, som gælder for forsikringsaftalen eller forsikringstransaktionen, ikke hæfter for i forbindelse med den pågældende aftale eller transaktion. Med henblik herpå bør medlemsstaterne kunne vælge mellem ækvivalente metoder for at sikre forsikringskreditorer særbehandling, idet ingen af disse metoder dog må forhindre en medlemsstat i at indføre en rangorden mellem forskellige kategorier af forsikringskrav. Der bør derudover sikres en passende balance mellem beskyttelsen af forsikringskreditorer og andre privilegerede kreditorer, som er beskyttet i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning.
- (128) Indledningen af en likvidation bør medføre, at forsikringselskabets tilladelse til at drive virksomhed inddrages, medmindre dette allerede er sket.
- (129) Kreditorerne bør i en likvidation have ret til at anmelde fordringer eller skriftligt indgive bemærkninger til fordringerne. Fordringer fra kreditorer, som har bopæl i en anden medlemsstat end hjemlandet, bør behandles på samme måde som tilsvarende fordringer i hjemlandet uden nogen forskel på grundlag af nationalitet eller opholdssted.
- (130) For at beskytte berettigede forventninger og sikkerheden i forbindelse med bestemte transaktioner i andre medlemsstater end hjemlandet er det nødvendigt at afgøre, hvilken lovgivning der gælder for konsekvenserne af saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer for verserende retssager og individuel tvangsfuldbyrdelse som følge af retssager.
- (131) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽¹⁾.
- (132) Kommissionen bør navnlig tillægges beføjelser til at vedtage de nødvendige foranstaltninger angående tilpasning af bilag og foranstaltninger, som bl.a. specificerer de tilsynsmæssige beføjelser og tiltag, der skal iværksættes, og som nærmere fastlægger krav til f.eks. ledelsessystem, oplysningspligt, kvalificeret deltagelse, beregning af forsikringsmæssige hensættelser og kapitalkrav, investeringsregler og tilsyn med koncerner. Kommissionen bør også tillægges beføjelser til at vedtage gennemførelsesforanstaltninger til at tildele tredjelands ækvivalensstatus i forhold til bestemmelserne i dette direktiv. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, herunder ved at supplere det med nye ikke-væsentlige bestemmelser, skal foranstaltninger vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.
- (133) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (134) Rådets direktiv 64/225/EØF af 25. februar 1964 om ophævelse af begrænsningerne i etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for genforsikring og retrocession ⁽²⁾, Rådets direktiv 73/240/EØF af 24. juli 1973 om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden inden for direkte forsikring bortset fra livsforsikring ⁽³⁾, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 om ændring af direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring ⁽⁴⁾ og Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 om ændring, navnlig for så vidt angår

(1) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

(2) EFT 56 af 4.4.1964, s. 878.

(3) EFT L 228 af 16.8.1973, s. 20.

(4) EFT L 189 af 13.7.1976, s. 13.

turistassistance, af første direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring ⁽¹⁾ bør ophæves, da de nu er forældede.

- (135) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget væsentlige ændringer i forhold til de tidligere direktiver. Forpligtelsen til at gennemføre bestemmelser, der er uændrede, er fastsat i de tidligere direktiver.
- (136) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de frister for gennemførelse af direktiverne i national ret, der er fastsat i bilag VI, del B.
- (137) Kommissionen vurderer ækvivalensen af de eksisterende garantiordninger i forsikringssektoren og forelægge et passende lovgivningsforslag.
- (138) I artikel 17, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed ⁽²⁾ henvises til de gældende bestemmelser om solvensmargener. Disse henvisninger bør bevares for at opretholde status quo. Kommissionen bør snarest mulig gennemføre sin revision af direktiv 2003/41/EF i henhold til dets artikel 21, stk. 4. Kommissionen bør med bistand fra CEIOPS udarbejde en hensigtsmæssig ordning for solvensregler for arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser, samtidig med at der tages fuldt ud hensyn til forsikringssektorens væsentlige særlige karakteristika, og bør derfor ikke på forhånd træffe afgørelse om anvendelse af de regler i dette direktiv, som disse pensionskasser skal pålægges.
- (139) Vedtagelsen af dette direktiv ændrer forsikringsselskabets risikoprofil over for forsikringstageren. Kommissionen bør snarest muligt og under alle omstændigheder ved udgangen af 2010 fremsætte et forslag til revision af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling ⁽³⁾ under hensyntagen til dette direktivs følger for forsikringstagerne.
- (140) Yderligere omfattende reformer af de regulerings- og tilsynsmodeller, der gælder for EU's finanssektor, er meget påkrævede og bør snarest forelægges af Kommissionen med behørig hensyntagen til konklusionerne af 25. februar 2009 fra ekspertgruppen under forsæde af Jacques de Larosière. Kommissionen bør forelægge forslag til lovgivning,

der er nødvendig for at rette op på de mangler, der er konstateret i bestemmelserne om tilsynssamordning og samarbejdsordninger.

- (141) Det er nødvendigt at anmode om en udtalelse fra CEIOPS om, hvor man bedst kan tage fat på spørgsmålet om et forbedret koncerntilsyn og kapitalforvaltning i en koncern med forsikrings- eller genforsikringsselskaber. CEIOPS bør opfordres til at afgive udtalelser, som vil hjælpe Kommissionen med at udarbejde dens forslag under forhold, som er forenelige med et højt beskyttelsesniveau for forsikringstagere (og begunstigede) og sikring af den finansielle stabilitet. CEIOPS bør således anmodes om at rådgive Kommissionen om, hvilken struktur og hvilke principper der bør danne grundlag for de ændringer af dette direktiv, der kan blive behov for i fremtiden for at sikre, at de ændringer, som kan blive foreslået, får virkning. Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport efterfulgt af passende forslag til alternative ordninger for tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i koncerner, som vil fremme den effektive kapitalforvaltning i koncerner, hvis det viser sig, at der findes en passende støttende lovramme for indførelse af denne ordning.

Det er navnlig hensigtsmæssigt, at en ordning for koncernstøtte fungerer på et sundt grundlag, som er baseret på tilstedeværelsen af harmoniserede og tilstrækkeligt finansierede forsikringsgarantiordninger, en harmoniseret og retligt bindende ramme for de kompetente myndigheder, centralbanker og finansministerier vedrørende krisestyring og -løsning samt finansiel byrdefordeling, som tilnærmer tilsynsbeføjelser og finansielt ansvar, en retligt bindende ramme for mægling i tilsynstvister, en harmoniseret ramme for tidlig indgriben og en harmoniseret ramme om aktivers overførbarehed, insolvens og likvidationsprocedurer, som fjerner de relevante nationale selskabsretlige hindringer for aktivers overførbarehed. Kommissionen bør også i sin rapport tage hensyn til diversifikationseffekternes adfærd over tid og den risiko, der er at være en del af en koncern, praksis inden for centraliseret risikostyring på koncernplan, funktionen af koncernens interne modeller såvel som tilsyn med koncerninterne transaktioner og risikokoncentrationer.

- (142) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning ⁽⁴⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og i Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

⁽¹⁾ EFT L 339 af 27.12.1984, s. 21.

⁽²⁾ EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10.

⁽³⁾ EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3.

⁽⁴⁾ EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.

INDHOLDSFORTEGNELSE

AFSNIT I	ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM ADGANG TIL OG UDØVELSE AF DIREKTE FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGS-VIRKSOMHED	
KAPITEL I	Genstand, anvendelsesområde og definitioner	
AFDELING 1	Genstand og anvendelsesområde	Artikel 1 og 2
AFDELING 2	Udelukkelse fra anvendelsesområdet	
Underafdeling 1	Generelt	Artikel 3 og 4
Underafdeling 2	Skadesforsikring	Artikel 5 til 8
Underafdeling 3	Livsforsikring	Artikel 9 og 10
Underafdeling 4	Genforsikring	Artikel 11 og 12
AFDELING 3	Definitioner	Artikel 13
KAPITEL II	Adgang til udøvelse af virksomhed	Artikel 14 til 26
KAPITEL III	Tilsynsmyndigheder og almindelige bestemmelser	Artikel 27 til 39
KAPITEL IV	Betingelserne for udøvelse af virksomhed	
AFDELING 1	Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvar	Artikel 40
AFDELING 2	Ledelsessystem	Artikel 41 til 50
AFDELING 3	Oplysningspligt	Artikel 51 til 56
AFDELING 4	Kvalificeret deltagelse	Artikel 57 til 63
AFDELING 5	Tavshedspligt, informationsudveksling og fremme af tilsynsmæssig konvergens	Artikel 64 til 71
AFDELING 6	Revisorernes opgaver	Artikel 72
KAPITEL V	Udøvelse af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed	Artikel 73 og 74
KAPITEL VI	Regler vedrørende værdiansættelse af aktiver og passiver, forsikringsmæssige hensættelser, egenkapital, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet og investeringer	
AFDELING 1	Værdiansættelse af aktiver og passiver	Artikel 75
AFDELING 2	Regler vedrørende forsikringsmæssige hensættelser	Artikel 76 til 86
AFDELING 3	Egenkapital	
Underafdeling 1	Bestemmelse af egenkapital	Artikel 87 til 92
Underafdeling 2	Bestemmelse af egenkapital	Artikel 93 til 97
Underafdeling 3	Anerkendelse af egenkapital	Artikel 98 og 99

AFDELING 4	Solvenskapitalkrav	
Underafdeling 1	Underafdeling 1 almindelige bestemmelser vedrørende solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen eller en intern model	Artikel 100 til 102
Underafdeling 2	Solvenskapitalkrav — standardformel	Artikel 103 til 111
Underafdeling 3	Solvenskapitalkrav — komplette og partielle interne modeller	Artikel 112 til 127
AFDELING 5	Minimumskapitalkrav	Artikel 128 til 131
AFDELING 6	Investeringer	Artikel 132 til 135
KAPITEL VII	Forsikrings- og genforsikringsselskaber i vanskeligheder eller med uregelmæssige forhold	Artikel 136 til 144
KAPITEL VIII	Fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser	
AFDELING 1	Forsikringsselskabers etableringsret	Artikel 145 til 146
AFDELING 2	Fri udveksling af tjenesteydelser: forsikringsselskaber	
Underafdeling 1	Generelle bestemmelser	Artikel 147 til 149
Underafdeling 2	Ansvarsforsikring for motorkøretøjer	Artikel 150 til 152
AFDELING 3	Beføjelser tillagt værtslandets tilsynsmyndigheder	
Underafdeling 1	Forsikring	Artikel 153 til 157
Underafdeling 2	Genforsikring	Artikel 158
AFDELING 4	Statistiske oplysninger	Artikel 159
AFDELING 5	Behandling af aftaler indgået af filialer i forbindelse med likvidation	Artikel 160 til 161
KAPITEL IX	Filialer, der er etableret inden for fællesskabet, og som hører under forsikrings- eller genforsikringsselskaber med hovedsæde uden for fællesskabet	
AFDELING 1	Adgang til udøvelse af virksomhed	Artikel 162 til 171
AFDELING 2	Genforsikring	Artikel 172 til 175
KAPITEL X	Datterselskaber af forsikrings- og genforsikringsselskaber, der henhører under et tredjelandets lovgivning, og sådanne selskabers erhvervelse af kapitalinteresser	Artikel 176 og 177
AFSNIT II	SÆRLIGE BESTEMMELSER VEDRØRENDE FORSIKRING OG GENFORSIKRING	
KAPITEL I	Gældende lovgivning og betingelser i direkte forsikringsaftaler	
AFDELING 1	Gældende lovgivning	Artikel 178
AFDELING 2	Lovpligtig forsikring	Artikel 179
AFDELING 3	Almene hensyn	Artikel 180
AFDELING 4	Betingelser i forsikringsaftaler og beregning af tariffer	Artikel 181 og 182

AFDELING 5	Oplysninger til forsikringstagere	
Underafdeling 1	Skadesforsikring	Artikel 183 og 184
Underafdeling 2	Livsforsikring	Artikel 185 og 186
KAPITEL II	Særlige bestemmelser vedrørende skadesforsikring	
AFDELING 1	Almindelige bestemmelser	Artikel 187 til 189
AFDELING 2	Coassurance inden for fælleskabet	Artikel 190 til 196
AFDELING 3	Assistance	Artikel 197
AFDELING 4	Retshjælpsforsikring	Artikel 198 til 205
AFDELING 5	Sygeforsikring	Artikel 206
AFDELING 6	Arbejdsskadeforsikring	Artikel 207
KAPITEL III	Særlige bestemmelser vedrørende livsforsikring	Artikel 208 og 209
KAPITEL IV	Særlige bestemmelser vedrørende genforsikring	Artikel 210 og 211
AFSNIT III	TILSYN MED FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSSELSKABER I EN KONCERN	
KAPITEL I	Koncerntilsyn: definitioner, anvendelsestilfælde, -område og -niveauer	
AFDELING 1	Definitioner	Artikel 212
AFDELING 2	Anvendelsestilfælde og -område	Artikel 213 og 214
AFDELING 3	Anvendelsesniveauer	Artikel 215 til 217
KAPITEL II	Finansiell situation	
AFDELING 1	Koncernsolvens	
Underafdeling 1	Almindelige bestemmelser	Artikel 218 og 219
Underafdeling 2	Valg af beregningsmetode og generelle principper	Artikel 220 til 224
Underafdeling 3	Anvendelse af beregningsmetoder	Artikel 225 til 229
Underafdeling 4	Beregningsmetoder	Artikel 230 til 234
Underafdeling 5	Tilsyn med koncernsolvensen for forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab	Artikel 235
Underafdeling 6	Tilsyn med koncernsolvensen for koncerner med centraliseret risikostyring	Artikel 236 til 243
AFDELING 2	Risikokonzentration og koncerninterne transaktioner	Artikel 244 og 245
AFDELING 3	Risikostyring og intern kontrol	Artikel 246
KAPITEL III	Foranstaltninger til fremme af koncerntilsyn	Artikel 247 til 259
KAPITEL IV	Tredjelande	Artikel 260 til 264
KAPITEL V	Blandede forsikringsholdingselskaber	Artikel 265 og 266

AFSNIT IV	SANERING OG LIKVIDATION AF FORSIKRINGSSELSKABER	
KAPITEL I	Anvendelsesområde og definitioner	Artikel 267 og 268
KAPITEL II	Saneringsforanstaltninger	Artikel 269 til 272
KAPITEL III	Likvidation	Artikel 273 til 284
KAPITEL IV	Fælles bestemmelser	Artikel 285 til 296
AFSNIT V	ANDRE BESTEMMELSER	Artikel 297 til 304
AFSNIT VI	OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER	
KAPITEL I	Overgangsbestemmelser	
AFDELING 1	Forsikring	Artikel 305 og 306
AFDELING 2	Genforsikring	Artikel 307 og 308
KAPITEL II	Afsluttende bestemmelser	Artikel 309 til 312
BILAG I	SKADESFORSIKRINGSKLASSER	
A.	Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser	
B.	Benævnelse af den tilladelse, der gives samtidig for flere klasser	
BILAG II	LIVSFORSIKRINGSKLASSER	
BILAG III	SELSKABSFORMER	
A.	Skadesforsikringsseleksformer	
B.	Livsforsikringsseleksformer	
C.	Genforsikringsseleksformer	
BILAG IV	STANDARDFORMEL FOR SOLVENS KAPITALKRAVET (SCR)	
1.	Beregning af det primære solvenskapitalkrav	
2.	Beregning af risikomodulet for skadesforsikringer	
3.	Beregning af tegningsrisikomodulet for livsforsikringer	
4.	Beregning af markedsrisikomodulet	
BILAG V	GRUPPER AF SKADESFORSIKRINGSKLASSER, JF. ARTIKEL 159	
BILAG VI		
Part A	Ophævede direktiver med ændringer (jf. Artikel 310)	
Part B	Frister for gennemførelse i national ret (jf. Artikel 310)	
BILAG VII	SAMMENLIGNINGSTABEL	

AFSNIT I

**ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM ADGANG TIL OG
UDØVELSE AF DIREKTE FORSIKRINGS- OG
GENFORSIKRINGSVIRKSOMHED**

KAPITEL I

Genstand, anvendelsesområde og definitioner

Afdeling 1

Genstand og anvendelsesområde

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter bestemmelser om følgende:

- 1) adgang til og udøvelse af selvstændig direkte forsikringsvirksomhed og genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet
- 2) tilsynet med forsikrings- og genforsikringskoncerner
- 3) sanering og likvidation af selskaber, der udøver direkte forsikringsvirksomhed.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på direkte tegnende livsforsikrings- og skades- forsikringselskaber, der er etableret på en medlemsstats område, eller som ønsker at etablere sig der.

Direktivet finder også anvendelse på genforsikringselskaber, der kun udøver genforsikringsvirksomhed, og som er etableret på en medlemsstats område, eller som ønsker at etablere sig der, dog med undtagelse af afsnit IV.

2. For så vidt angår skadeforsikring gælder dette direktiv for skadeforsikringsaktiviteter i de klasser, der er fastsat i del A i bilag I. Med henblik på stk. 1, første afsnit, inkluderer skadeforsikringsvirksomhed virksomhed, der består i at yde assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted. Den består i mod forudgående præmiebetaling at forpligte en virksomhed til omgående at yde den sikrede i henhold til en aftale om assistance bistand i de tilfælde og på de betingelser, der er fastsat i aftalen, når vedkommende kommer i vanskeligheder som følge af en hændelig begivenhed.

Bistanden kan bestå i kontantydelse eller naturalydelse. Naturalydelse kan også præsteres ved benyttelse af tjenesteyderens eget personale eller materiel.

Assistancevirksomhed omfatter ikke pasning, vedligeholdelse, eftersalgsservice eller blot henvisning til eller tilvejebringelse af bistand ved formidling.

3. For så vidt angår livsforsikring finder dette direktiv anvendelse:

- a) på følgende former for livsforsikringsvirksomhed, såfremt de er baseret på en aftale:
 - i) livsforsikring, der omfatter livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab, forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel
 - ii) renteforsikring
 - iii) accessoriske forsikringer, der tegnes i tilknytning til livsforsikringer, dvs. navnlig forsikring mod legemsbeskædige herunder erhvervsudygtighed, forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde, forsikring mod invaliditet som følge af ulykkestilfælde eller sygdom
 - iv) forsikringstyper, der praktiseres i Irland og Det Forenede Kongerige under betegnelsen »permanent health insurance«, som er uopsigelig
- b) på følgende former for virksomhed, såfremt de er baseret på en aftale og er undergivet tilsyn fra de myndigheder, der er kompetente til at udøve tilsyn med privatforsikring:
 - i) virksomhed, der indebærer oprettelse af medlemssammenslutninger med henblik på fælles kapitalisering af bidragene og udbetaling af den herved opståede formue enten til de overlevende eller til de afdødes arvinger eller begunstigede (tontiner)
 - ii) kapitaliseringsvirksomhed baseret på aktuarberegninger, og som omfatter forpligtelser af en nærmere fastsat varighed og beløbstørrelse, mod erlæggelse af et engangsbeløb eller forud fastsatte regelmæssige indbetalinger
 - iii) virksomhed, der omfatter forvaltning af kollektive pensionsmidler, herunder forvaltning af investeringer og især de aktiver, der dækker hensættelserne i de organer, som betaler ydelserne ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsvenen
 - iv) virksomhed som omhandlet i nr. iii), når der hertil er knyttet en forsikringsgaranti med sigte på enten bevarelse af kapitalen eller sikring af en minimumsrente
 - v) virksomhed, som udøves af den slags livsforsikringselskaber, der er omhandlet i den franske »Code des assurances«, bog IV, afsnit 4, kapitel 1

- c) på virksomhed, der er afhængig af levetiden, og som er nærmere bestemt eller fastsat i lovgivningen om socialforsikring, såfremt en sådan virksomhed udøves eller forvaltes af livsforsikringsselskaber for disses egen risiko, i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning.

Afdeling 2

Udelukkelse fra anvendelsesområdet

Underafdeling 1

Generelt

Artikel 3

Lovbestemte ordninger

Dette direktiv finder ikke anvendelse på direkte forsikring, der omfattes af en lovbestemt social sikringsordning, jf. dog artikel 2, stk. 3, litra c).

Artikel 4

Udelukkelse fra anvendelsesområdet som følge af størrelse

1. Dette direktiv finder ikke anvendelse på et forsikringsselskab, som opfylder alle følgende betingelser, jf. dog artikel 3 og artikel 5-10:
 - a) forsikringsselskabets årlige bruttopræmieindtægter overstiger ikke 5 mio. EUR
 - b) selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles som omtalt i artikel 76 overstiger ikke 25 mio. EUR
 - c) når selskabet tilhører en koncern, overstiger koncernens samlede forsikringsmæssige hensættelser, der er defineret som bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, ikke 25 mio. EUR
 - d) selskabets virksomhed omfatter ikke forsikrings- eller genforsikringsaktiviteter, der omfatter ansvars-, kredit- og kautionsforsikringsrisiko, medmindre de udgør accessoriske risici i henhold til artikel 16, stk. 1
 - e) selskabets virksomhed omfatter ikke genforsikringsaktiviteter, som overstiger 0,5 mio. EUR af dets bruttopræmieindtægter eller 2,5 mio. EUR af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles eller mere end 10 % af dets bruttopræmieindtægter eller mere end 10 % af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles.

2. Overskrides de i stk. 1 anførte beløb i tre på hinanden følgende år, finder dette direktiv anvendelse fra det fjerde år.

3. Uanset stk. 1 finder dette direktiv anvendelse på alle selskaber, som ansøger om tilladelse til at udøve forsikrings- og genforsikringsaktiviteter, hvis årlige bruttopræmieindtægter eller de forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles forventes at overskride de i stk. 1 anførte beløb i de fem efterfølgende år.

4. Dette direktiv finder ikke længere anvendelse på de forsikringsselskaber, for hvilke tilsynsmyndigheden har kontrolleret, at alle de følgende betingelser er opfyldt:

- a) ingen af de i stk. 1 anførte grænseværdier er blevet overskredet i de tre sidste på hinanden følgende år, og
- b) ingen af de i stk. 1 anførte grænseværdier forventes at blive overskredet i løbet af de fem efterfølgende år.

Så længe det pågældende forsikringsselskab udøver aktiviteter i henhold til artikel 145-149, finder nærværende artikels stk. 1 ikke anvendelse.

5. Stk. 1 og 4 hindrer ikke et selskab i at ansøge om tilladelse eller bevare sin tilladelse i henhold til dette direktiv.

Underafdeling 2

Skadesforsikring

Artikel 5

Virksomhedsformer

For så vidt angår skadesforsikring vedrører dette direktiv ikke:

- 1) kapitaliseringsvirksomhed, således som denne er nærmere fastlagt i de enkelte medlemsstats lovgivning
- 2) virksomhed, der udøves af forsørgelses- og understøttelsesorganer, hvis ydelsen varierer efter de disponible midler, mens medlemsbidraget udgør et fast beløb
- 3) virksomhed, der udøves af organisationer, der ikke har status som juridisk person, og hvis formål er gensidig sikring af dens medlemmer uden betaling af præmier og uden oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser, eller
- 4) eksportkreditvirksomhed for statens regning eller med statsgaranti eller de tilfælde, hvor staten står som forsikrer.

Artikel 6**Assistance**

1. Dette direktiv vedrører ikke assistancevirksomhed, der opfylder alle de følgende betingelser:

- a) assistancen ydes i tilfælde af en ulykke eller en skade, der rammer et køretøj, når ulykken eller skaden er sket inden for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende
- b) assistanceforpligtelsen er begrænset til følgende opgaver:
 - i) reparation på stedet, hvor yderen af sikkerheden i de fleste tilfælde anvender sit eget personale og materiel
 - ii) transport af køretøjet til det nærmeste eller mest hensigtsmæssige sted, hvor reparation kan foretages, samt eventuel befordring, i almindelighed med samme hjælpkøretøj, af føreren og passagererne til det nærmeste sted, hvorfra de kan fortsætte deres rejse på anden måde, og
 - iii) såfremt den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, bestemmer det: transport af det pågældende køretøj, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted inden for den pågældende medlemsstat, og
- c) assistancen ydes ikke af en virksomhed, der er omfattet af dette direktiv.

2. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, litra b), nr. i) og ii), skal betingelsen om, at ulykken eller skaden skal være sket inden for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, ikke være opfyldt, når den sikrede er medlem af den organisation, der yder sikkerheden, og såfremt reparationen eller transporten af køretøjet blot ved forevisning af medlemskortet og uden betaling af tillægspræmie foretages af en tilsvarende organisation i det pågældende land i henhold til en aftale om gensidighed, eller, i Irlands og Det Forenede Kongeriges tilfælde, når assistancen ydes af en og samme organisation med virksomhed i begge disse stater.

3. Direktivet finder ikke anvendelse på de former for virksomhed, der er omhandlet i stk. 1, litra b), nr. iii), såfremt ulykken eller skaden er sket på Irlands område eller på Nordirlands område, og køretøjet, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, transporteres til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted inden for det ene eller det andet af disse områder.

4. Dette direktiv finder ikke anvendelse på assistancevirksomhed, som udøves af Automobile Club du Grand Duché de Luxembourg, når den ulykke eller skade, der har ramt et køretøj, er sket uden for Storhertugdømmet Luxembourg, og assistancen består i at transportere det køretøj, der har været udsat for denne ulykke eller skade, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl.

Artikel 7**Gensidige selskaber**

Dette direktiv finder ikke anvendelse på gensidige forsikringselskaber, der udøver skadesforsikringsvirksomhed, og som med andre gensidige forsikringselskaber har indgået en aftale, der omfatter fuld genforsikring af de forsikringsaftaler, som de indgår, eller indebærer det overtagende selskabs indtræden i det overdragende selskabs sted ved opfyldelsen af forpligtelser i henhold til de nævnte aftaler. I så fald er det overtagende forsikringselskab dog omfattet af dette direktiv.

Artikel 8**Institutioner**

Dette direktiv vedrører ikke følgende institutioner, der udøver skadesforsikringsvirksomhed, medmindre deres vedtægts- eller lovmæssige kompetence ændres for så vidt angår kapacitet:

- 1) i Danmark: Falck Danmark
- 2) i Tyskland, følgende halvstatslige institutioner:
 - a) Postbeamtenkrankenkasse
 - b) Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten
- 3) i Irland: Voluntary Health Insurance Board
- 4) i Spanien: Consorcio de Compensación de Seguros

Underafdeling 3**Livsforsikring****Artikel 9****Virksomhedsformer**

For så vidt angår livsforsikring vedrører dette direktiv ikke følgende former for virksomhed:

- 1) virksomhed, der udøves af forsørgs- og understøttelsesorganer, som tildeler ydelser, der varierer efter de disponible midler, og som på forhånd fastsætter medlemsbidraget til et bestemt beløb
- 2) virksomhed, der udøves af andre organer end de i artikel 2 nævnte selskaber, og som har til formål at tildele lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er sammensluttet enten inden for et selskab eller en koncern af selskaber eller inden for en faglig eller tværfaglig sektor, ydelser ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsevnen, uanset om de forpligtelser, der følger af nævnte virksomhed, til enhver tid dækkes fuldt ud af præmiereserven

3) virksomhed, der udøves af pensionsforsikringselskaber, som omhandlet i den finske lov om ansattes pension (TyEL) eller anden finsk lovgivning på området, forudsat at:

- a) pensionsforsikringselskaber, der allerede efter finsk lov skal have adskilt bogholderi og forvaltning for deres pensionsvirksomhed, fra den 1. januar 1995 opretter separate juridiske enheder til at udøve disse aktiviteter, og
- b) de finske myndigheder uden forskelsbehandling tillader statsborgere og selskaber fra medlemsstaterne i henhold til finsk lovgivning at udøve de i artikel 2 omhandlede former for virksomhed, som er forbundet med denne undtagelse, ved at kunne eje eller deltage i et eksisterende forsikringselskab eller en eksisterende koncern eller ved at kunne oprette eller deltage i nye forsikringselskaber eller -koncerner, herunder pensionsforsikringselskaber.

Artikel 10

Organisationer, virksomheder og institutter

For så vidt angår livsforsikring vedrører dette direktiv ikke følgende organisationer, virksomheder og institutter:

- 1) organisationer, som udelukkende sikrer ydelser ved dødsfald, dersom størrelsen af disse ydelser ikke overstiger de gennemsnitlige begravelsesomkostninger, eller såfremt disse ydelser tager form af naturalydelse
- 2) »Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen« i Tyskland, medmindre dens vedtægtsmæssige kompetence ændres
- 3) »Consortio de Compensación de Seguros« i Spanien, medmindre dens aktiviteter eller vedtægtsmæssige kompetence ændres.

Underafdeling 4

Genforsikring

Artikel 11

Genforsikring

For så vidt angår genforsikring gælder dette direktiv ikke for genforsikringsvirksomhed, der udøves af eller dækkes af en fuldstændig garanti stillet af en medlemsstats regering, når denne regering af grunde, der vedrører væsentlige offentlige interesser, handler som genforsikrer i sidste instans, herunder under omstændigheder, hvor denne rolle er nødvendig som følge af en markedsituation, hvor det er umuligt at opnå tilstrækkelig genforsikringsdækning på markedsvilkår.

Artikel 12

Genforsikringselskaber, som indstiller deres virksomhed

1. Genforsikringselskaber, som den 10. december 2007 er ophørt med at indgå nye genforsikringsaftaler og udelukkende forvalter deres eksisterende portefølje med henblik på at indstille deres virksomhed, er ikke underlagt dette direktiv.
2. Medlemsstaterne udarbejder en liste over de heraf berørte genforsikringselskaber og videregiver denne liste til alle de øvrige medlemsstater.

Afdeling 3

Definitioner

Artikel 13

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forsikringselskab«: et direkte tegnende livsforsikrings- eller skadesforsikringselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med artikel 14
- 2) »captive-forsikringselskab«: et forsikringselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikrings- eller genforsikringselskab eller af en forsikrings- eller genforsikringskoncern, som nævnt i litra c) i artikel 212, stk. 1, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som har til formål udelukkende at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som den tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af
- 3) »tredjelandsforsikringselskab«: et selskab, som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Fællesskabet, skulle have en tilladelse som forsikringselskab i overensstemmelse med artikel 14
- 4) »genforsikringselskab«: et selskab, som har opnået administrativ tilladelse til udøvelse af genforsikringsvirksomhed i henhold til artikel 14
- 5) »captive-genforsikringselskab«: et genforsikringselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikrings- eller genforsikringselskab eller af en forsikrings- eller genforsikringskoncern som omhandlet i artikel 212, stk. 1, litra c), eller af en ikke-finansiel virksomhed, som har til formål udelukkende at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som den tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som captive-genforsikringselskabet er en del af

- 6) »tredjelandsgenforsikringsselskab«: et selskab, som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Fællesskabet, skulle have en tilfaldelse som genforsikringsselskab i henhold til artikel 14
- 7) »genforsikring«:
- a) den form for virksomhed, der består i overtagelse af risici cederet af et forsikringsselskab eller et tredjelandsforsikringsselskab eller af et andet genforsikringsselskab eller et tredjelandsgenforsikringsselskab, eller
 - b) hvad angår assurandørsammenslutningen Lloyd's den form for virksomhed, der består i, at et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab end Lloyd's overtager risici cederet af et medlem af Lloyd's
- 8) »hjemland«:
- a) i forbindelse med skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde
 - b) i forbindelse med livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, eller
 - c) i forbindelse med genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende
- 9) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab har en filial eller præsterer tjenesteydelser; i forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring er den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab præsterer tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat
- 10) »tilsynsmyndighed«: den eller de nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- 11) »filial«: et forsikrings- eller genforsikringsselskabs agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets
- 12) »etableret forretningssted«: et selskabs hovedsæde eller en af dets filialer
- 13) »den medlemsstat, hvor risikoen består«: en af følgende:
- a) den medlemsstat, hvor genstanden befinder sig, såfremt forsikringen dækker enten fast ejendom eller fast ejendom og indbo, i det omfang indboet er dækket af samme forsikringspolice
 - b) den medlemsstat, hvor registreringen er sket, såfremt forsikringen dækker transportmidler af enhver art
 - c) den medlemsstat, hvor forsikringstageren har indgået aftalen, hvor der er tale om en aftale med en varighed på højst fire måneder vedrørende risici i forbindelse med rejser eller ferie, uanset hvilken forsikringsklasse der er tale om
 - d) i alle de tilfælde, der ikke eksplicit er dækket af litra a), b) eller c), den medlemsstat, hvor en af følgende er beliggende:
 - i) forsikringstagerens sædvanlige opholdssted eller
 - ii) hvis forsikringstageren er en juridisk person, den i aftalen omhandlede forsikringstagers etablerede forretningssted
- 14) »den medlemsstat, hvor forpligtelsen består«: den medlemsstat, hvor en af følgende er beliggende:
- a) forsikringstagerens sædvanlige opholdssted
 - b) hvis forsikringstageren er en juridisk person, den i aftalen omhandlede forsikringstagers etablerede forretningssted
- 15) »moderselskab«: en modervirksomhed som defineret i artikel 1 i direktiv 83/349/EØF
- 16) »datterselskab«: en dattervirksomhed som defineret i artikel 1 i direktiv 83/349/EØF, inkl. datterselskaber heraf
- 17) »snævre forbindelser«: en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem: kontrol eller kapitalinteresser eller en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er varigt knyttet til den samme person gennem kontrol
- 18) »kontrol«: den forbindelse, der består mellem et moderselskab og et datterselskab, jf. artikel 1 i direktiv 83/349/EØF, eller en forbindelse af samme art mellem en fysisk eller juridisk person og et selskab

- 19) »koncerninterne transaktioner«: alle transaktioner, hvorigenem et forsikrings- eller genforsikringsselskab direkte eller indirekte forlader sig på andre selskaber inden for samme koncern eller på fysiske eller juridiske personer, der er forbundet med selskaberne inden for den pågældende koncern ved hjælp af en »snæver forbindelse«, med hensyn til opfyldelse af en forpligtelse, aftalemæssig eller ikke-aftalemæssig og mod betaling eller gratis
- 20) »kapitalinteresser«: besiddelse af mindst 20 % af stemmerettighederne eller af kapitalen i en virksomhed, enten direkte eller gennem kontrol
- 21) »kvalificeret deltagelse«: direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 % af kapitalen eller stemmerettighederne eller enhver anden mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på driften af det pågældende selskab
- 22) »reguleret marked«:
- i tilfælde af et marked, der ligger i en medlemsstat: et reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i direktiv 2004/39/EF eller
 - i tilfælde af et marked beliggende i et tredjeland: et finansielt marked, der opfylder følgende betingelser:
 - det er anerkendt af forsikringsselskabets hjemland og opfylder krav svarende til dem i direktiv 2004/39/EF, og
 - de finansielle instrumenter, der omsættes dér, er af en kvalitet, der svarer til kvaliteten af de instrumenter, der omsættes på det eller de regulerede markeder i hjemlandet
- 23) »nationalt bureau«: et nationalt forsikringsbureau som defineret i artikel 1, stk. 3, i direktiv 72/166/EØF
- 24) »national garantifond«: det organ, der er omhandlet i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF
- 25) »finansiel virksomhed«: et af følgende selskaber:
- et kreditinstitut, et finansieringsinstitut eller en accessorisk bankservicevirksomhed som omhandlet i henholdsvis artikel 4, nr. 1), 5) og 21), i direktiv 2006/48/EF
 - et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab eller et forsikringsholdingselskab, jf. artikel 212, stk. 1, litra f)
 - et investeringselskab eller finansieringsinstitut, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2004/39/EF, eller
 - et blandet finansielt holdingselskab, jf. artikel 2, nr. 15), i direktiv 2002/87/EF
- 26) »special purpose vehicle«: ethvert selskab, uanset om der er tale om et aktieselskab eller ej, bortset fra et eksisterende forsikrings- eller genforsikringsselskab, som overtager risici fra forsikrings- eller genforsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra udstedelse af obligationer eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingsrettighederne for dem, der har stillet lånet eller de andre finansieringsordninger til rådighed, er omfattet af de genforsikringsforpligtelser, der gælder for et sådant selskab
- 27) »store risici«:
- risici under forsikringsklasse 4, 5, 6, 7, 11 og 12 i del A i bilag I
 - risici under forsikringsklasse 14 og 15 i del A i bilag I, når forsikringstageren i erhvervsmæssigt øjemed udøver industri-, handels- eller liberal virksomhed, og risiciene vedrører denne virksomhed
 - risici under forsikringsklasse 3, 8, 9, 10, 13 og 16 i del A i bilag I, for så vidt forsikringstageren ligger over den talmæssige grænse for mindst to af nedenstående kriterier
 - en balancesum på 6,2 mio. EUR
 - en nettoomsætning, jf. Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer ⁽¹⁾, på 12,8 mio. EUR
 - et gennemsnitligt antal medarbejdere i løbet af regnskabsåret på 250.
- Såfremt forsikringstageren indgår i en koncern af virksomheder, for hvilke der udarbejdes konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med direktiv 83/349/EØF, gælder kriterierne i første afsnit, litra c), for de konsoliderede regnskaber.
- Medlemsstaterne har mulighed for til den i første afsnit, litra c), omhandlede kategori at tilføje risici, som forsikres af faglige sammenslutninger, joint ventures og ad hoc-sammenslutninger
- 28) »outsourcing«: et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikrings- eller genforsikringsselskab og en tjenesteyder, der kan være en tilsynspligtig enhed eller ej, i kraft af hvilket tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller aktivitet, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet ellers selv ville have udført

⁽¹⁾ EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11.

- 29) »funktion« inden for et ledelsessystem: en intern kapacitet til at varetage praktiske opgaver; et ledelsessystem indbefatter risikostyringsfunktionen, compliance-funktionen, den interne revisionsfunktion og aktuarfunktionen
- 30) »forsikringsrisiko«: risikoen for tab eller en ugunstig udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af uhenigtsmæssige antagelser i forbindelse med prissætning og hensættelser
- 31) »markedsrisiko«: risikoen for tab eller for negativ forandring i den finansielle situation som direkte eller indirekte følge af bevægelser i niveauet og volatiliteten for markedspriserne på aktiver, passiver og finansielle instrumenter
- 32) »kreditrisiko«: risikoen for tab eller for en ugunstig forandring i den finansielle situation som følge af bevægelser i kreditværdigheden hos emittenter af værdipapirer, modparter og debitorer, som forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber er udsatte for i form af koncentrationer af modpartsrisici, spredningsrisici eller markedsrisici
- 33) »operational risiko«: risikoen for tab som følge af utilstrækkelige eller fejlbehæftede interne processer, medarbejderfejl eller systemfejl eller som følge af udefra kommende begivenheder
- 34) »likviditetsrisiko«: risikoen for, at forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke kan afhænde investeringer og andre aktiver med henblik på at imødekomme deres finansielle forpligtelser rettidigt
- 35) »koncentrationsrisiko«: alle risikobehæftede engagementer med et potentielt tab, der er stort nok til at kunne true forsikrings- eller genforsikringsselskabets solvens eller finansielle stilling
- 36) »risikoreduktionsteknikker«: alle teknikker, der sætter forsikrings- og genforsikringsselskaber i stand til at overføre alle eller en del af deres risici til en anden part
- 37) »diversifikationseffekter«: mindskelsen af forsikrings- og genforsikringsselskabers samt forsikrings- og genforsikringskoncerners risikoeksponering i forbindelse med diversifikationen af deres virksomhed, der er forårsaget af det ugunstige resultat af en risiko, kan opvejes af et mere fordelagtigt resultat af en anden risiko, forudsat at der ikke er fuldstændig korrelation mellem risiciene
- 38) »forventet sandsynlighedsfordeling«: en matematisk funktion, der til et udtømmende sæt af indbyrdes udelukkende fremtidige begivenheder tildeler en sandsynlighed for, at de rent faktisk vil indtræffe
- 39) »risikomåling«: en matematisk funktion, der tildeler en given forventet sandsynlighedsfordeling et monetært beløb, og som stiger monotont med den risikoeksponering, der knytter sig til denne forventede sandsynlighedsfordeling.

KAPITEL II

Adgang til udøvelse af virksomhed

Artikel 14

Tilladelse

1. Adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed eller genforsikringsvirksomhed, der er omfattet af dette direktiv, er betinget af en forudgående tilladelse.
2. Ansøgning om den i stk. 1 nævnte tilladelse indgives til hjemlandets tilsynsmyndigheder af følgende:
 - a) selskaber, der etablerer deres hovedsæde på denne medlemsstats område, eller
 - b) forsikringsselskaber, der efter at have modtaget tilladelse i overensstemmelse med stk. 1 ønsker at udvide deres virksomhed til en hel forsikringsklasse eller andre forsikringsklasser end dem, som tilladelsen allerede dækker.

Artikel 15

Omfanget af tilladelsen

1. En tilladelse, der gives i henhold til artikel 14, gælder for hele Fællesskabet. Den giver forsikrings- og genforsikringsselskaber ret til at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.
2. Tilladelsen gives særskilt for hver klasse af direkte forsikringsvirksomhed som defineret i del A i bilag I eller i bilag II, jf. dog artikel 14. Den omfatter hele den pågældende forsikringsklasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der hører under denne forsikringsklasse.

Risici, der er omfattet af en forsikringsklasse, klassificeres ikke i en anden forsikringsklasse bortset fra de tilfælde, der er anført under artikel 16.

Der kan gives tilladelse for flere forsikringsklasser, såfremt medlemsstatens nationale lovgivning tillader, at disse forsikringsklasser udøves samtidigt.

3. For så vidt angår skadesforsikring har hver medlemsstat mulighed for at meddele tilladelse for de grupper af forsikringsklasser, der er anført i del B i bilag I.

Tilsynsmyndighederne kan begrænse den tilladelse, der ansøges om for en af disse forsikringsklasser, til de former for virksomhed, der er anført i den i artikel 23 nævnte driftsplan.

4. Virksomheder, der er omfattet af dette direktiv, må kun udøve den i artikel 6 omhandlede assistancevirksomhed, hvis de er godkendt for forsikringsklasse 18 under del A i bilag I, dog med forbehold af artikel 16, stk. 1. I dette tilfælde finder nærværende direktiv anvendelse på denne form for virksomhed.

5. For så vidt angår genforsikring gives tilladelsen til udøvelse af skadesgenforsikringsvirksomhed, livsgenforsikringsvirksomhed og alle former for genforsikringsvirksomhed.

Ansøgningen om tilladelse vurderes på baggrund af den driftsplan, der skal forelægges i henhold til artikel 18, stk. 1, litra c), og opfyldelsen af de betingelser, der er fastsat for tilladelsen af den medlemsstat, i hvilken der ansøges om tilladelse.

Artikel 16

Accessoriske risici

1. Et forsikringselskab, der har opnået tilladelse til en principal risiko, som falder under en forsikringsklasse eller en gruppe af forsikringsklasser som beskrevet i bilag I, kan ligeledes dække de risici, der er omfattet af en anden forsikringsklasse, uden at der skal indhentes tilladelse til dækning af sådanne risici, forudsat at risiciene opfylder alle de følgende betingelser:

- de indgår i den principale risiko
- de angår det objekt, der er dækket mod den principale risiko, og
- de er dækket af den aftale, der dækker den principale risiko.

2. Uanset stk. 1 betragtes de risici, der er omfattet af de under del A i bilag 1 nævnte forsikringsklasser 14, 15 og 17, ikke som accessoriske risici til andre forsikringsklasser.

Retshjælpsforsikring som angivet under forsikringsklasse 17 kan dog betragtes som en accessorisk risiko til forsikringsklasse 18, når betingelserne i stk. 1 og en af følgende betingelser er opfyldt:

- hovedrisikoen vedrører kun assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted, eller
- forsikringen vedrører tvister eller risici, som skyldes brug af søfartøjer, eller som kan henføres til sådan brug.

Artikel 17

Forsikrings- eller genforsikringselskabets retlige form

1. Hjemlandet kræver, at selskaber, der ansøger om tilladelse i henhold til artikel 14, antager en af de i bilag III anførte retlige former.

2. Medlemsstaterne kan oprette selskaber i en offentligretlig form, når disse virksomheders formål er udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed på samme vilkår som dem, der gælder for privatretlige selskaber.

3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesforanstaltninger vedrørende udvidelsen af listen over de former, der er beskrevet i bilag III.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 18

Betingelser for tilladelse

1. Hjemlandet kræver, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse:

- for så vidt angår forsikringselskaber, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed
- for så vidt angår genforsikringselskaber, begrænser deres formål til genforsikringsvirksomhed og hermed forbundne aktiviteter; dette krav kan omfatte at udøve funktionen som holdingselskab og virksomhed i relation til de aktiviteter i den finansielle sektor, der er omhandlet i artikel 2, stk. 8, i direktiv 2002/87/EF
- fremlægger en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 23
- råder over den anerkendte kernekapital til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet, jf. artikel 129, stk. 1, litra d)
- kan godtgøre, at det fremover vil råde over anerkendt egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet, jf. artikel 100
- kan godtgøre, at det fremover vil råde over anerkendt egenkapital til dækning af minimumskapitalkravet, jf. artikel 128
- kan godtgøre, at det er i stand til at overholde reglerne vedrørende ledelsessystemet, jf. kapitel IV, afdeling 2
- for så vidt angår skadesforsikringselskaber, oplyser navn og adresse på alle skadebehandlingsrepræsentanter, som er udpeget i henhold til artikel 4 i direktiv 2000/26/EF i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I i dette direktiv, bortset fra fragtførerens ansvar.

2. Et forsikringselskab, der søger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til andre forsikringsklasser eller til udvidelse af en tilladelse, der kun dækker en del af de risici, der er omfattet af en forsikringsklasse, skal fremlægge en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 23.

Det skal endvidere godtgøre, at det råder over den i artikel 100, stk. 1, og artikel 128 fastsatte anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.

3. Uden at dette i øvrigt berører stk. 2, skal et forsikringsselskab, der udøver livsforsikringsvirksomhed, og som ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til også at omfatte dækning af risiciene under forsikringsklasse 1 eller 2 under del A i bilag I, jf. artikel 73, godtgøre, at det:

- a) råder over den anerkendte kernekapital til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 129, stk. 1, litra d)
- b) også fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der er omhandlet i artikel 74, stk. 3.

4. Uden at dette i øvrigt berører stk. 2, skal et forsikringsselskab, der udøver skadesforsikringsvirksomhed inden for forsikringsklasse 1 eller 2 i del A i bilag I, og som ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til dækning af livsforsikringsrisici, jf. artikel 73, godtgøre at det:

- a) råder over den anerkendte kernekapital til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 129, stk. 1, litra d)
- b) også fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der er omhandlet i artikel 74, stk. 3.

Artikel 19

Snævre forbindelser

Foreligger der snævre forbindelser mellem forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler tilsynsmyndighederne kun deres tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

Tilsynsmyndighederne afslår ligeledes at meddele tilladelse, hvis de hæmmes i varetagelsen af deres tilsynsopgaver på grund af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet har snævre forbindelser med, eller på grund af problemer i forbindelse med anvendelsen af disse foranstaltninger.

Tilsynsmyndighederne kræver, at forsikrings- og genforsikringsselskaberne meddeler dem de oplysninger, de har behov for, for at myndighederne til enhver tid kan sikre sig, at de i stk. 1 omhandlede betingelser er opfyldt.

Artikel 20

Forsikrings- og genforsikringsselskabers hovedsæde

Medlemsstaterne kræver, at forsikrings- og genforsikringsselskaber har hovedsæde og vedtægtsmæssigt hjemsted i samme medlemsstat.

Artikel 21

Policebetingelser og tariffer

1. Medlemsstaterne må ikke stille krav om forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et selskab agter at anvende over for forsikringstagerne eller cederende eller retrocederende selskaber.

Inden for livsforsikring kan hjemlandet dog med det ene formål at kontrollere, at nationale bestemmelser vedrørende de aktuariemæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser. Dette må dog ikke gøres til en forhåndsbetingelse for, at et livsforsikringsselskab kan opnå tilladelse.

2. Medlemsstaterne må hverken opretholde eller indføre krav om forudgående meddelelse om eller godkendelse af tarifførhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

3. Medlemsstaterne kan underkaste selskaber, der ansøger om eller har fået tilladelse for forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, tilsyn med de direkte eller indirekte midler i form af personale og materiel, herunder lægeholdenes kvalifikationer og kvaliteten af det udstyr, de råder over med henblik på at opfylde deres forpligtelser i forbindelse med denne forsikringsklasse.

4. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre love eller administrative bestemmelser, der foreskriver godkendelse af vedtægterne og fremlæggelse af alt materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

Artikel 22

Markedets økonomiske behov

Medlemsstaterne må ikke kræve, at ansøgninger om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 23

Driftsplan

1. Den i artikel 18, stk. 1, litra c), nævnte driftsplan skal indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

- a) hvilke former for risici eller forpligtelser det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab har til hensigt at dække
- b) hvilke typer genforsikringsarrangementer genforsikringsselskabet agter at indgå med cederende selskaber
- c) grundprincipperne for genforsikring og retrocession

- d) de kernekapitalelementer, der repræsenterer det absolutte minimum for minimumskapitalkravet
- e) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og distributionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler og, hvis de risici, der skal dækkes, henhører under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, de midler, som forsikrings-selskabet råder over med henblik på at yde den lovede assistance.

2. Ud over kravene i stk. 1 skal driftsplanen for de første tre regnskabsår indeholde:

- a) en prognosticeret balance
- b) skøn over det fremtidige solvenskapitalkrav, jf. kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1, på basis af den i litra a) nævnte prognosticerede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
- c) skøn over det fremtidige minimumskapitalkrav, jf. artikel 128 og 129, på basis af den i litra a) nævnte prognosticerede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
- d) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet
- e) for så vidt angår skadesforsikring og genforsikring ligeledes følgende:
- i) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrationens opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
- ii) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter
- f) for så vidt angår livsforsikringsvirksomhed ligeledes en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring.

Artikel 24

Aktionærer og selskabsdeltagere, der besidder en kvalificeret deltagelse

1. Hjemlandets tilsynsmyndigheder meddeler ikke et selskab tilladelse til at påbegynde forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, før de har fået meddelelse om navnene på alle aktionærer eller selskabsdeltagere, det være sig fysiske eller juridiske personer, der direkte eller indirekte besidder en kvalificeret deltagelse i selskabet, og om størrelsen af deres kapitalandel.

Disse myndigheder nægter at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af et forsikrings- eller genforsikrings-selskab ikke er overbevist om aktionærernes eller selskabsdeltagernes egnethed.

2. Med henblik på stk. 1 i denne artikel tages de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 9 og 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked ⁽¹⁾, samt betingelserne for sammenlægning heraf i det nævnte direktivs artikel 12, stk. 4 og 5, i betragtning.

Medlemsstaterne tager ikke hensyn til stemmerettigheder eller aktier, som investeringsselskaber eller kreditinstitutter måtte besidde, som følge af at de har ydet emissionsgaranti for finansielle instrumenter og/eller placering af finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse som omhandlet i bilag I, afsnit A, nr. 6), i direktiv 2004/39/EF, forudsat at sådanne rettigheder dels ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse, dels tidligst afhændes et år efter erhvervelsen.

Artikel 25

Afslag på tilladelse

Enhver beslutning om afslag skal indeholde den fulde begrundelse og meddeles det pågældende selskab.

Hver medlemsstat sikrer, at der er adgang til domstolsprøvelse af enhver beslutning om afslag på tilladelse.

Samme adgang til domstolsprøvelse indføres for det tilfælde, at tilsynsmyndighederne endnu ikke har afgivet svar på ansøgningen om tilladelse senest seks måneder fra modtagelsesdatoen.

Artikel 26

Forudgående høring af myndighederne i de andre medlemsstater

1. Der skal finde forudgående høring sted af tilsynsmyndighederne i enhver berørt medlemsstat inden tilladelse meddeles til:

- a) et datterselskab af et forsikrings- eller genforsikrings-selskab, der er meddelt tilladelse i denne medlemsstat
- b) et datterselskab af moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikrings-selskab, der er meddelt tilladelse i denne medlemsstat, eller
- c) et selskab kontrolleret af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et forsikrings- eller genforsikrings-selskab, der er meddelt tilladelse i denne medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38.

2. Der skal finde forudgående høring sted af de myndigheder, der i en berørt medlemsstat fører tilsyn med kreditinstitutter eller investeringsselskaber, inden der meddeles tilladelse til et forsikrings eller genforsikringsselskab, der er:

- a) et datterselskab af et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet
- b) et datterselskab af et moderselskab for et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, eller
- c) et selskab kontrolleret af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede relevante myndigheder skal især konsultere hinanden ved vurderingen af aktionærernes egnethed samt egnetheds- og hæderlighedskravene til alle personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter i et andet selskab i samme koncern.

De udveksler alle oplysninger om aktionærers egnethed samt om egnetheds- og hæderlighedskravene til alle personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter, som har betydning for de øvrige involverede kompetente myndigheder, for meddelelsen af tilladelse og for den løbende vurdering af, om driftsbetingelserne er opfyldt.

KAPITEL III

Tilsynsmyndigheder og almindelige bestemmelser

Artikel 27

Hovedformål med tilsynet

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne råder over de nødvendige redskaber og har den relevante ekspertise, kapacitet og mandat til at kunne opfylde hovedformålet med tilsynet, nemlig beskyttelse af forsikringstagerne og de begunstigede.

Artikel 28

Finansiell stabilitet og procyklikalitet

Uden at det berører hovedformålet med tilsyn som nævnt i artikel 27, sikrer medlemsstaterne, at tilsynsmyndighederne, når de udfører deres generelle opgaver, behørigt tager hensyn til den mulige indvirkning af deres afgørelser på stabiliteten i de relevante finansielle systemer i Den Europæiske Union, navnlig i nødsituationer under hensyntagen til de tilgængelige oplysninger på det pågældende tidspunkt.

Tilsynsmyndighederne tager i forbindelse med ekstraordinære bevægelser på de finansielle markeder hensyn til de mulige procykliske virkninger af deres foranstaltninger.

Artikel 29

Generelle principper for tilsynet

1. Tilsynet bygger på en prospektiv og risikobaseret tilgang. Det omfatter en kontinuerlig kontrol af, om forsikrings- eller genforsikringsselskabet drives på korrekt vis og af, om de overholder tilsynsreglerne.

2. Tilsynet med forsikrings- og genforsikringsselskaber indeholder en passende kombination af aktiviteter i og kontrol uden for selskabets forretningslokaler.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de i dette direktiv fastsatte krav håndhæves på en måde, der står i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til et forsikrings- eller genforsikringsselskabs virksomhed.

4. Kommissionen sikrer, at gennemførelsesforanstaltninger tager hensyn til proportionalitetsprincippet og således den hensigtsmæssige anvendelse af dette direktiv, navnlig på små forsikringsselskaber.

Artikel 30

Tilsynsmyndigheder og omfanget af tilsynet

1. Ansvar for det finansielle tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, herunder tilsyn med den virksomhed, de udøver gennem filialer og i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, henhører udelukkende under hjemlandets kompetence.

2. Det finansielle tilsyn, jf. stk. 1, dækker forsikrings- og genforsikringsselskabets samlede virksomhed og omfatter navnlig kontrol med selskabets solvens og afsættelsen af forsikringsmæssige hensættelser, dets aktiver og den anerkendte egenkapital i overensstemmelse med de regler og den praksis, der gælder i hjemlandet, i henhold til bestemmelser, der er vedtaget på fællesskabsplan.

Har det pågældende forsikringsselskab tilladelse til at dække de risici, der er klassificeret under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, omfatter tilsynet også kontrol med de tekniske midler, som forsikringsselskabet råder over for at kunne udføre de assistanceopgaver, det har påtaget sig, dersom hjemlandets lovgivning foreskriver kontrol med disse midler.

3. Hvis tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen eller den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller i tilfælde af et genforsikringsselskab hvis tilsynsmyndigheder i værtslandet har en begrundet formodning om, at et forsikrings- eller genforsikringsselskabs virksomhed vil kunne skade selskabets finansielle soliditet, underretter de tilsynsmyndighederne i forsikringsselskabets hjemland herom.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder kontrollerer, at selskabet overholder de i dette direktiv fastsatte forsigtighedsprincipper.

Artikel 31

Gennemsigthed og ansvarlighed

1. Tilsynsmyndighederne udfører deres hverv på gennemsigtig og ansvarlig vis og respekterer hensynet til beskyttelse af fortrolige oplysninger.
2. Medlemsstaterne sikrer, at følgende offentliggøres:
 - a) love, administrative bestemmelser og generel vejledning på forsikringsområdet
 - b) de generelle kriterier og metoder, herunder de måder, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 34, stk. 4, der benyttes som led i tilsynsprocessen som beskrevet i artikel 36
 - c) aggregerede statistiske data vedrørende centrale aspekter af anvendelsen af tilsynsreglerne
 - d) den måde, hvorpå der gøres brug af de valgmuligheder, som dette direktiv tillader
 - e) målsætningerne for tilsynet og de vigtigste funktioner og aktiviteter i forbindelse med tilsynet.

De oplysninger, der offentliggøres i overensstemmelse med første afsnit, skal være tilstrækkelige til, at der kan foretages en sammenligning af de tilsynsmetoder, som vælges af tilsynsmyndighederne i de forskellige medlemsstater.

Oplysningerne stilles til rådighed i et fælles format, og de ajourføres regelmæssigt. Der skal være adgang til de oplysninger, der henvises til i litra a)-e) i første afsnit, via en enkelt elektronisk adresse i hver medlemsstat.

3. Medlemsstaterne indfører gennemsigtige procedurer for udpegning og afsættelse af medlemmer af tilsynsmyndighedernes styrende organer og ledelse.

4. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser til stk. 2, hvori specificeres de centrale aspekter, for hvilke der skal offentliggøres aggregerede statistiske data, og oplysningernes format, struktur, indhold og offentliggørelsesdato.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 32

Forbud mod afvisning af genforsikringsaftaler eller retrocessionsaftaler

1. Et forsikringsselskabs hjemland må ikke afvise en genforsikringsaftale indgået med et genforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til artikel 14, af grunde, der direkte vedrører det pågældende genforsikringsselskabs eller forsikringsselskabs finansielle soliditet.
2. Et genforsikringsselskabs hjemland må ikke afvise en retrocessionsaftale indgået af et genforsikringsselskab med et genforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til artikel 14, af grunde, der direkte vedrører det pågældende genforsikringsselskabs eller forsikringsselskabs finansielle soliditet.

Artikel 33

Tilsyn med filialer i andre medlemsstater

Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i en anden medlemsstat, udøver virksomhed gennem en filial, skal medlemsstaterne sørge for, at hjemlandets tilsynsmyndigheder efter at have givet værtslandets tilsynsmyndigheder meddelelse herom selv eller ved personer, der er bemyndiget hertil, på stedet kan kontrollere de oplysninger, der er nødvendige for det finansielle tilsyn med selskabet.

Det pågældende værtslands myndigheder kan deltage i denne kontrol.

Artikel 34

Generelle tilsynsbeføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til at træffe forebyggende og korrigerende foranstaltninger med henblik på at sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber overholder de love og administrative bestemmelser, som de skal overholde i hver medlemsstat.

2. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder, hvor det er relevant, administrative eller finansielle foranstaltninger, over for forsikrings- og genforsikringsselskaber og medlemmerne af deres administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan.

3. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til at forlange at få udleveret alle de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet, jf. artikel 35.

4. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til, foruden beregningen af solvenskapitalkravet og i det omfang, det er relevant og nødvendigt, at udvikle kvantitative værktøjer som led i tilsynsprocessen til vurdering af forsikrings- eller genforsikringsselskabers evne til at håndtere eventuelle begivenheder eller fremtidige forandringer i de økonomiske vilkår, der kunne få ugunstige konsekvenser for deres samlede økonomiske stilling. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at forlange, at selskaberne gennemfører tilsvarende test.

5. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at gennemføre kontroller på stedet i forsikrings- og genforsikringsselskabers forretningslokaler.

6. Tilsynsbeføjelser skal håndhæves rettidigt og på en måde, der står i et rimeligt forhold til formålet.

7. De i stk. 1-5 nævnte beføjelser i forhold til forsikrings- og genforsikringsselskaber skal også gælde i forhold til forsikrings- og genforsikringsselskabers outsourcete aktiviteter.

8. Beføjelserne i stk. 1-5 og stk. 7 udøves om nødvendigt ved håndhævelse og, hvor det er hensigtsmæssigt, ved rettens hjælp.

Artikel 35

Oplysninger, der skal udleveres i tilsynsøjemed

1. Medlemsstaterne kræver, at forsikrings- og genforsikringsselskaber forelægger tilsynsmyndighederne de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet. Disse oplysninger omfatter mindst de oplysninger, der er nødvendige for at kunne udføre følgende i forbindelse med den i artikel 36 omhandlede proces:

- a) til at vurdere selskabernes ledelsessystem, den virksomhed, de udøver, de værdiansættelsesprincipper, de benytter til solvensformål, deres risici og risikostyringssystemer samt deres kapitalsammensætning, kapitalbehov og kapitalforvaltning
- b) til at træffe de nødvendige afgørelser i forlængelse af udøvelsen af deres tilsynsmæssige rettigheder og pligter.

2. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne tillægges følgende beføjelser:

- a) beføjelse til at bestemme arten, omfanget og formatet af de i stk. 1 nævnte oplysninger, som de forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber skal udlevere
 - i) med bestemte mellemrum
 - ii) ved bestemte begivenheder
 - iii) i forbindelse med undersøgelser af et forsikrings- eller genforsikringsselskabs situation

b) beføjelse til at indhente alle oplysninger om aftaler, som mæglere er i besiddelse af, eller om aftaler indgået med tredjeparter, og

c) beføjelse til at forlange oplysninger fra eksterne eksperter såsom revisorer og aktuarer.

3. De i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger skal omfatte følgende:

a) kvalitative eller kvantitative elementer eller en passende kombination heraf

b) historiske, aktuelle eller prospektive elementer eller en passende kombination heraf, og

c) data fra interne eller eksterne kilder eller en passende kombination heraf.

4. De i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger skal overholde følgende principper:

a) de skal afspejle arten, omfanget og kompleksiteten af det pågældende selskabs virksomhed og navnlig de risici, der knytter sig til denne virksomhed

b) de skal være tilgængelige, komplette i alle væsentlige henseender, sammenlignelige og konsekvente over tid, og

c) de skal være relevante, troværdige og forståelige.

5. Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører passende systemer og strukturer til overholdelse af kravene i stk. 1-4 og skriftligt fastlægger en af forsikrings- eller genforsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan godkendt politik, der kan sikre, at de afgivne oplysninger altid er fyldestgørende.

6. Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger til præcisering af de i stk. 1-4 nævnte oplysninger med det formål at sikre en passende grad af konvergens i tilsynspraksis.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 36

Tilsynsproces

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne undersøger og evaluerer de strategier, processer og rapporteringsprocedurer, som forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører med henblik på at overholde de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv.

Denne undersøgelse og evaluering skal omfatte en vurdering af de kvalitative krav til ledelsessystemet, en vurdering af de risici, som de pågældende selskaber står overfor eller kan komme til at stå overfor, samt en vurdering af selskabernes evne til at måle disse risici under hensyn til den kontekst, som de opererer inden for.

2. Tilsynsmyndighederne undersøger især, om forsikrings- og genforsikringsselskaber:

- a) overholder reglerne vedrørende ledelsessystemet, herunder vurdering af egen risiko og solvens som fastsat i kapitel IV, afdeling 2
- b) overholder reglerne vedrørende forsikringsmæssige hensættelser som fastsat i kapitel VI, afdeling 2
- c) overholder kapitalkravene som fastsat i kapitel VI, afdeling 4 og 5
- d) overholder investeringsreglerne som fastsat i kapitel VI, afdeling 6
- e) overholder reglerne vedrørende egenkapitalens kvalitet og størrelse som fastsat i kapitel VI, afdeling 3
- f) til stadighed overholder kravene til komplette eller partielle interne modeller, jf. kapitel IV, afdeling 4, underafdeling 3, når de benytter sådanne modeller.

3. Tilsynsmyndighederne indfører passende overvågningsredskaber, der sætter dem i stand til at afsløre en forværring af de finansielle vilkår inden for et forsikrings- eller genforsikringsselskab og til at overvåge, hvordan der rettes op denne forværring.

4. Tilsynsmyndighederne vurderer, om de metoder og den praksis, som forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører til afsløring af mulige begivenheder eller fremtidige ændringer i de økonomiske vilkår, der kunne få negativ indflydelse på selskabets generelle økonomiske situation, er tilstrækkelige.

Tilsynsmyndighederne vurderer, om selskaberne vil være i stand til at modstå sådanne begivenheder eller fremtidige ændringer i de økonomiske vilkår.

5. Tilsynsmyndighederne skal have de fornødne beføjelser til at kunne forlange, at forsikrings- og genforsikringsselskaber retter op de svagheder eller mangler, der afsløres som led i tilsynsprocessen.

6. De i stk. 1, 2 og 4 nævnte undersøgelser, evalueringer og vurderinger foretages med regelmæssige mellemrum.

Tilsynsmyndighederne fastsætter, med hvilket interval og i hvilket omfang disse undersøgelser, evalueringer og vurderinger skal finde sted, under hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed.

Artikel 37

Kapitaltillæg

1. I forlængelse af tilsynsprocessen kan tilsynsmyndighederne i exceptionelle tilfælde og ved begrundet afgørelse stille krav om et kapitaltillæg for et forsikrings- eller genforsikringsselskab. Denne mulighed må kun benyttes i følgende tilfælde:

- a) tilsynsmyndighederne finder, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for solvenskapitalkravet som beregnet ved hjælp af standardformlen i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2, og:
 - i) kravet om at anvende en intern model efter artikel 119 er uhensigtsmæssig eller har været ineffektiv, eller
 - ii) en partiel eller komplet intern model er under udvikling i overensstemmelse med artikel 119
- b) tilsynsmyndighederne finder, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for solvenskapitalkravet som beregnet ved hjælp af en intern model eller en partiel intern model i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 3, fordi visse kvantificerbare risici ikke fanges i tilstrækkelig grad, og det ikke inden for en passende tidsramme er lykkedes at tilpasse modellen, så den bedre afspejler den givne risikoprofil, eller
- c) tilsynsmyndighederne finder, at ledelsessystemet i et forsikrings- eller genforsikringsselskab afviger væsentligt fra standarderne i kapitel IV, afdeling 2, at disse afvigelser forhindrer selskabet i at sikre en korrekt identifikation, måling, overvågning, styring og rapportering af de risici, som det er eller kunne blive udsat for, og at gennemførelsen af andre foranstaltninger i sig selv næppe vil kunne udbedre manglerne i tilstrækkelig grad inden for en passende tidshorisont.

2. I de i stk. 1, litra a) og b), nævnte tilfælde beregnes kapitaltillægget på en måde, der sikrer, at selskabet overholder artikel 101, stk. 3.

I de i stk. 1, litra c), nævnte situationer skal kapitaltillægget være proportionalt med de væsentlige risici, som skyldes de mangler, der medførte, at tilsynsmyndigheden besluttede at indføre tillægget.

3. I de i stk. 1, litra b) og c), nævnte situationer sikrer tilsynsmyndighederne, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet gør sit yderste for at rette op på de mangler, der har ført til kravet om et kapitaltillæg.

4. Tilsynsmyndighederne tager det i stk. 1 nævnte kapitaltillæg op til revision mindst én gang årligt, og kravet ophæves, når selskabet her rettet op på de mangler, der har foranlediget det.

5. Solvenskapitalkravet inklusive kapitaltillægget erstatter det utilstrækkelige solvenskapitalkrav.

Uanset afsnit 1 kan solvenskapitalkravet ikke indeholde kapitaltillægget, der kan stilles krav om i henhold til stk. 1, litra c) med henblik på beregning af risikotillægget i artikel 77, stk. 5.

6. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser, der nærmere præciserer, under hvilke omstændigheder der kan stilles krav om et kapitaltillæg, og metoderne for hvordan det skal beregnes.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 38

Tilsyn med outsourcete funktioner og aktiviteter

1. Uden at dette berører artikel 49 sikrer medlemsstaterne, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der outsourcer en funktion eller en forsikrings- eller genforsikringsaktivitet, træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de følgende krav er opfyldt:

- a) at tjenesteyderen samarbejder med de myndigheder, der fører tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, i forbindelse med den outsourcete funktion eller aktivitet
- b) at forsikrings- og genforsikringsselskaber, deres revisorer og tilsynsmyndigheder skal have effektiv adgang til data angående de outsourcete funktioner eller aktiviteter
- c) tilsynsmyndighederne skal have effektiv adgang til tjenesteyderens forretningslokaler og skal være i stand til at udøve disse adgangsrettigheder.

2. Den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er hjemmehørende, giver de myndigheder, der fører tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskabet, ret til enten selv eller gennem personer, de udpeger til dette formål, at gennemføre kontrolundersøgelser i tjenesteyderens lokaler. Tilsynsmyndigheden for forsikrings- eller genforsikringsselskabet underretter den relevante myndighed i tjenesteyderens medlemsstat, inden den gennemfører kontrolundersøgelsen. Såfremt der er tale om en ikke-tilsynspligtig enhed, er tilsynsmyndigheden den relevante myndighed.

Tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsselskabet er hjemmehørende, kan overlade kontrolundersøgelserne til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er hjemmehørende.

Artikel 39

Overdragelse af portefølje

1. Medlemsstaterne tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der har hovedsæde på deres område, overdrager hele eller en del af deres portefølje, hvad enten den består af aftaler indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller aftaler indgået i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, til et overtagende selskab, der er etableret i Fællesskabet.

Der gives kun tilladelse til denne overdragelse, hvis tilsynsmyndighederne i det overtagende selskabs hjemland godtgør, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet som omhandlet i artikel 100, stk. 1.

2. Når der er tale om forsikringsselskaber, finder stk. 3-6 anvendelse.

3. Når en filial påtænker at overdrage hele eller en del af sin portefølje, skal den medlemsstat, hvor den pågældende filial er beliggende, høres.

4. I de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde meddeler tilsynsmyndighederne i det afgivende forsikringsselskabs hjemland tilladelse til overdragelsen efter at have indhentet samtykke fra myndighederne i de medlemsstater, hvor aftalerne blev indgået enten i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

5. Myndighederne i de hørte medlemsstater meddeler myndighederne i det overdragende forsikringsselskabs hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter modtagelsen af høringsanmodningen.

Har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse af en portefølje, der tillades i henhold til stk. 1-5, skal offentliggøres enten før eller efter tilladelsen som foreskrevet i hjemlandets lovgivning, i den medlemsstat, hvor risikoen eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de forsikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overtagne aftaler.

Første og andet afsnit berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsiges aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.

KAPITEL IV

Betingelserne for udøvelse af virksomhed

Afdeling 1

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvar

Artikel 40

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvar

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan har det ultimative ansvar for selskabets overholdelse af de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv.

Afdeling 2

Ledelsessystem

Artikel 41

Generelle ledelseskra

1. Medlemsstaterne kræver, at alle forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører et effektivt ledelsessystem, der sikrer en sund og forsigtig ledelse af selskabets virksomhed.

Systemet skal mindst omfatte en hensigtsmæssig og gennemsigtig organisationsstruktur med en klar fordeling og passende adskillelse af ansvarsområder samt et effektivt informationsformidlingssystem. Det skal sikre overholdelse af kravene i artikel 42-49.

Ledelsessystemet tages regelmæssigt op til intern revision.

2. Ledelsessystemet skal stå i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber fastlægger skriftlige politikker vedrørende mindst risikostyring, intern kontrol, intern revision og eventuelt outsourcing. De sikrer, at disse politikker gennemføres.

Disse skriftlige politikker tages op til revision mindst én gang årligt. De skal forhåndsgodkendes af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet og justeres i lyset af eventuelle større ændringer af det pågældende system eller inden for det pågældende område.

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber træffer passende foranstaltninger til at sikre kontinuitet og regelmæssighed i udøvelsen af deres virksomhed, inklusive udarbejdelse af beredskabsplaner. Selskabet anvender med henblik herpå hensigtsmæssige og rimeligt afpassede systemer, ressourcer og procedurer.

5. Tilsynsmyndighederne skal råde over de nødvendige midler, metoder og beføjelser til at kunne verificere forsikrings- og genforsikringsselskabernes ledelsessystem og til at kunne evaluere de nye risici, som selskaberne identificerer, og som vil kunne påvirke selskabernes finansielle soliditet.

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har de nødvendige beføjelser til at kunne forlange, at ledelsessystemet forbedres og styrkes med henblik på at sikre overholdelse af kravene i artikel 42-49.

Artikel 42

Egnetheds- og hæderlighedskravene til personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber sikrer, at alle personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter, til enhver tid opfylder følgende betingelser:

- a) deres faglige kvalifikationer, viden og erfaring skal være tilstrækkelig til at muliggøre en sund og forsigtig ledelse (egnethed), og
- b) deres omdømme og integritet skal være af god standard (hæderlighed).

2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne om enhver ændring med hensyn til de personer, der reelt driver selskabet eller er ansvarlige for andre nøgleposter, og fremlægger alle sådanne oplysninger, der er nødvendige for at vurdere, om de nyudnævnte ledere opfylder egnetheds- og hæderlighedskravet.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne, hvis en af de i stk. 1 og 2 nævnte personer er blevet udskiftet, fordi vedkommende ikke længere opfylder kravet i stk. 1.

Artikel 43

Bevis for hæderlighed

1. Såfremt en medlemsstat af sine statsborgere kræver bevis for hæderlighed, at de ikke tidligere har været erklæret konkurs, eller begge, skal denne medlemsstat som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra de øvrige medlemsstater godkende fremlæggelse af en udskrift af strafferegistret, eller i mangel heraf, et tilsvarende dokument, udstedt af en kompetent retslig eller administrativ myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og hvoraf det fremgår, at disse krav er opfyldt.

2. Såfremt det i stk. 1 omhandlede dokument ikke udstedes i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kan det erstattes af en erklæring under ed — eller i medlemsstater, hvor en sådan edsafklæggelse ikke finder sted, af en højtidelig erklæring — der afgives af den pågældende udenlandske statsborger for en kompetent retslig eller administrativ myndighed, eller i givet fald for en notar i hjemlandet eller den medlemsstat, som den udenlandske statsborger kommer fra.

Denne myndighed afgiver en attestation til bekræftelse af denne edsafklæggelse eller højtidelige erklæring.

Den i første afsnit nævnte erklæring om, at der ikke foreligger eller har foreligget konkurs, kan ligeledes afgives for en kompetent erhvervsorganisation i den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede dokumenter må ved deres forelæggelse ikke være ældre end tre måneder.

4. Medlemsstaterne udpeger de myndigheder og organer, der er kompetente med hensyn til udstedelse af de i stk. 1 og 2 omhandlede dokumenter, og underretter straks de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Ligeledes underretter hver medlemsstat de øvrige medlemsstater og Kommissionen om de myndigheder og organer, for hvilke de i stk. 1 og 2 nævnte dokumenter skal forelægges til støtte for ansøgningen om tilladelse til på denne medlemsstats område at måtte udøve de i artikel 2 nævnte former for virksomhed.

Artikel 44

Risikostyring

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører effektive risikostyringssystemer, der omfatter de strategier, processer og rapporteringsprocedurer, der er nødvendige for til stadighed at identificere, måle, overvåge, styre og, på såvel et individuel som et aggregeret plan, indberette de risici, som de er eller kan blive udsat for, og deres indbyrdes sammenhæng.

Dette risikostyringssystem skal være effektivt og velintegreret i forsikrings- eller genforsikringsselskabets organisationsstruktur og i beslutningstagningsproces under behørig hensyntagen til de personer, som reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter.

2. Risikostyringssystemet skal dække de risici, der skal indgå i beregningen af solvenskapitalkravet, jf. artikel 101, stk. 4, samt se risici, som ikke eller ikke til fulde indgår i beregningen heraf.

Risikostyringssystemet skal dække mindst følgende områder:

- a) forsikringstegning og hensættelser
- b) asset-liability management
- c) investering, navnlig afledte instrumenter og lignende forpligtelser

- d) styring af likviditets- og koncentrationsrisici
- e) styring af operationel risiko
- f) genforsikring og andre risikoreduktionsteknikker.

Den i artikel 41, stk. 3, nævnte skriftlige risikostyringspolitik skal omfatte politikker vedrørende andet afsnit, litra a)-f).

3. For så vidt angår deres investeringsrisiko skal forsikrings- og genforsikringsselskaber påvise, at de overholder bestemmelserne i kapitel VI, afdeling 6.

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal indrette en risikostyringsfunktion med en struktur, der kan lette gennemførelsen af risikostyringssystemet.

5. For forsikrings- og genforsikringsselskaber, der benytter en partiel eller komplet intern model, der er godkendt i overensstemmelse med artikel 112 og 113, skal risikostyringsfunktionen dække følgende supplerende opgaver:

- a) design og implementering af interne modeller
- b) afprøvning og validering af interne modeller
- c) dokumentering af den interne model og efterfølgende ændringer heraf
- d) analyse af resultaterne af den interne model og udarbejdelse af kortfattede rapporter herom
- e) underretning af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om resultaterne af den interne model med forslag til eventuelle forbedringer samt løbende underretning af dette organ om bestræbelserne på at udbedre tidligere påviste svagheder.

Artikel 45

Vurdering af egen risiko og solvens

1. Som led i deres risikostyringssystem gennemfører alle forsikrings- og genforsikringsselskaber vurderinger af deres egen risiko og solvens.

Denne vurdering skal mindst omfatte følgende:

- a) selskabets samlede solvensbehov under hensyntagen til dets specifikke risikoprofil, godkendte risikotolerancegrænser og forretningsstrategi
- b) selskabets løbende overholdelse af kapitalkravene som fastsat i kapitel VI, afdeling 4 og 5, og af kravene vedrørende forsikringsmæssige hensættelser som fastsat i kapitel VI, afdeling 2

c) det omfang, i hvilket det pågældende selskabs risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for solvenskapitalkravet som omhandlet i artikel 101, stk. 3, og beregnet ved hjælp af standardformlen i kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2, eller ved hjælp af selskabets partielle eller komplette interne model i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 3.

2. Med henblik på stk. 1, litra a), skal selskabet råde over processer, der står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med dets virksomhed, og som sætter det i stand til på korrekt vis at identificere og vurdere de risici, det står overfor på kort og lang sigt, og som det er eller vil kunne blive udsat for. Selskabet skal demonstrere de metoder, det benytter til at foretage denne vurdering.

3. I det i stk. 1, litra c), nævnte tilfælde skal vurderingen, når der benyttes en intern model, udføres sammen med den rekalkibrering, der transformerer de interne risikocifre til sådanne risikomål og kalibrerede værdier, der benyttes ved beregning af solvenskapitalkravet.

4. Vurderingen af egen risiko og solvens skal udgøre en integrerende del af forretningsstrategien, og der skal til stadighed tages hensyn hertil i selskabets strategiske beslutninger.

5. Forsikrings- og genforsikringsselskaber gennemfører den i stk. 1 nævnte vurdering med regelmæssige mellemrum og straks efter enhver væsentlig ændring i deres risikoprofil.

6. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne om resultatet af hver vurdering af egen risiko og solvens som led i indberetningen efter artikel 35.

7. Vurderingen af egen risiko og solvens må ikke benyttes til beregning af kapitalkrav. Solvenskapitalkravet korrigeres kun i overensstemmelse med artikel 37, artikel 231, 232 og 233 og 238.

Artikel 46

Intern kontrol

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører et effektivt internt kontrolsystem.

Systemet skal mindst omfatte administrative procedurer og regnskabsprocedurer, en intern kontrolstruktur, passende rapporteringsrutiner på alle niveauer i selskabet og en compliance-funktion.

2. Compliance-funktionen skal bl.a. rådgive administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om overholdelsen af de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv. Den skal også foretage vurderinger af de potentielle konsekvenser af lovændringer for det pågældende selskabs virksomhed samt identificere og vurdere compliance-risici.

Artikel 47

Intern revision

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører en effektiv intern revisionsfunktion.

Den interne revisionsfunktion skal foretage vurderinger af, om det interne kontrolsystem og andre dele af ledelsessystemet er hensigtsmæssige og effektive.

2. Den interne revisionsfunktion skal være objektiv og være uafhængig af selskabets operationelle funktioner.

3. Den interne revisionsfunktion skal indberette alle sine undersøgelsesresultater og henstillinger til administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet, der afgør, hvilke foranstaltninger der skal træffes for de enkelte resultaters og henstillingeres vedkommende, og sikrer, at disse foranstaltninger iværksættes.

Artikel 48

Aktuarfunktion

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører en effektiv aktuarfunktion til at:

- a) koordinere beregningen af forsikringsmæssige hensættelser
- b) sikre, at de metodologier, underliggende modeller og antagelser, der anvendes og lægges til grund ved beregningen af forsikringsmæssige hensættelser, er fyldestgørende
- c) vurdere, om de data, der benyttes til beregning af forsikringsmæssige hensættelser, er tilstrækkelige og af den påkrævede kvalitet
- d) sammenligne bedste skøn med de hidtidige erfaringer
- e) informere administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om, hvorvidt beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser er troværdig og fyldestgørende
- f) føre tilsyn med beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser i de i artikel 82 nævnte tilfælde
- g) afgive udtalelse om den overordnede tegningspolitik
- h) afgive udtalelse om, hvorvidt genforsikringsarrangementerne er fyldestgørende, og
- i) bidrage til den effektive gennemførelse af det i artikel 44 omhandlede risikostyringssystem, navnlig med hensyn til de risikomodeller, der ligger til grund for beregningen af kapitalkravene i kapitel VI, afdeling 4 og 5, og den i artikel 45 omhandlede vurdering.

2. Aktuarfunktionen skal varetages af personer, der har kendskab til aktuar matematik og finans matematik på et niveau, som står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed, og som kan påvise, at de har relevant erfaring med gældende faglige standarder og andre standarder.

Artikel 49

Outsourcing

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber forbliver fuldt ud ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til dette direktiv, når de outsourcer funktioner eller en hvilken som helst forsikrings- eller genforsikringsaktivitet.

2. Outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter må ikke foregå på en måde, der kan:

- a) medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i det pågældende selskab
- b) medføre en uretmæssig forøgelse af den operationelle risiko
- c) forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at selskabet overholder sine forpligtelser
- d) være til hinder for, at selskabet til stadighed kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal i god tid underrette tilsynsmyndighederne om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter og om efterfølgende væsentlige forandringer for så vidt angår disse funktioner eller aktiviteter.

Artikel 50

Gennemførelsesforanstaltninger

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for nærmere at præcisere følgende:

- a) elementerne i de systemer, der er omhandlet i artikel 41, 44, 46 og 47, særlig de områder, der skal være dækket af forsikrings- og genforsikringsselskabers asset-liability management og investeringspolitik som omhandlet i artikel 44, stk. 2
- b) de funktioner, der er nævnt i artikel 44 og 46, 47 og 48
- c) betingelserne i artikel 42 og de funktioner, der er berørt heraf
- d) betingelserne for outsourcing, især til tjenesteydere etableret i tredjelande.

2. Kommissionen kan, hvor dette er relevant med henblik på at sikre passende konvergens med hensyn til vurderingen som omhandlet i artikel 45, stk. 1, litra a), vedtage gennemførelsesforanstaltninger for yderligere at præcisere bestanddelene i denne vurdering.

3. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 3

Oplysningspligt

Artikel 51

Rapport om solvens og finansiel situation: indhold

1. Medlemsstaterne kræver under hensyn til oplysningerne, der er krævet i stk. 3 og principperne i artikel 35, stk. 4, at forsikrings- og genforsikringsselskaber årligt offentliggør en rapport om deres solvens og finansielle situation.

Rapporten skal indeholde følgende oplysninger, enten i komplet form eller i form af henvisninger til tilsvarende oplysninger, for så vidt angår såvel art og omfang, der er offentliggjort i henhold til andre love eller administrative forskrifter:

- a) en beskrivelse af den virksomhed, der udøves, og en gennemgang af selskabets resultater
- b) en beskrivelse af ledelsessystemet og en vurdering af, om det lever op til selskabets risikoprofil
- c) en for hver risikokategori særskilt beskrivelse af risikoeksponeringen, risikokoncentrationen, risikoreduktionen og risikofølsomheden
- d) særskilte beskrivelser af det grundlag og de metoder, der benyttes til værdiansættelse af aktiver, forsikringsmæssige hensættelser og andre forpligtelser, sammen med en forklaring på større forskelle mellem disse og det grundlag og de metoder, der benyttes til deres værdiansættelse i regnskaber
- e) en beskrivelse af kapitalforvaltningen med nærmere oplysninger om mindst følgende:
 - i) egenkapitalens sammensætning, størrelse og kvalitet
 - ii) beløbene af solvenskapitalkravet og af minimumskapitalkrav
 - iii) valgmuligheden som omhandlet i artikel 304 for beregning af solvenskapitalkravet

- iv) oplysninger, der gør det muligt at forstå hovedforskellene mellem de antagelser, der ligger til grund for standardformlen, og dem, der ligger til grund for den interne model, som selskabet benytter til beregning af sit solvenskapitalkrav
- v) omfanget af alle afvigelser fra minimumskapitalkravet eller væsentlige afvigelser fra solvenskapitalkravet i den periode, som rapporten dækker, selv hvis der i mellemtiden er blevet rettet op herpå, med en redegørelse for årsagen til og konsekvenserne af afvigelserne samt en beskrivelse af eventuelle korrigerende foranstaltninger.

2. Den i stk. 1, litra e), nr. i), nævnte beskrivelse skal inkludere en analyse af eventuelle betydelige ændringer i forhold til den forudgående rapporteringsperiode og en forklaring på eventuelle større forskelle i forhold til værdien af sådanne elementer i regnskaberne samt en kort beskrivelse af kapitalens overførbarhed.

De i stk. 1, litra e), nr. ii), nævnte oplysninger om solvenskapitalkravet skal indeholde særskilte angivelser af dels det i henhold til kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2 og 3, beregnede beløb, dels alle krav om kapitaltillæg i henhold til artikel 37 eller konsekvensen af de specifikke parametre, forsikrings- eller genforsikrings-selskabet er forpligtet til at benytte i henhold til artikel 110, sammen med kortfattede oplysninger om de pågældende tilsynsmyndigheders begrundelse herfor.

Uden at dette berører den oplysningspligt, der gælder i henhold til anden lovgivning, kan medlemsstaterne, selv om der er afgivet oplysning om det samlede solvenskapitalkrav i stk. 1, litra e), nr. ii), bestemme, at der ikke skal offentliggøres særskilte oplysninger om kapitaltillægget eller konsekvensen af de specifikke parametre, forsikrings- eller genforsikrings-selskabet er forpligtet til at benytte i henhold til artikel 110, i en overgangsperiode, der ikke slutter senere end 31. oktober 2017.

Offentliggørelsen af solvenskapitalkravet skal i givet fald ledsages af en angivelse af, at tilsynsmyndighederne endnu ikke har fastsat dets endelige størrelse.

Artikel 52

Oplysninger til og rapporter fra CEIOPS

1. Medlemsstaterne kræver, at tilsynsmyndighederne hvert år forelægger CEIOPS følgende oplysninger:

- a) det gennemsnitlige kapitaltillæg pr. selskab og fordelingen af de kapitaltillæg, som tilsynsmyndigheden har stillet krav om i det foregående år, målt som en procentdel af solvenskapitalkravet og angivet særskilt på følgende vis:
 - i) for alle forsikrings- og genforsikrings-selskaber
 - ii) for livsforsikrings-selskaber
 - iii) for skadesforsikrings-selskaber

- iv) for forsikrings-selskaber, som udøver både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

- v) for genforsikrings-selskaber

- b) for de forskellige oplysninger, der er angivet i litra a): andelen af kapitaltillæg, der er stillet krav om i henhold til artikel 37, stk. 1, litra a), b) og c).

2. CEIOPS offentliggør desuden hvert år følgende oplysninger:

- a) for alle medlemsstater som helhed: den samlede fordeling af kapitaltillæg målt som en procentdel af solvenskapitalkravet, for hver af følgende:

- i) alle forsikrings- og genforsikrings-selskaber

- ii) livsforsikrings-selskaber

- iii) skadesforsikrings-selskaber

- iv) forsikrings-selskaber, som udøver både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

- v) genforsikrings-selskaber

- b) for hver medlemsstat særskilt: fordelingen af kapitaltillæg, målt som en procentdel af solvenskapitalkravet og omfattende samtlige forsikrings- og genforsikrings-selskaber i den respektive medlemsstat

- c) for hver afgivelse af de i litra a) og b) nævnte oplysninger: andelen af kapitaltillæg, der er stillet krav om i henhold til artikel 37, stk. 1, litra a), b) og c).

3. CEIOPS forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen de i stk. 2 omhandlede oplysninger sammen med en rapport, der viser graden af konvergens mellem de nationale tilsynsmyndigheders anvendelse af kapitaltillægskrav.

Artikel 53

Rapport om solvens og finansiel situation: gældende principper

1. Tilsynsmyndighederne tillader, at forsikrings- og genforsikrings-selskaber ikke offentliggør oplysninger i følgende tilfælde:

- a) hvis selskabernes konkurrenter opnår en stor og urimelig fordel, hvis oplysningerne udleveres
- b) hvis selskaberne er bundet af tavsheds- eller fortrolighedspligt som følge af forpligtelser over for forsikringstagerne eller enhver forbindelse med en modpart.

2. Når tilsynsmyndighederne tillader, at bestemte oplysninger ikke udleveres, anfører selskaberne dette i rapporten om deres solvens og finansielle situation sammen med en begrundelse herfor.

3. Tilsynsmyndighederne tillader, at forsikrings- og genforsikringsselskaber gør brug af — eller henviser til — oplysninger, der offentliggøres i henhold til andre love eller administrative bestemmelser, forudsat at disse oplysninger er af samme art og har samme rækkevidde som de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 51.

4. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på de oplysninger, der er omhandlet i artikel 51, stk. 1, litra e).

Artikel 54

Rapport om solvens og finansiell situation: ajourføringer og frivillig udlevering af supplerende oplysninger

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaberne offentliggør passende oplysninger om karakteren og virkningerne af større begivenheder, der har væsentlig indflydelse på relevansen af de i henhold til artikel 51 og 53 offentliggjorte oplysninger.

Med henblik på første afsnit anses mindst følgende at udgøre en større begivenhed:

- a) når der konstateres en afvigelse fra minimumskapitalkravet, og tilsynsmyndighederne enten finder, at selskabet ikke vil være i stand til at fremlægge en realistisk kortsigtet finansieringsplan, eller ikke modtager en sådan plan inden for en frist på en måned efter den dato, hvor afvigelsen blev konstateret
- b) når der konstateres væsentlig afvigelse fra solvenskapitalkravet, og tilsynsmyndighederne ikke inden for en frist på to måneder efter den dato, hvor afvigelsen blev konstateret, modtager en realistisk genoprettelsesplan.

For så vidt angår andet afsnit, litra a), forlanger tilsynsmyndighederne, at det pågældende selskab øjeblikkeligt giver meddelelse om afvigelsens omfang sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og om de korrigerende foranstaltninger, det måtte have truffet. Hvis det trods gennemførelsen af en kortsigtet finansieringsplan, der oprindeligt blev betragtet som realistisk, ikke er lykkedes at korrigere afvigelsen fra minimumskapitalkravet senest tre måneder efter konstateringen heraf, offentliggøres dette ved udløbet af den pågældende frist sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og oplysninger om de korrigerende foranstaltninger, selskabet måtte have truffet, samt eventuelle andre planlagte korrigerende foranstaltninger.

For så vidt angår andet afsnit, litra b), forlanger tilsynsmyndighederne, at det pågældende selskab øjeblikkeligt giver meddelelse om afvigelsens omfang sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og om de korrigerende foranstaltninger, det måtte have truffet. Hvis det trods gennemførelsen af en genoprettelsesplan, der oprindeligt blev betragtet som realistisk, ikke er lykkedes at korrigere afvigelsen fra minimumskapitalkravet senest seks måneder efter konstateringen heraf, offentliggøres dette ved udløbet af den pågældende frist sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og oplysninger om de korrigerende foranstaltninger, selskabet måtte have truffet, samt eventuelle andre planlagte korrigerende foranstaltninger.

2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan frivilligt offentliggøre alle sådanne oplysninger og forklaringer om deres solvens og finansielle situation, som ikke allerede kræves offentliggjort i henhold til artikel 51 og 53 og stk. 1 i denne artikel.

Artikel 55

Rapport om solvens og finansiell situation: politik og godkendelse

1. Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører systemer og strukturer, der sikrer, at de opfylder kravene i artikel 51 og 53 og artikel 54, stk. 1, og fastlægger en skriftlig politik, der sikrer, at de oplysninger, der offentliggøres i henhold til artikel 51, 53 og 54, altid er fyldestgørende.

2. Rapporten om solvens og finansiell situation forelægges forsikrings- eller genforsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan til godkendelse og offentliggøres først, når godkendelsen er givet.

Artikel 56

Rapport om solvens og finansiell situation: gennemførelsesforanstaltninger

Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger der skal offentliggøres, og hvordan de skal offentliggøres.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 4

Kvalificeret deltagelse

Artikel 57

Erhvervelser

1. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske eller juridiske personer, som handler samlet, (»den påtænkte erhverver«), der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret deltagelse i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller direkte eller indirekte yderligere at forøge sådan en kvalificeret deltagelse i et forsikrings- eller genforsikringsselskab med det resultat, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at forsikrings- eller genforsikringsselskabet derved bliver vedkommendes datterselskab, (»den påtænkte erhvervelse«), forinden skriftligt skal underrette tilsynsmyndighederne for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori de søger at erhverve eller forøge en kvalificeret deltagelse, om størrelsen af den kapitalandel, der påtænkes erhvervet, og de relevante

oplysninger, der er omhandlet i artikel 59, stk. 4. Medlemsstaterne kan undlade at anvende tærsklen på 30 %, hvis de anvender en tærskel på en tredjedel i henhold til artikel 9, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/109/EF.

2. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at opgive sin besiddelse af en kvalificeret deltagelse i et forsikrings- eller genforsikringsselskab, forinden skriftligt skal underrette hjemlandets tilsynsmyndigheder herom med angivelse af størrelsen af vedkommendes kapitalandel efter den påtænkte opgivelse. En sådan person skal ligeledes underrette tilsynsmyndighederne om en beslutning om at formindske sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når ned under en tærskel på 20 %, 30 % eller 50 %, eller at forsikrings- eller genforsikringsselskabet derved ophører med at være vedkommendes datterselskab. Medlemsstaterne kan undlade at anvende tærsklen på 30 %, hvis de anvender en tærskel på en tredjedel i henhold til artikel 9, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/109/EF.

Artikel 58

Vurderingsperiode

1. Tilsynsmyndighederne anerkender straks og under alle omstændigheder senest to arbejdsdage efter modtagelsen af den i artikel 57, stk. 1, omhandlede underretning eller i forbindelse med eventuel efterfølgende modtagelse af de i stk. 2 omhandlede oplysninger skriftligt modtagelsen heraf over for den påtænkte erhverver.

Tilsynsmyndighederne har en frist på højst tre arbejdsdage fra datoen for den skriftlige anerkendelse af modtagelsen af underretningen og alle de dokumenter, som medlemsstaten kræver vedlagt underretningen på grundlag af den i artikel 59, stk. 4 omhandlede liste (»vurderingsperioden«), til at foretage den i artikel 59, stk. 1, omhandlede vurdering (»vurderingen«).

Tilsynsmyndighederne underretter den påtænkte erhverver om den dato, hvor vurderingsperioden udløber, samtidig med anerkendelsen af modtagelsen.

2. Tilsynsmyndighederne kan om nødvendigt i løbet af vurderingsperioden, men ikke efter den halvtredsindstyvende arbejdsdag i vurderingsperioden, anmode om yderligere oplysninger, der måtte være nødvendige for at afslutte vurderingen. Denne anmodning skal fremsættes skriftligt og præcisere, hvilke supplerende oplysninger der er behov for.

I perioden mellem tilsynsmyndighedernes anmodning om oplysninger og modtagelsen af svar herpå fra den påtænkte erhverver afbrydes vurderingsperioden. Afbrydelsen må ikke overstige tyve arbejdsdage. Eventuelle yderligere anmodninger fra tilsynsmyndighedernes side om at supplere eller præcisere oplysningerne afhænger af de kompetente myndigheders skøn, men må ikke medføre en afbrydelse af vurderingsperioden.

3. Tilsynsmyndighederne kan forlænge afbrydelsen som nævnt i stk. 2, andet afsnit, i indtil tredivede arbejdsdage, hvis den påtænkte erhverver er:

- a) placeret eller er omfattet af lovgivning uden for Fællesskabet, eller

- b) en fysisk eller juridisk person, som ikke er underlagt tilsyn i medfør af dette direktiv, Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) ⁽¹⁾ eller direktiv 2004/39/EF eller direktiv 2006/48/EF.

4. Beslutter tilsynsmyndighederne efter afslutningen af deres vurdering at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, skal de inden for en frist på to arbejdsdage og uden at overskride vurderingsperioden underrette den påtænkte erhverver skriftligt herom og begrunde denne beslutning. Med forbehold af den nationale lovgivning kan der på den påtænkte erhververs anmodning offentliggøres en passende begrundelse for denne beslutning. Dette forhindrer ikke en medlemsstat i at lade tilsynsmyndigheden offentliggøre en sådan begrundelse, uden at den påtænkte erhverver har anmodet herom.

5. Gør tilsynsmyndighederne ikke i løbet af vurderingsperioden skriftligt indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, anses den for at være godkendt.

6. Tilsynsmyndighederne kan fastsætte en maksimumsperiode for afslutningen af den påtænkte erhvervelse og om nødvendigt forlænge denne.

7. Medlemsstaterne må ikke indføre krav vedrørende underretning af tilsynsmyndighederne om eller tilsynsmyndighedernes godkendelse af direkte eller indirekte erhvervelse af stemmerettigheder eller kapitalandele, der er strengere end kravene i dette direktiv.

8. Kommissionen træffer gennemførelsesforanstaltninger til yderligere specificering af tilpasningen af de i artikel 59, stk. 1, fastsatte kriterier for at tage hensyn til den fremtidige udvikling og sikre en ensartet anvendelse af artikel 57-63.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 59

Vurdering

1. Ved vurderingen af den i artikel 57, stk. 1, omhandlede underretning og de i artikel 58, stk. 2, omhandlede oplysninger vurderer tilsynsmyndighederne for at sikre en sund og forsigtig forvaltning af det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori der påtænkes en erhvervelse, og under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på forsikrings- eller genforsikringsselskabet den påtænkte erhververs egnethed og den påtænkte erhvervelses finansielle sundhed i forhold til alle de følgende kriterier:

- a) den påtænkte erhververs omdømme

⁽¹⁾ EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3.

- b) omdømmet og erfaringen hos den person, som vil lede forsikrings- eller genforsikringsselskabet som følge af den påtænkte erhvervelse
- c) den påtænkte erhververs forsvarlige og fornuftige forvaltning især i forhold til den type forretninger, der forfølges eller påtænkes forfulgt i det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget
- d) om forsikrings- eller genforsikringsselskabet vil kunne overholde og fortsætte med at overholde tilsynskravene på grundlag af dette direktiv og i givet fald andre direktiver, særlig direktiv 2002/87/EF, navnlig om den koncern, som selskabet kommer til at indgå i, har en struktur, der gør det muligt at gennemføre et effektivt tilsyn og en effektiv udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne samt at fastslå, hvordan ansvaret skal fordeles mellem tilsynsmyndighederne
- e) om der er rimelige grunde til i forbindelse med den påtænkte erhvervelse at formode, at der foretages eller har været foretaget hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, som omhandlet i artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme ⁽¹⁾, eller gøres eller har været gjort forsøg herpå, eller at den påtænkte erhvervelse vil kunne øge risikoen herfor.

2. Tilsynsmyndighederne må kun gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, hvis der er rimelige grunde dertil på baggrund af kriterierne i stk. 1, eller de af den påtænkte erhverver afgivne oplysninger ikke er fyldestgørende.

3. Medlemsstaterne må hverken pålægge forhåndsbetingsbetingelser vedrørende størrelsen af den kapitalandel, der skal erhverves, eller tillade deres tilsynsmyndigheder at vurdere den påtænkte erhvervelse ud fra markedets økonomiske behov.

4. Medlemsstaterne offentliggør en liste med de oplysninger, der er nødvendige for at foretage vurderingen, og som skal stilles til rådighed for tilsynsmyndighederne på tidspunktet for den underretning, der er omhandlet i artikel 57, stk. 1. Omfanget af de nødvendige oplysninger skal stå i rimeligt forhold til og være afpasset efter karakteren af den påtænkte erhverver og den påtænkte erhvervelse. Medlemsstaterne må ikke forlange oplysninger, som ikke er relevante for en tilsynsmæssig vurdering.

5. Har tilsynsmyndigheden modtaget underretning om to eller flere påtænkte erhvervelser eller forøgelse af kvalificerede deltagelser i det samme forsikrings- eller genforsikringsselskab, skal den uanset artikel 58, stk. 1, 2 og 3, behandle alle de påtænkte erhververe uden forskelsbehandling.

⁽¹⁾ EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15.

Artikel 60

Regulerede finansielle selskabers erhvervelser

1. De relevante tilsynsmyndigheder arbejder i tæt samråd med hinanden, når vurderingen foretages, hvis den påtænkte erhverver er en af følgende:

- a) et kreditinstitut, et forsikrings- eller genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationselskab, jf. artikel 1a, nr. 2), i direktiv 85/611/EØF, (»administrationselskab for et investeringsinstitut«), der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget
- b) moderselskabet for et kreditinstitut, et forsikrings- eller genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationselskab for et investeringsinstitut, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget, eller
- c) en fysisk eller juridisk person, der kontrollerer et kreditinstitut, et forsikrings- eller genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationselskab for et investeringsinstitut, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget.

2. Tilsynsmyndighederne udveksler uden unødigt forsinkelse alle oplysninger, som er væsentlige eller relevante for vurderingen. I denne forbindelse videregiver tilsynsmyndighederne efter anmodning alle relevante oplysninger til hinanden og videregiver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger. En beslutning truffet af tilsynsmyndigheden, der har meddelt tilladelse til det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget, skal anføre ethvert synspunkt eller forbehold, som den tilsynsmyndighed, der er ansvarlig for den påtænkte erhverver, har givet udtryk for.

Artikel 61

Forsikrings- og genforsikringsselskabets underretning af tilsynsmyndighederne

Så snart forsikrings- eller genforsikringsselskabet har fået kendskab dertil, giver de hjemlandets tilsynsmyndigheder meddelelse om de erhvervelser eller afhændelser af andele i deres kapital, som bevirker, at disse andele overskrider eller falder under en af de tærskler, som er nævnt i artikel 57 og 58, stk. 1-7.

Endvidere giver forsikrings- eller genforsikringsselskabet mindst én gang årligt tilsynsmyndigheden i hjemlandet meddelelse om identiteten på aktionærer eller selskabsdeltagere, som besidder en kvalificeret deltagelse, samt størrelsen af denne deltagelse, således som disse oplysninger bl.a. fremgår af de registrerede data på den årlige generalforsamling af aktionærer eller selskabsdeltagere eller af de oplysninger, som modtages i henhold til de gældende bestemmelser for børsnoterede selskaber.

Artikel 62

Kvalificeret deltagelse, tilsynsmyndighedernes beføjelser

Medlemsstaterne kræver, at tilsynsmyndighederne i hjemlandet for det selskab, hvori der søges en kvalificeret deltagelse, eller hvori en kvalificeret deltagelse forøges, i tilfælde af, at de i artikel 57, omhandlede personers indflydelse vil kunne være til skade for en sund og forsigtig forvaltning af et forsikrings- eller genforsikrings-selskab, træffer de fornødne foranstaltninger til at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan bestå i f.eks. påbud, sanktioner over for ledelsen eller suspension af de stemmerettigheder, der er knyttet til de pågældende aktionærs eller selskabsdeltagers aktier eller andele.

Lignende foranstaltninger skal kunne bringes i anvendelse over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder den i artikel 57 omhandlede anmeldelsespligt.

Hvis en kapitalandel erhverves mod tilsynsmyndighedernes vilje, træffer medlemsstaterne uafhængigt af andre sanktioner følgende foranstaltninger:

- 1) de suspenderer de tilhørende stemmerettigheder, eller
- 2) de erklærer de afgivne stemmer ugyldige eller annullerer dem.

Artikel 63

Stemmerettigheder

Ved anvendelsen af dette afsnit tages de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 9 og 10 i direktiv 2004/109/EF samt betingelserne for sammenlægning heraf i det nævnte direktivs artikel 12, stk. 4 og 5, i betragtning.

Medlemsstaterne tager ikke hensyn til stemmerettigheder eller aktier, som investeringsselskaber eller kreditinstitutter måtte besidde, som følge af at de har ydet emissionsgaranti for finansielle instrumenter og/eller placering af finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse som omhandlet i bilag I, afsnit A, nr. 6), i direktiv 2004/39/EF, forudsat at sådanne rettigheder dels ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse, dels tidligst afhændes et år efter erhvervelsen.

Afdeling 5

Tavshedspligt, informationsudveksling og fremme af tilsynsmæssig konvergens

Artikel 64

Tavshedspligt

Medlemsstaterne fastsætter, at alle, der arbejder for eller har arbejdet for tilsynsmyndighederne, samt revisorer og eksperter, der har handlet på disse myndigheders vegne, har tavshedspligt.

Uden at dette berører tilfælde, der er omfattet af straffelovgivning, videregives fortrolige oplysninger, der modtages af sådanne personer i forbindelse med udøvelsen af deres hverv, ikke til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, således at de enkelte forsikrings- og genforsikrings-selskaber ikke kan identificeres.

Når et forsikrings- eller genforsikrings-selskab er erklæret konkurs eller er genstand for tvangslikvidation, kan fortrolige oplysninger, som ikke vedrører tredjepart, der er involveret i forsøg på at redde genforsikrings-selskabet, dog videregives under civile retssager eller handelssager.

Artikel 65

Informationsudveksling mellem medlemsstaternes tilsynsmyndigheder

Artikel 64 er ikke til hinder for, at tilsynsmyndighederne i de forskellige medlemsstater udveksler oplysninger. Disse oplysninger er undergivet den i artikel 64 omhandlede tavshedspligt.

Artikel 66

Samarbejdsaftaler med tredjelande

Medlemsstaterne kan indgå samarbejdsaftaler om udveksling af oplysninger med tredjelandes tilsynsmyndigheder samt med de i artikel 68, stk. 1 og 2, omhandlede myndigheder eller organer i tredjelande, forudsat at de oplysninger, der meddeles, er sikret ved en tavshedspligt, som mindst svarer til den, der er foreskrevet i denne afdeling. Denne udveksling af oplysninger skal være beregnet til at bruges ved udførelsen af de pågældende myndigheders eller organers tilsynsopgaver.

Stammer de oplysninger, som en medlemsstat agter at meddele et tredjeland, fra en anden medlemsstat, videregives de ikke uden udtrykkelig tilladelse fra denne medlemsstats tilsynsmyndigheder og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres tilladelse.

Artikel 67

Brug af fortrolige oplysninger

Tilsynsmyndigheder, der i henhold til artikel 64 eller 65 modtager fortrolige oplysninger, må kun anvende disse i forbindelse med udøvelsen af deres hverv og til følgende formål:

- 1) til undersøgelse af, om betingelserne for adgang til at udøve forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed er opfyldt, og for at lette tilsynet med selskabernes virksomhed, særlig med hensyn til de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, og ledelsessystemet
- 2) til pålæggelse af sanktioner
- 3) hvis tilsynsmyndighedernes afgørelser påklages til en højere administrativ myndighed
- 4) i forbindelse med domstolsprøvelse i henhold til dette direktiv.

Artikel 68

Informationsudveksling med andre myndigheder

1. Artikel 64 og 67 er ikke til hinder for følgende:

- a) udveksling af oplysninger mellem flere tilsynsmyndigheder i den samme medlemsstat med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver
- b) udveksling af oplysninger med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver, mellem tilsynsmyndigheder og en eller flere af følgende, der er hjemmehørende i samme medlemsstat:
 - i) de myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med kreditinstitutter og andre finansieringsinstitutter, samt de myndigheder, der fører tilsyn med kapitalmarkederne
 - ii) de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringselskaber eller genforsikringselskaber og i andre lignende procedurer
 - iii) personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringselskabers, genforsikringselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber
- c) udlevering til organer, der forvalter tvangslukvidationsprocedurer eller garantifonde, af de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde.

De i litra b) og c), omhandlede informationsudvekslinger kan også finde sted mellem forskellige medlemsstater.

Oplysninger, som de pågældende myndigheder, organer og personer modtager, er omfattet af den i artikel 64 omhandlede tavshedspligt.

2. Bestemmelserne i artikel 64-67 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan tillade udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne og en eller flere af følgende:

- a) de myndigheder, der fører tilsyn med de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikrings- eller genforsikringselskaber og lignende procedurer
- b) de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med de personer, der står for den lovpligtige revision af forsikringselskabers, genforsikringselskabers, kreditinstitutters, investeringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber
- c) uafhængige aktuarer, der fører lovpligtigt tilsyn med forsikrings- eller genforsikringselskaber, samt de organer, der er ansvarlige for at føre tilsyn med disse aktuarer.

Medlemsstater, som anvender bestemmelserne i første afsnit, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:

- a) oplysningerne skal bruges til udførelse af de tilsynsopgaver, som er beskrevet i første afsnit
- b) de oplysninger, der modtages, skal underlægges den i artikel 64 fastsatte tavshedspligt
- c) stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, må de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, og de må kun videregives til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, personer eller organer der kan modtage oplysninger i henhold til første og andet afsnit.

3. Bestemmelserne i artikel 64-67 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne, med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, kan tillade udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne og de myndigheder eller organer, der er ansvarlige for at opspore og efterforske overtrædelser af selskabsretten.

Medlemsstater, som anvender bestemmelserne i første afsnit, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:

- a) oplysningerne skal bruges til opsporing og efterforskning som omhandlet i første afsnit
- b) de oplysninger, der modtages, skal underlægges den i artikel 64 fastsatte tavshedspligt
- c) stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, må de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, og de må kun videregives til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Udfører de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer i en medlemsstat deres opsporings- eller efterforskningsopgaver med bistand fra dertil bemyndigede, ikke offentligt ansatte personer, fordi disse er i besiddelse af særlig sagkundskab, kan den i første afsnit nævnte mulighed for udveksling af oplysninger udvides til også at gælde sådanne personer på de i andet afsnit fastsatte betingelser.

Ved anvendelsen af andet afsnit, litra c), meddeler de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, hvilke personer oplysningerne vil blive videregivet til med nøjagtig angivelse af disse personers beføjelser.

4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, personer eller organer der kan modtage oplysninger i henhold til stk. 3.

Artikel 69

Videregivelse af oplysninger til statslige forvaltninger med ansvar for den finansielle lovgivning

Artikel 64 og 67 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne i henhold til lovbestemmelser kan give tilladelse til, at visse oplysninger meddeles andre enheder i deres centraladministration, som er

ansvarlige for lovgivningen vedrørende tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, investeringservice og forsikrings- og genforsikringsselskaber, samt inspektører, som handler på de pågældende enheders vegne.

Oplysningerne må kun videregives, såfremt det er nødvendigt af hensyn til forsigtighedstilsynet. Medlemsstaterne fastsætter dog, at oplysninger, der modtages i henhold til artikel 65 og artikel 68, stk. 1, samt oplysninger, der stammer fra kontrol på stedet, jf. artikel 32, kun må videregives, hvis de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, eller tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor kontrollen på stedet er foretaget, har givet deres udtrykkelige samtykke.

Artikel 70

Videregivelse af oplysninger til centralbanker og pengepolitiske myndigheder

Uden at dette berører bestemmelserne i denne afdeling, kan tilsynsmyndighederne videregive oplysninger til følgende med henblik på udførelsen af deres opgaver:

- 1) centralbanker og andre organer med tilsvarende opgaver i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder
- 2) i givet fald andre offentlige myndigheder med ansvar for at føre tilsyn med betalingssystemerne.

De pågældende myndigheder eller organer kan også meddele tilsynsmyndighederne de oplysninger, som er nødvendige for dem i henhold til artikel 67. De oplysninger, som modtages i denne forbindelse, er underlagt de i denne afdeling fastlagte bestemmelser om tavshedspligt.

Artikel 71

Tilsynsmæssig konvergens

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighedernes mandat på passende vis kommer til at omfatte en Europæisk Unions dimension.

2. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne under udøvelsen af deres opgaver tager hensyn til konvergens i forbindelse med tilsynsredskaber og tilsynspraksis ved anvendelsen af love og administrative bestemmelser vedtaget i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne sikrer med henblik herpå, at tilsynsmyndighederne deltager i arbejdet i CEIOPS i overensstemmelse med afgørelse 2009/79/EF, og tager behørigt hensyn til de retningslinjer og anbefalinger, som dette udvalg udsteder, jf. stk. 3 i denne artikel.

3. CEIOPS udsteder i givet fald ikke-retligt bindende retningslinjer og anbefalinger vedrørende gennemførelsen af bestemmelserne i dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne hertil med henblik på at øge konvergens i forbindelse med den tilsynsmæssige praksis. Derudover forelægger CEIOPS regelmæssigt

og mindst hvert andet år Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen en rapport om udviklingen i den tilsynsmæssige konvergens i Fællesskabet.

Afdeling 6

Revisorernes opgaver

Artikel 72

Revisorernes opgaver

1. Medlemsstaterne fastsætter som et minimum, at personer, der er autoriseret i henhold til Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om autorisation af personer, der skal foretage lovpligtig revision af regnskaber⁽¹⁾, og som i et forsikrings- eller genforsikringsselskab foretager den lovpligtige revision, der er omhandlet i artikel 51 i Rådets direktiv 78/660/EØF, artikel 37 i direktiv 83/349/EØF eller artikel 31 i direktiv 85/611/EØF, eller udfører ethvert andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at foretage indberetning til tilsynsmyndighederne om ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende dette selskab, som de har fået kendskab til under udførelsen af sit hverv, og som kan:

- a) udgøre en materiel overtrædelse af de love eller administrative bestemmelser, der omhandler betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som specielt omhandler forsikrings- og genforsikringsselskabers udøvelse af virksomhed
- b) skade forsikrings- eller genforsikringsselskabets fortsatte drift
- c) medføre nægtelse af revisionspåtegning eller fremsættelse af forbehold
- d) resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, eller
- e) resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

De i første afsnit nævnte personer skal ligeledes indberette forhold eller beslutninger, som de måtte få kendskab til som led i udførelsen af et hverv som beskrevet i første afsnit, der udføres i en virksomhed, som gennem kontrol har snævre forbindelser med det forsikrings- eller genforsikringsselskab, i hvilket de udfører det pågældende hverv.

2. Det forhold, at de personer, der er autoriseret i henhold til direktiv 84/253/EØF, i god tro videregiver oplysninger til tilsynsmyndighederne om forhold eller beslutninger som omhandlet i stk. 1, betragtes ikke som brud på den tavshedspligt, som gælder i henhold til aftale eller love eller administrative bestemmelser, og påfører ikke de pågældende personer nogen form for ansvar.

⁽¹⁾ EFT L 126 af 12.5.1984, s. 20.

KAPITEL V

Udøvelse af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

Artikel 73

Udøvelse af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

1. Forsikringsselskaber meddeles ikke tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig.
2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne fastsætte at:
 - a) selskaber, der har fået tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed, ligeledes kan få tilladelse til udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 under del A i bilag I
 - b) selskaber, der udelukkende har fået tilladelse for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 under del A i bilag I, kan få tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed.

De to former for virksomhed skal dog forvaltes særskilt i overensstemmelse med artikel 74.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i stk. 2 omhandlede selskaber skal følge de regnskabsregler, der gælder for livsforsikringsselskaber, for så vidt angår deres virksomhed som helhed. Indtil der er sket en samordning på området, kan medlemsstaterne endvidere fastsætte, at den virksomhed, der vedrører de risici, der er omhandlet i nr. 1 og 2 under del A i bilag I, og som udøves af disse selskaber, for så vidt angår reglerne for likvidation ligeledes skal være underlagt de regler, der gælder for livsforsikringsvirksomhed.

4. Når et skadesforsikringsselskab har økonomisk, forretningsmæssig eller administrativ tilknytning til et livsforsikringsselskab, skal hjemlandenes tilsynsmyndigheder påse, at de pågældende selskabers regnskaber ikke forvansktes ved aftaler, der indgås mellem dem, eller ved nogen anden ordning, der kan influere på fordelingen af udgifter og indtægter.

5. Selskaber, som på følgende datoer udøvede såvel livsforsikrings- som skadesforsikringsvirksomhed som omhandlet i dette direktiv, kan fortsætte hermed på betingelse af, at disse former for virksomhed forvaltes særskilt i overensstemmelse med artikel 74:

- a) 1. januar 1981 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Grækenland
- b) 1. januar 1986 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Spanien og Portugal
- c) 1. januar 1995 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Østrig, Finland og Sverige
- d) 1. maj 2004 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet
- e) 1. januar 2007 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Bulgarien og Rumænien
- f) 15. marts 1979 for alle andre selskaber.

Hjemlandet kan kræve af forsikringsselskaber, at de inden for en af denne medlemsstat fastsat frist ophører med samtidig udøvelse af den livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed, som de udøvede på de i første afsnit nævnte datoer.

Artikel 74

Særskilt forvaltning af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

1. Den i artikel 73 nævnte særskilte forvaltning gennemføres således, at der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed.

De livs- og skadesforsikredes respektive interesser må ikke tilside-sættes, og overskuddet hidrørende fra livsforsikring må kun komme de livsforsikrede til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.

2. Uden at dette berører artikel 100 og 128, beregner de i artikel 73, stk. 2 og 5, nævnte forsikringsselskaber:

- a) et teoretisk minimumskapitalkrav i relation til deres forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed på livsforsikringsområdet, der beregnes som om det pågældende selskab kun udøver denne form for virksomhed, på basis af de i stk. 6 nævnte særskilte regnskaber, og
- b) et teoretisk minimumskapitalkrav i relation til deres forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed på skadesforsikringsområdet, der beregnes som om det pågældende selskab kun udøver denne form for virksomhed, på basis af de i stk. 6 nævnte særskilte regnskaber.

3. Som et minimum dækker de i artikel 73, stk. 2 og 5, nævnte forsikringsselskaber følgende ved hjælp af et tilsvarende beløb i anerkendte kernekapitalelementer:

- a) det teoretiske minimumskapitalkrav inden for livsforsikring
- b) det teoretiske minimumskapitalkrav inden for skadesforsikring.

De i første afsnit nævnte finansielle minimumsforpligtelser, der kræves opfyldt i relation til livsforsikringsvirksomhed eller skadesforsikringsvirksomhed, må ikke bæres af den anden form for virksomhed.

4. Når de i stk. 3 omhandlede finansielle minimumsforpligtelser er opfyldt, og forudsat at tilsynsmyndighederne underrettes herom, kan selskabet til dækning af det i artikel 100 omhandlede solvenskapitalkrav dog anvende de eksplicitte anerkendte egenkapitalelementer, der fortsat står til rådighed for den ene eller anden form for virksomhed.

5. Tilsynsmyndighederne skal ved gennemgang af resultaterne af både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomheden påse, at kravene i stk. 1-4 overholdes.

6. Regnskabet føres således, at det særskilt fremgår, hvorledes resultatet for henholdsvis livsforsikring og skadesforsikring er opnået. Samtlige indtægter, bl.a. præmier, indbetalinger fra genforsikrere, finansielt udbytte, og udgifter, bl.a. forsikringsydelse, tillæg til forsikringsmæssige hensættelser, genforsikringspræmier og driftsudgifter til forsikringsvirksomheden, opdeles alt efter deres oprindelse. Poster, der er fælles for de to virksomhedsformer, opføres i regnskabet efter en fordelingsnøgle, der skal godkendes af tilsynsmyndighederne.

Forsikringselskaberne udarbejder på grundlag af regnskabet et dokument, hvori de kernekapitalelementer, der medgår til dækning af hvert af de teoretiske minimumskapitalkrav som omhandlet i stk. 2, er klart identificeret i overensstemmelse med artikel 98, stk. 4.

7. Såfremt de kernekapitalelementer, der henføres til en af virksomhedsformerne, ikke er tilstrækkelige til at opfylde de finansielle minimumsforpligtelser, der er omhandlet i stk. 3, første afsnit, træffer tilsynsmyndighederne over for denne virksomhedsform de i dette direktiv fastsatte foranstaltninger, uanset hvilke resultater der er opnået af den anden virksomhedsform.

Som en undtagelse fra stk. 3, andet afsnit, kan disse foranstaltninger gå ud på at tillade overførsel af eksplicite anerkendte kernekapitalelementer fra den ene virksomhedsform til den anden.

KAPITEL VI

Regler vedrørende værdiansættelse af aktiver og passiver, forsikringsmæssige hensættelser, egenkapital, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet og investeringer

Afdeling 1

Værdiansættelse af aktiver og passiver

Artikel 75

Værdiansættelse af aktiver og passiver

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringselskaber, medmindre andet gælder, værdiansætter deres aktiver og passiver som følger:

a) aktiver værdiansættes til det beløb, for hvilket de kunne handles mellem vidende og samtykkende parter på markedsvilkår

b) passiver værdiansættes til det beløb, for hvilket de kunne overføres eller afvikles mellem vidende og samtykkende parter på markedsvilkår.

Ved værdiansættelsen af passiver jf. litra b), foretages ingen justering for at tage hensyn til forsikrings- eller genforsikringselskabets egen kreditværdighed.

2. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser, hvori den fastlægger de metoder og antagelser, der skal benyttes i forbindelse med den i stk. 1 nævnte værdiansættelse af aktiver og passiver.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 2

Regler vedrørende forsikringsmæssige hensættelser

Artikel 76

Almindelige bestemmelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringselskaber afsætter forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede af forsikrings- eller genforsikringsaftaler.

2. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser skal afspejle det beløb, forsikrings- og genforsikringselskaber reelt ville skulle betale, hvis de på det givne tidspunkt skulle overdrage deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser til et andet forsikrings- eller genforsikringselskab.

3. Beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser skal tage udgangspunkt i og være i overensstemmelse med oplysninger fra de finansielle markeder og almindeligt tilgængelige oplysninger om forsikringsrisici (markedskonformitet).

4. Forsikringsmæssige hensættelser beregnes på forsigtig, troværdig og objektiv vis.

5. I overensstemmelse med principperne i stk. 2, 3 og 4 og under hensyntagen til principperne i artikel 75, stk. 1, beregnes forsikringsmæssige hensættelser efter bestemmelserne i artikel 77-82 og artikel 86.

Artikel 77

Beregning af forsikringsmæssige hensættelser

1. Værdien af forsikringsmæssige hensættelser svarer til summen af et bedste skøn og et risikotillæg, jf. stk. 2 og 3.

2. Det bedste skøn afspejler det sandsynlighedsvægtede gennemsnit af fremtidige cash flows, hvor der tages hensyn til tidsværdien (forventet nutidsværdi af fremtidige cash flows) beregnet ved hjælp af den relevante risikofri rentekurve.

Beregningen af det bedste skøn baseres på ajourførte og troværdige oplysninger og realistiske antagelser og foretages ved hjælp af passende, anvendelige og relevante aktuarmæssige og statistiske metoder.

Den cash flow-fremskrivning, der benyttes ved beregningen af det bedste skøn, skal tage hensyn til den likviditetstilførsel og det likviditetsforbrug, der er nødvendigt for at honorere forsikrings- og genforsikringsforpligtelser frem til afløb.

Det bedste skøn beregnes brutto, dvs. uden fradrag af beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles. Disse beløb beregnes særskilt i overensstemmelse med artikel 81.

3. Risikotillægget beregnes på en måde, der gør det muligt at sikre, at værdien af de forsikringsmæssige hensættelser svarer til det beløb, som forsikrings- og genforsikringsselskaber kan forventes at kræve for at overtage og honorere forsikrings- og genforsikringsforpligtelser.

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber foretager særskilte værdiansættelser af det bedste skøn og risikotillægget.

Når fremtidige cash flows forbundet med forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser kan beregnes pålideligt ved hjælp af finansielle instrumenter, for hvilke der findes en troværdig og observerbar markedsværdi, bestemmes værdien af forsikringsmæssige hensættelser, som er forbundet med disse fremtidige cash flows, dog på basis af markedsværdien af disse finansielle instrumenter. I det tilfælde stilles der ikke krav om særskilte beregninger af det bedste skøn og risikotillægget.

5. Når forsikrings- og genforsikringsselskaber værdiansætter det bedste skøn og risikotillægget særskilt, beregner de risikotillægget med udgangspunkt i omkostningerne forbundet med at stille anerkendt egenkapital svarende til solvenskapitalkravet til rådighed til støtte for forsikrings- og genforsikringsforpligtelser frem til afløb.

Den sats, der benyttes til at bestemme omkostningerne forbundet med at stille den pågældende anerkendte egenkapital til rådighed (kapitalomkostningssats), er den samme for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber, og den skal tages op til revision med regelmæssige mellemrum.

Den kapitalomkostningssats, der benyttes, svarer til den supplerende sats i forhold til den relevante risikofri rente, som et forsikrings- eller genforsikringsselskab med et beløb i anerkendt egenkapital som fastsat i afdeling 3 svarende til solvenskapitalkravet, der er nødvendigt til støtte for forsikrings- og genforsikringsforpligtelser frem til afløb af disse forpligtelser, vil pådrage sig.

Artikel 78

Andre elementer, der skal tages med i betragtning ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser

Foruden bestemmelserne i artikel 77 tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til følgende elementer ved beregningen af deres forsikringsmæssige hensættelser:

- 1) alle udgifter forbundet med honoreringen af forsikrings- og genforsikringsforpligtelser
- 2) inflation, inkl. inflationseffekten for udgifter og erstatningskrav
- 3) alle betalinger til forsikringstagere og begunstigede, inkl. de fremtidige diskretionære bonusbeløb, som forsikrings- og genforsikringsselskaber forventes at tilskrive, hvad enten disse betalinger skyldes en aftalegaranti eller ej, medmindre de falder ind under artikel 91, stk. 2.

Artikel 79

Værdiansættelse af finansielle garantier og aftalebestemte optioner indeholdt i forsikrings- og genforsikringsaftaler

Ved beregningen af deres forsikringsmæssige hensættelser tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til værdien af finansielle garantier og eventuelle optioner indeholdt i deres forsikrings- og genforsikringsaftaler.

Alle antagelser, der formuleres af forsikrings- og genforsikringsselskaber med hensyn til sandsynligheden for, at forsikringstagerne vil udnytte deres aftalebestemte optioner, herunder betalingsafbrydelser og tilbagekøb, skal være realistiske og baseret på aktuelle og troværdige oplysninger. Antagelserne skal enten eksplicit eller implicit tage hensyn til de potentielle følger af fremtidige ændringer i de finansielle og ikke-finansielle vilkår for udnyttelsen af disse optioner.

Artikel 80

Segmentering

Forsikrings- og genforsikringsselskaber segmenterer deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser i homogene risikogrupper og mindst efter branche, når de beregner deres forsikringsmæssige hensættelser.

*Artikel 81***Beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles**

Ved beregningen af beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, overholder forsikrings- og genforsikringsselskaber bestemmelserne i artikel 76-80.

Ved beregningen af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til tidsforskellen mellem tilbagebetalinger og direkte betalinger.

Resultatet af denne beregning justeres for at tage hensyn til forventede tab som følge af misligholdelse fra modpartens side. Denne justering bygger på en vurdering af sandsynligheden for misligholdelse og det gennemsnitlige tab som følge deraf («loss-given-default»).

*Artikel 82***Datakvalitet og anvendelse af approksimative størrelser, herunder individuel tilgang, til beregning af forsikringsmæssige hensættelser**

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører interne processer og procedurer til sikring af, at de data, der benyttes til beregning af forsikringsmæssige hensættelser er hensigtsmæssige, komplette og nøjagtige.

Hvis forsikrings- og genforsikringsselskaber i specifikke tilfælde ikke råder over en tilstrækkelig mængde data af tilfredsstillende kvalitet til at kunne anvende en pålidelig aktuarmæssig metode på en mængde eller en delmængde af deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser eller de beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, kan der anvendes relevante approksimative størrelser, herunder individuel tilgang fra sag til sag, ved beregning af det bedste skøn.

*Artikel 83***Sammenligning med hidtidige erfaringer**

Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører processer og procedurer til at sikre, at de bedste skøn og de antagelser, der ligger til grund for beregningen af de bedste skøn, regelmæssigt sammenlignes med deres hidtidige erfaringer.

Når sammenligningen afslører systematiske forskelle mellem de hidtidige erfaringer og forsikrings- og genforsikringsselskabets beregninger af bedste skøn, foretager selskabet de nødvendige justeringer af de aktuarmæssige metoder og/eller antagelser, der benyttes.

*Artikel 84***Forsikringsmæssige hensættelser af en passende størrelse**

Efter anmodning fra tilsynsmyndighederne påviser forsikrings- og genforsikringsselskaber, at deres forsikringsmæssige hensættelser er af passende størrelse, at de benytter anvendelige og relevante metoder, og at de underliggende statistiske data er tilstrækkelige.

*Artikel 85***Forøgelse af de forsikringsmæssige hensættelser**

Såfremt beregningen af forsikrings- og genforsikringsselskabers forsikringsmæssige hensættelser ikke er i overensstemmelse med artikel 76-83, kan tilsynsmyndighederne forlange, at forsikrings- og genforsikringsselskaberne afsætter større forsikringsmæssige hensættelser, således at de svarer til det i henhold til disse artikler fastsatte niveau.

*Artikel 86***Gennemførelsesforanstaltninger**

Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for at præcisere følgende:

- a) de aktuarmæssige og statistiske metoder til beregning af det bedste skøn som omhandlet i artikel 77, stk. 2
- b) den relevante risikofri rentekurve, der skal anvendes ved beregning af det bedste skøn som omhandlet i artikel 77, stk. 2
- c) de tilfælde, hvor de forsikringsmæssige hensættelser skal beregnes som en helhed eller som summen af et bedste skøn og et risikotillæg, og de metoder, der skal anvendes, når de forsikringsmæssige hensættelser beregnes som en helhed
- d) de metoder og antagelser, der skal benyttes ved beregning af risikotillægget, herunder bestemmelse af den anerkendte egenkapital, der er nødvendig for at kunne dække forsikrings- og genforsikringsforpligtelser, og kalibrering af kapitalomkostningssatsen
- e) de brancher, som forsikrings- og genforsikringsforpligtelser skal fordeles på med henblik på beregning af de forsikringsmæssige hensættelser
- f) de standarder, der skal overholdes for at sikre, at de data, der benyttes ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser, er hensigtsmæssige, komplette og nøjagtige, og de specifikke tilfælde, hvor anvendelse af approksimative størrelser, herunder en individuel tilgang, til beregning af det bedste skøn vil være hensigtsmæssig

- g) de metoder, der skal anvendes ved beregning af den i artikel 81 nævnte justering, der tjener til at indregne det forventede tab som følge af modpartens misligholdelse
- h) hvis nødvendigt, de forenklede metoder og teknikker, der kan benyttes ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser for at sikre, at de i litra a) og d) nævnte aktuarmæssige og statistiske metoder står i et rimeligt forhold til arten, kompleksiteten og omfanget af de risici, som forsikrings- og genforsikringsselskaber påtager sig, herunder captive forsikrings- og genforsikringsselskaber (koncerninterne selskaber).

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 3

Egenkapital

Underafdeling 1

Bestemmelse af egenkapital

Artikel 87

Egenkapital

Egenkapitalen består af summen af kernekapitalen som omhandlet i artikel 88 og den supplerende kapital som omhandlet i artikel 89.

Artikel 88

Kernekapital

Kernekapitalen består af følgende:

- 1) det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af passiver som værdiansat i henhold til artikel 75 og afdeling 2
- 2) efterstillet gæld.

Beløbet i nr. 1), reduceres med værdien af egne aktier, der ejes af forsikrings- eller genforsikringsselskabet.

Artikel 89

Supplerende kapital

1. Den supplerende kapital består af andre kapitalelementer end kernekapitalen, som kan benyttes til dækning af tab.

Den supplerende kapital kan omfatte følgende elementer, forudsat at de ikke er en del af kernekapitalen:

- a) ikke-indbetalt aktiekapital eller garantikapital
- b) remburs og garantier
- c) andre retligt bindende tilsagn modtaget af forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Ved gensidige og gensidiglignende foreninger med variable bidrag kan den supplerende kapital også omfatte fremtidige fordringer, som selskabet kan have på sine medlemmer i form af krav om ekstrabidrag inden for de følgende 12 måneder.

2. Når der er blevet indbetalt eller indkaldt supplerende kapital, behandles denne som et aktiv og ophører med at udgøre en del af den supplerende kapital.

Artikel 90

Tilsynsmyndighedernes godkendelse af den supplerende kapital

1. De supplerede kapitalelementer, der tages med i betragtning ved beregning af egenkapitalen, skal først godkendes af tilsynsmyndighederne.

2. Det beløb, som fastsættes for hvert supplerende kapitalelement, skal afspejle elementets tabsabsorberingsevne og bygge på forsigtige og realistiske antagelser. Hvis et supplerende kapitalelement har en fast nominel værdi, skal beløbet for det pågældende element svare til dets nominelle værdi, såfremt det på passende vis afspejler elementets tabsabsorberingsevne.

3. Tilsynsmyndighederne skal godkende et af følgende:

- a) et monetært beløb for hvert supplerende kapitalelement
- b) en metode til beregning af størrelsen af hvert supplerende kapitalelement, i hvilket tilfælde tilsynsmyndighedernes godkendelse af det ved hjælp af denne metode fastsatte beløb gives for et bestemt tidsrum.

4. For hvert supplerende kapitalelement baserer tilsynsmyndighederne deres godkendelse på en vurdering af følgende:

- a) de berørte modparters status for så vidt angår deres evne og villighed til at betale
- b) muligheden for at inddrive midlerne i betragtning af det pågældende elements juridiske form samt de forhold, der kunne lægge hindringer i vejen for indkrævningen af kapitalelementet

- c) eventuelle oplysninger om udfaldet af forsikrings- og genforsikringsselskabers tidligere indkaldelser af supplerende kapital, forudsat at sådanne oplysninger kan bruges som pålideligt grundlag for en vurdering af det forventede udfald af fremtidige kapitalindkaldelser.

Artikel 91

Overskudskapital

1. Overskudskapital betragtes som akkumuleret fortjeneste, som ikke er afsat til udlodning til forsikringstagerne og de begunstigede.
2. For så vidt den nationale lovgivning tillader det, betragtes overskudskapital ikke som forsikrings- eller genforsikringspassiver, så længe denne kapital opfylder kriterierne i artikel 94, stk. 1.

Artikel 92

Gennemførelsesforanstaltninger

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for at præcisere følgende:
 - a) kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse som omhandlet i artikel 90
 - b) behandlingen af kapitalinteresser som omhandlet i artikel 212, stk. 2, tredje afsnit, i finansierings- og kreditinstitutter med henblik på beregningen af egenkapitalen.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

2. De i stk. 1, litra b), nævnte kapitalinteresser i finansierings- og kreditinstitutter omfatter følgende:
 - a) kapitalinteresser, som forsikrings- og genforsikringsselskaber besidder i:
 - i) kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 1) og 5), i direktiv 2006/48/EF
 - ii) investeringsselskaber eller finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2004/39/EF
 - b) efterstillede fordringer og de i artikel 63 og artikel 64, stk. 3, i direktiv 2006/48/EF omhandlede instrumenter, som forsikrings- og genforsikringsselskaber besidder i de i litra a) definerede institutter og selskaber, i hvilke de har kapitalinteresser.

Underafdeling 2

Bestemmelse af egenkapital

Artikel 93

Karakteristika og andre faktorer, der benyttes til opdeling af egenkapital i tiers

1. Egenkapitalelementer opdeles i tre tiers. Klassificeringen af disse elementer afhænger af, om de er kernekapitalelementer eller supplerende kapitalelementer, og i hvilket omfang de er kendetegnet ved følgende karakteristika:
 - a) elementet er tilgængeligt, eller kan kræves indkaldt, til i fuldt omfang at absorbere tab, såvel på going concern-basis som i tilfælde af likvidation (permanent tilgængeligt)
 - b) elementets samlede beløb kan benyttes til at absorbere tab i tilfælde af likvidation og elementet ikke tilbagebetales til ejeren, før alle andre forpligtelser er opfyldt, herunder forsikrings- og genforsikringsforpligtelser over for forsikringstagerne og de af forsikrings- og genforsikringsaftaler begunstigede personer (efterstillelse).
2. Ved vurderingen af, i hvilket omfang egenkapitalelementer er kendetegnet ved de i stk. 1, litra a) og b) nævnte karakteristika, tages der både på nuværende tidspunkt og fremover behørigt hensyn til elementets varighed, navnlig om det har en løbetid eller ej. Når et egenkapitalelement har en løbetid, tages der hensyn til elementets relative varighed i forhold til varigheden af selskabets forsikrings- og genforsikringsforpligtelser (tilstrækkelig varighed).

Derudover tages følgende faktorer i betragtning:

- a) om elementet er behæftet med krav om eller tilskyndelser til indløsning af det nominelle beløb (indløsningsfrihed)
- b) om elementet er behæftet med obligatoriske faste gebyrer (gebyrfrihed)
- c) om elementet er behæftet med andre byrder (byrdefrihed).

Artikel 94

Hovedkriterier for opdelingen i tiers

1. Kernekapitalelementer klassificeres som tier 1-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved de i artikel 93, stk. 1, litra a) og b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.
2. Kernekapitalelementer klassificeres som tier 2-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved det i artikel 93, stk. 1, litra b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

Supplerende kapitalelementer klassificeres som tier 2-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved de i artikel 93, stk. 1, litra a) og b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

3. Kernekapitalelementer og supplerende kapitalelementer, der ikke falder ind under stk. 1 og 2, klassificeres som tier 3-kapital.

Artikel 95

Opdeling af egenkapital i tiers

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber opdeler deres egenkapitalelementer efter kriterierne i artikel 94.

Med henblik herpå henviser forsikrings- og genforsikringsselskaber, hvor det er relevant, til listen over egenkapitalelementer i artikel 97, stk. 1, litra a).

Når et egenkapitalelement ikke optræder på denne liste, vurderes og klassificeres det af forsikrings- og genforsikringsselskaberne i overensstemmelse med stk. 1. Denne klassificering skal godkendes af tilsynsmyndighederne.

Artikel 96

Klassificering af specifikke egenkapitalelementer

Med henblik på dette direktiv gælder følgende klassificeringer, jf. dog artikel 95 og artikel 97, stk. 1, litra a):

- 1) overskudskapital, der falder ind under artikel 91, stk. 2, klassificeres som tier 1-kapital
- 2) remburser og garantier, som forvaltes af et uafhængigt forvaltningsselskab til fordel for forsikringskreditorer, og som er henholdsvis udstedt og stillet af kreditinstitutter, der har modtaget tilladelse i henhold til direktiv 2006/48/EF, klassificeres som tier 2-kapital
- 3) fordringer, som gensidige eller gensidiglignende redersamenslutninger med variable bidrag, der udelukkende forsikrer risici i klasse 6, 12 og 17 i bilag I, del A, kan gøre gældende over for deres medlemmer i form af indkaldelse af supplerende bidrag inden for de følgende 12 måneder, klassificeres som tier 2-kapital.

Fremtidige fordringer, som gensidige eller gensidiglignende sammenslutninger med variable bidrag kan gøre gældende over for deres medlemmer i form af indkaldelse af supplerende bidrag inden for de følgende 12 måneder, og som ikke falder ind under afsnit 1, nr. 3, klassificeres i overensstemmelse med artikel 94, stk. 2, andet afsnit, som tier 2-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved de i artikel 93, stk. 1, litra a) og b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

Artikel 97

Gennemførelsesforanstaltninger

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for at præcisere følgende:

- a) en liste over de egenkapitalelementer, herunder de i artikel 96 omhandlede elementer, der anses at opfylde kriterierne i artikel 94, og som samtidig for hvert enkelt egenkapitalelement indeholder en præcis beskrivelse af de karakteristika, der har begrundet den pågældende klassificering
- b) de metoder, som tilsynsmyndighederne skal benytte, når de godkender vurderingen og klassificeringen af egenkapitalelementer, der ikke optræder på den i litra a) nævnte liste.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

2. Kommissionen tager regelmæssigt den i stk. 1, litra a), nævnte liste op til revision og opdaterer den i givet fald i lyset af markedsudviklingen.

Underafdeling 3

Anerkendelse af egenkapital

Artikel 98

Krav og grænseværdier gældende for tier 1, 2 og 3

1. For så vidt angår opfyldelse af solvenskapitalkravet er der fastsat anerkendte beløbsmæssige grænser for tier 2-kapitalelementer og tier 3-kapitalelementer. Disse grænser skal som minimum sikre, at følgende betingelser er opfyldt:

- a) at andelen af tier 1-kapitalelementer, der indgår i den anerkendte egenkapital, beløbsmæssigt udgør mere end en tredjedel af den samlede anerkendte egenkapital
- b) at det anerkendte beløb for tier 3-kapitalelementer udgør mindre end en tredjedel af den samlede anerkendte egenkapital.

2. For så vidt angår opfyldelse af minimumskapitalkravet gælder det, at de kernekapitalelementer, der kan medgå til dækning af minimumskapitalkravet, og som er klassificeret under tier 2, er underlagt beløbsmæssige grænser. Disse grænser skal sikre, at andelen af tier 1-kapitalelementer, der indgår i den anerkendte kernekapital, som minimum udgør mere end halvdelen af den samlede anerkendte kernekapital.

3. Den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet som fastsat i artikel 100 svarer til summen af tier 1-kapitalelementer, de anerkendte tier 2-kapitalelementer og de anerkendte tier 3-kapitalelementer.

4. Den anerkendte egenkapital til dækning af minimumskapitalkravet som fastsat i artikel 128 svarer til summen af tier 1-kapitalelementer og de anerkendte kernekapitalelementer, der er klassificeret under tier 2.

Artikel 99

Gennemførelsesforanstaltninger

Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for at præcisere:

- a) de beløbsmæssige grænser som omhandlet i artikel 98, stk. 1 og 2
- b) de tilpasninger, der skal foretages for at vise, at de egenkapitalelementer, der kun kan anvendes til dækning af tab opstået inden for et særligt segment af forpligtelser eller i forbindelse med særlige risici, ikke kan overføres (afgrænsede fonde).

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 4

Solvenskapitalkrav

Underafdeling 1

Almindelige bestemmelser vedrørende solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen eller en intern model

Artikel 100

Almindelige bestemmelser

Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber besidder anerkendt egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet.

Solvenskapitalkravet beregnes enten i overensstemmelse med standardformlen i underafdeling 2 eller ved hjælp af en intern model, jf. underafdeling 3.

Artikel 101

Beregning af solvenskapitalkravet

1. Solvenskapitalkravet beregnes i overensstemmelse med stk. 2-5.
2. Solvenskapitalkravet beregnes ud fra den antagelse, at selskabet vil udøve sin virksomhed som en going concern.

3. Solvenskapitalkravet kalibreres på en sådan måde, at der tages hensyn til alle kvantificerbare risici, som et forsikrings- eller genforsikringsselskab udsættes for. Det skal dække den eksisterende virksomhed såvel som ny virksomhed, som forventes sat i værk inden for de følgende 12 måneder. Med hensyn til den eksisterende virksomhed skal det udelukkende dække uforudsete tab.

Det skal svare til Value-at-Risk, der knytter sig til et forsikrings- eller genforsikringsselskabs kernekapital ved et konfidensniveau på 99,5 % over en periode på ét år.

4. Solvenskapitalkravet dækker mindst følgende risici:

- a) forsikringsrisiko inden for skadesforsikring
- b) forsikringsrisiko inden for livsforsikring
- c) forsikringsrisiko inden for sygeforsikring
- d) markedsrisiko
- e) kreditrisiko
- f) operationel risiko.

Den i første afsnit, litra f), nævnte operationelle risiko omfatter juridisk risiko, men ikke risici, der følger af strategiske beslutninger, eller omdømmerisiko.

5. Ved beregning af solvenskapitalkravet tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til virkningen af risikobegrænsende teknikker, forudsat at kreditrisikoen og andre risici forbundet med anvendelsen af sådanne teknikker er korrekt afspejlet i solvenskapitalkravet.

Artikel 102

Beregningshyppighed

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber beregner solvenskapitalkravet mindst én gang årligt og indberetter resultatet af denne beregning til tilsynsmyndighederne.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal besidde anerkendt egenkapital, der dækker det senest indberettede solvenskapitalkrav.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber kontrollerer til stadighed deres anerkendte egenkapital og solvenskapitalkravet.

Afviger et forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil væsentligt fra de antagelser, der lå til grund for det senest indberettede solvenskapitalkrav, genberegner selskabet øjeblikkeligt sit solvenskapitalkrav og indberetter det til tilsynsmyndighederne.

2. Når der er tegn på, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikoprofil har ændret sig væsentligt siden den dato, hvor solvenskapitalkravet sidst blev indberettet, kan tilsynsmyndighederne forlange, at selskabet genberegner solvenskapitalkravet.

Underafdeling 2

Solvenskapitalkrav — standardformel

Artikel 103

Standardformlens sammensætning

Solvenskapitalkravet beregnet på grundlag af standardformlen udgør summen af følgende:

- a) det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104
- b) kapitalkravet til dækning af operationel risiko, jf. artikel 107
- c) den justering, der foretages for at tage hensyn til de forsikringsmæssige hensættelser og de udskudte skatters tabsabsorberende evne, jf. artikel 108.

Artikel 104

Det primære solvenskapitalkrav

1. Det primære solvenskapitalkrav består af risikomoduler, der aggregeres i overensstemmelse med punkt 1 i bilag IV.

Det består mindst af følgende risikomoduler:

- a) forsikringsrisiko inden for skadesforsikring
- b) forsikringsrisiko inden for livsforsikring
- c) forsikringsrisiko inden for sygeforsikring
- d) markedsrisiko
- e) modpartsrisiko.

2. Med henblik på stk. 1, litra a)-c), henføres forsikrings- og genforsikringsforretninger til det forsikringsrisikomodul, der bedst afspejler de underliggende risici tekniske karakter.

3. De korrelationskoefficienter, der benyttes til den i stk. 1 nævnte aggregering af risikomoduler, samt kalibreringen af kapitalkravet for hvert risikomodul skal resultere i et samlet solvenskapitalkrav, der overholder principperne i artikel 101.

4. Hvert af de i stk. 1 nævnte risikomoduler kalibreres ved hjælp af en Value-at-Risk-værdi med et konfidensniveau på 99,5 % over en periode på ét år.

Der tages, hvor det er hensigtsmæssigt, hensyn til virkningerne af diversifikationseffekter i hvert risikomoduls arkitektur.

5. Der benyttes samme design og specifikationer for alle forsikrings- og genforsikringsselskabers risikomoduler, både med hensyn til det primære solvenskapitalkrav og eventuelle forenkede beregninger som omhandlet i artikel 109.

6. For så vidt angår katastroferisici kan der, hvor det er hensigtsmæssigt, benyttes geografiske specifikationer ved beregning af risikomodulerne livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring.

7. Inden for rammerne af standardformlens arkitektur kan forsikrings- og genforsikringsselskaber, med tilsynsmyndighedernes godkendelse, erstatte en delmængde af parametrene med parametre, der er specifikke for det pågældende selskab, ved beregning af risikomodulerne for livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring.

Disse parametre kalibreres på basis af det pågældende selskabs interne data eller data, der er direkte relevante for et pågældende selskabs virksomhed, ved hjælp af standardiserede metoder.

Før de giver deres godkendelse, verificerer tilsynsmyndighederne, at de anvendte data er fyldestgørende, præcise og relevante.

Artikel 105

Beregning af det primære solvenskapitalkrav

1. Det primære solvenskapitalkrav beregnes i overensstemmelse med stk. 2-6.

2. Forsikringsrisikomodulet for skadesforsikring skal afspejle den risiko, der følger af skadesforsikringsforpligtelser, i relation til de risici, der er dækket, og de processer, der anvendes i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed.

Det skal tage hensyn til usikkerheden omkring forsikrings- og genforsikringsselskabers resultater i betragtning af deres eksisterende forsikrings- og genforsikringsforpligtelser samt ny virksomhed, som forventes sat i værk inden for de følgende 12 måneder.

Det beregnes, i overensstemmelse med punkt 2 i bilag IV, som en kombination af kapitalkravene for mindst følgende undermoduler:

- a) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i timingen, frekvensen og alvoren af forsikrede begivenheder og i timingen og størrelsen af skadeserstatninger (non-life premium and reserve risk)

- b) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af betydelig usikkerhed omkring antagelserne vedrørende præmier og hensættelser relateret til ekstreme eller usædvanlige begivenheder (non-life catastrophe risk).

3. Forsikringsrisikomodulet for livsforsikring skal afspejle den risiko, der følger af livsforsikringsforpligtelser, i relation til de risici, der er dækket, og de processer, der anvendes i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed.

Modulet beregnes, i overensstemmelse med punkt 3 i bilag IV, som en kombination af kapitalkravene for mindst følgende undermoduler:

- a) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller trenden eller volatiliteten i dødelighedsintensiteten, hvor en stigning i dødelighedsintensiteten resulterer i en stigning i værdien af forsikringsforpligtelser (mortality risk)
- b) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i dødelighedsintensiteten, hvor et fald i dødelighedsintensiteten resulterer i en stigning i værdien af forsikringsforpligtelser (longevity risk)
- c) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i invaliditets-, sygdoms- og morbiditetsintensiteten (disability — morbidity risk)
- d) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i omkostningerne til honorering af forsikrings- og genforsikringsaftaler (life expense risk)
- e) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i de revisionssatser, der anvendes på annuiteter, der skyldes lovændringer eller en forandring i den forsikredes sundhedstilstand (revision risk)
- f) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller volatiliteten i antallet af betalingsafbrydelser, fornyelser og tilbagekøb (lapse risk)
- g) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af betydelig usikkerhed omkring antagelserne vedrørende præmier og hensættelser relateret til ekstreme eller usædvanlige begivenheder (life catastrophe risk).

4. Forsikringsrisikomodulet for sygeforsikring skal afspejle den risiko, der følger af indgåelsen af sygeforsikringsforpligtelser, uanset om denne virksomhed udøves på samme tekniske grundlag som livsforsikringsvirksomhed eller ej, grundet de risici, der er dækket, og de processer, der anvendes i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed.

Det skal som minimum dække følgende risici:

- a) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i udgifterne til honorering af forsikrings- og genforsikringsaftaler
- b) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i timingen, frekvensen og alvoren af forsikrede begivenheder og i timingen af og størrelsen af skadeserstatninger på hensættelsestidspunktet
- c) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af betydelig usikkerhed omkring antagelserne vedrørende præmier og hensættelser relateret til udbrud af større epidemier og den usædvanlige akkumulering af risici under sådanne ekstreme omstændigheder.

5. Markedsrisikomodulet skal afspejle den risiko, der følger af volatiliteten i markedsprisen på finansielle instrumenter, der har indflydelse på værdien af selskabets aktiver og passiver. Det skal på korrekt vis afspejle det strukturelle misforhold mellem aktiver og passiver, navnlig med hensyn til deres varighed.

Det beregnes, i overensstemmelse med punkt 4 i bilag IV, som en kombination af kapitalkravene for mindst følgende undermoduler:

- a) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i rentekurven eller over for volatiliteten i rentesatser (interest rate risk)
- b) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i markedskursen på aktier (equity risk)
- c) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i markedsprisen på fast ejendom (property risk)
- d) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i kreditspreads i forhold til den risikofri rentekurve (spread risk)
- e) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i valutakurser (currency risk)

f) andre risici for et forsikrings- eller genforsikringsselskab hidrørende fra enten manglende diversifikation af selskabets aktiver eller en betydelig risiko for, at en enkelt værdipapir-udsteder eller en gruppe af indbyrdes forbundne udstedere misligholder forpligtelser (market risk concentrations).

6. Modpartsrisikomodulet skal afspejle potentielle tab som følge af, at forsikrings- og genforsikringsselskabers modparter og debitorer uventet misligholder deres forpligtelser eller mister kreditværdighed over de følgende 12 måneder. Modpartsrisikomodulet skal omfatte risikoreducerende aftaler såsom genforsikringsaftaler, securitisationer og derivater, tilgodehavender hos mæglere samt ethvert andet engagement, der ikke falder ind under risikomodulet »spread risk«. Der skal tages behørigt hensyn til sikkerhedsstillelse eller anden form for sikkerhed, der besiddes af forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller forvaltes for dettes regning, samt risici i forbindelse hermed.

For hver modpart skal modpartsrisikomodulet tage hensyn til den samlede modpartsrisiko, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet løber i forhold til den pågældende modpart, uanset hvilken juridisk form selskabets forpligtelser over for modparten antager.

Artikel 106

Beregning af delmodulet »equity risk«: symmetrisk justeringsmekanisme

1. Delmodulet equity risk beregnet i henhold til standardformlen skal omfatte en symmetrisk justering af aktiekapitalkravet til dækning af risikoen som følge af ændringer i aktiekurserne.

2. Den symmetriske justering af dette standardaktiekapitalkrav, som kalibreres i henhold til artikel 104, stk. 4, og dækker risici som følge af ændringer i aktiekurserne, beregnes som en funktion af det aktuelle niveau for et relevant aktieindeks og et vægdet gennemsnitligt niveau for det pågældende indeks. Det vægtede gennemsnit beregnes over en passende periode, som skal være ens for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber.

3. Den symmetriske justering af standardaktiekapitalkravet, der dækker risici som følge af ændringer i aktiekurserne, må ikke resultere i, at der anvendes et aktiekapitalkrav, som er mere end 10 procentpoint lavere eller 10 procentpoint højere end standardaktiekapitalkravet.

Artikel 107

Kapitalkrav til dækning af operationel risiko

1. Kapitalkravet til dækning af operationel risiko skal stå i forhold til de operationelle risici, der ikke allerede er taget hensyn til i de risikomoduler, der er nævnt i artikel 104. Dette krav kalibreres i overensstemmelse med artikel 101, stk. 3.

2. I forbindelse med livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne, skal beregningen af kapitalkravet til dækning af operationel risiko tage hensyn til de årlige omkostninger, der følger af disse forsikringsforpligtelser.

3. I forbindelse med andre forsikrings- og genforsikringstransaktioner end de i stk. 2 nævnte skal beregningen af kapitalkravet til dækning af operationel risiko tage hensyn til mængden af sådanne transaktioner udtrykt i præmieindtægter og de forsikringsmæssige hensættelser, der rådes over til opfyldelse af disse forsikrings- og genforsikringsforpligtelser. I dette tilfælde må kapitalkravet til dækning af operationel risiko ikke overstige 30 % af det primære solvenskapitalkrav forbundet med disse forsikrings- og genforsikringsforpligtelser.

Artikel 108

Justering for de forsikringsmæssige hensættelsers og de udskudte skatters tabsabsorberende evne

Den justering, der foretages for at tage hensyn til de forsikringsmæssige hensættelsers og de udskudte skatters tabsabsorberende evne, jf. artikel 103, litra c), skal afspejle den potentielle kompensation for uforudsete tab via en reduktion i de forsikringsmæssige hensættelser eller udskudte skatter eller en kombination af de to.

Justeringen skal tage hensyn til den risikoreducerende virkning af fremtidige diskretionære ydelser fra forsikringsaftaler, i det omfang forsikrings- og genforsikringsselskaber kan påvise, at en reduktion af sådanne ydelser kan benyttes til at dække uforudsete tab, når de opstår. Den risikoreducerende virkning af fremtidige diskretionære ydelser kan ikke være større end summen af forsikringsmæssige hensættelser og udskudte skatter forbundet med disse fremtidige diskretionære ydelser.

Med henblik på stk. 2 sammenlignes værdien af fremtidige diskretionære ydelser under ugunstige omstændigheder med værdien af sådanne ydelser i henhold til de antagelser, der danner grundlag for beregningen af bedste skøn.

Artikel 109

Forenklinger af standardformlen

Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan foretage en forenklet beregning for et bestemt undermodul eller risikomodul, når arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, de står overfor, berettiger det, og når det vil være uforholdsmæssigt byrdefyldt at forlange, at alle forsikrings- og genforsikringsselskaber skal anvende standardformlen.

Forenklete beregninger kalibreres i overensstemmelse med artikel 101, stk. 3.

Artikel 110

Betydelige afvigelser fra de antagelser, der ligger til grund for beregning af standardformlen

Såfremt det er uhensigtsmæssigt at beregne solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen som omhandlet i underafdeling 2, fordi det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil afviger betydeligt fra de antagelser, der ligger til grund for beregningen af standardformlen, kan tilsynsmyndighederne ved begrundet afgørelse forlange, at det pågældende selskab erstatter en delmængde af de parametre, der er anvendt til beregning af standardformlen, med parametre, der er specifikke for det pågældende selskab, ved beregning af risikomodulerne for livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring, jf. artikel 104, stk. 7. Disse specifikke parametre beregnes på en måde, der sikrer, at selskabet overholder artikel 101, stk. 3.

Artikel 111

Gennemførelsesforanstaltninger

1. Med det formål at sikre en identisk behandling af alle forsikrings- og genforsikringsselskaber, der beregner solvenskapitalkravet ved hjælp af standardformlen, eller for at tage højde for markedsudviklingen vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger, hvori præciseres følgende:

- a) en standardformel, som er i overensstemmelse med artikel 101 og artikel 103-109
- b) de undermoduler, der er nødvendige eller som mere præcist dækker de risici, der falder ind under de forskellige risikomoduler, der er nævnt i artikel 104, og efterfølgende opdateringer
- c) de metoder, antagelser og standardparametre, der skal benyttes ved beregningen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104, 105 og artikel 304, den symmetriske justeringsmekanisme og det hensigtsmæssige tidsrum angivet i antal måneder som omhandlet i artikel 106, samt den hensigtsmæssige strategi for integrering af den i artikel 304 omhandlede metode i solvenskapitalkravet som beregnet i henhold til standardformlen
- d) korrelationsparametrene, herunder om nødvendigt parametrene i bilag IV og procedurene for ajourføring af disse parametre
- e) de metoder og antagelser, der, når forsikrings- og genforsikringsselskaber benytter risikoreduktionsmetoder, skal benyttes til at vurdere ændringer i det pågældende selskabs risikoprofil og til at tilpasse beregningen af solvenskapitalkravet hertil
- f) de kvalitative kriterier, som de i litra e) nævnte risikoreduktionsteknikker skal opfylde for at sikre, at risikoen reelt er blevet overført til en tredjepart

- g) de metoder og parametre, der skal benyttes til vurdering af kapitalkravet til dækning af operationel risiko som omhandlet i artikel 107, herunder procentsatsen i artikel 107, stk. 3
- h) de metoder og tilpasninger, der skal benyttes for at afspejle forsikrings- og genforsikringsselskabers reducerede mulighed for risikospredning med hensyn til afgrænsede fonde
- i) den metode, der skal benyttes til beregning af justeringen for de forsikringsmæssige hensættelsers eller udskudte skatters tabsabsorberende evne som omhandlet i artikel 108
- j) den delmængde af standardparametre inden for risikomodulerne livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring, som kan erstattes af selskabsspecifikke parametre som omhandlet i artikel 104, stk. 7
- k) de standardmetoder, som skal anvendes af forsikrings- og genforsikringsselskaber til beregning af de i litra h) nævnte selskabsspecifikke parametre, og alle de kriterier, der skal være opfyldt for at sikre, at de anvendte data er fyldestgørende, præcise og relevante, inden tilsynsmyndighederne kan give deres godkendelse
- l) de forenklede beregninger, der kan benyttes i forbindelse med bestemte undermoduler og risikomoduler, og de kriterier, som forsikrings- og genforsikringsselskaber, herunder captive forsikrings- og genforsikringsselskaber, skal opfylde for at være berettiget til at benytte hver af disse forenklede beregninger, jf. artikel 109
- m) den tilgang, der skal benyttes med hensyn til tilknyttede selskaber som omhandlet i artikel 212 ved beregning af solvenskapitalkravet, navnlig beregning af det i artikel 105, stk. 5, nævnte delmodul »equity risk«, under hensyntagen til den sandsynlige reduktion i volatiliteten i disse tilknyttede selskabers værdi som følge af de pågældende investeringers strategiske karakter og den indflydelse, som det deltagende selskab udøver i disse tilknyttede selskaber.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

2. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesforanstaltninger for at fastlægge kvantitative begrænsninger og kriterier for anerkendelse af aktiver med det formål at dække risici, der ikke i tilstrækkelig grad er dækket af et undermodul. Disse gennemførelsesforanstaltninger finder anvendelse på de aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, dog ikke aktiver med relation til livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne. Disse foranstaltninger skal tages op til behandling af Kommissionen på baggrund af udviklingen i standardformlen og på de finansielle markeder.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Underafdeling 3

Solvenskapitalkrav — komplette og partielle interne modeller

Artikel 112

Almindelige bestemmelser vedrørende godkendelse af komplette og partielle interne modeller

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber kan beregne solvenskapitalkravet ved brug af en af tilsynsmyndighederne godkendt komplet eller partiel intern model.
2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan benytte partielle interne modeller til beregning af et eller flere af følgende:
 - a) et eller flere risikomoduler eller undermoduler, der indgår i det primære solvenskapitalkrav som fastsat i artikel 104 og 105
 - b) kapitalkravet til dækning af operationel risiko, jf. artikel 107
 - c) den i artikel 108 omhandlede justering.

Der kan endvidere benyttes partielle modeller på enten hele forsikrings- og genforsikringsselskabets virksomhed eller blot på en eller flere væsentlige forretningsenheder.

3. I enhver ansøgning om godkendelse, skal forsikrings- og genforsikringsselskaber som et minimum vedlægge dokumentation for, at den interne model opfylder kravene i artikel 120-125.

Når ansøgningen om godkendelse vedrører en partiel intern model, tilpasses kravene i artikel 120-125 for at tage hensyn til modellens begrænsede anvendelsesområde.

4. Tilsynsmyndighederne tager stilling til ansøgningen senest seks måneder fra modtagelsen af den fuldstændige ansøgning.
5. Tilsynsmyndighederne godkender kun ansøgningen, hvis de har sikkerhed for, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets systemer til identificering, måling, overvågning, styring og rapportering af risici er tilfredsstillende, og navnlig at den interne model lever op til kravene i stk. 3.
6. Beslutter tilsynsmyndighederne at afvise ansøgningen om tilladelse til at benytte en intern model, skal denne beslutning ledsages af en begrundelse.

7. Efter modtagelsen af tilsynsmyndighedernes tilladelse til at benytte en intern model kan forsikrings- og genforsikringsselskaber ved begrundet afgørelse få pålagt at forelægge tilsynsmyndighederne et estimat over solvenskapitalkravet beregnet ved brug af standardformlen som omhandlet i underafdeling 2.

Artikel 113

Særlige bestemmelser vedrørende godkendelse af partielle interne modeller

1. En partiel intern model godkendes kun af tilsynsmyndighederne, hvis den opfylder betingelserne i artikel 112 og følgende supplerende betingelser:
 - a) modellens begrænsede anvendelsesområde er behørigt begrundet af det pågældende selskab
 - b) det solvenskapitalkrav, der følger af modellen, afspejler bedre selskabets risikoprofil og er navnlig i overensstemmelse med principperne i underafdeling 1
 - c) modellens design er i overensstemmelse med principperne i underafdeling 1, således at den kan integreres fuldstændigt i standardformlen til beregning af solvenskapitalkravet.

2. I vurderingen af en ansøgning om tilladelse til at benytte en partiel intern model, der kun dækker visse undermoduler af et givet risikomodul eller nogle af forsikrings- eller genforsikringsselskabets forretningsenheder inden for et bestemt risikomodul eller dele af begge to, kan tilsynsmyndighederne forlange, at de pågældende forsikrings- og genforsikringsselskaber fremlægger en realistisk overgangsplan med henblik på udvidelse af modellens anvendelsesområde.

Overgangsplanen skal indeholde en beskrivelse af, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskaber agter at udvide modellens anvendelsesområde til andre undermoduler eller forretningsenheder, med det formål at sikre, at modellen dækker hovedparten af deres forsikringsvirksomhed med relation til dette specifikke risikomodul.

Artikel 114

Gennemførelsesforanstaltninger

Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for at præcisere følgende:

- 1) proceduren for godkendelse af en intern model

- 2) de tilpasninger, der skal foretages af de i artikel 120-125 fastsatte normer for at tage hensyn til den partielle interne models begrænsede anvendelsesområde.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 115

Politik for ændring af komplette og partielle interne modeller

Som en del af den indledende proces godkendelse af en intern model skal tilsynsmyndighederne godkende den politik, der skal følges ved ændring af forsikrings- og genforsikringsselskabets model. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan ændre deres interne model i overensstemmelse med denne politik.

Politikken skal indeholde en specifikation af mindre og større ændringer af den interne model.

Større ændringer af den interne model samt ændringer af denne politik kræver altid en forhåndsgodkendelse fra tilsynsmyndighedernes side, jf. artikel 112.

Mindre ændringer af den interne model kræver ikke forhåndsgodkendelse, så længe de er i overensstemmelse med denne politik.

Artikel 116

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvarsområde

Et forsikrings- eller genforsikringsselskabs administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan skal godkende den ansøgning, der indgives til tilsynsmyndighederne om godkendelse af den interne model som omhandlet i artikel 112, samt alle ansøgninger om godkendelse af efterfølgende større ændringer af modellen.

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet er ansvarligt for indførelsen af systemer, der sikrer, at den interne model til stadighed fungerer korrekt.

Artikel 117

Tilbagevenden til standardformlen

Efter at have modtaget godkendelse i overensstemmelse med artikel 112 må forsikrings- og genforsikringsselskaber kun vende tilbage til at beregne hele eller en del af solvenskapitalkravet ved brug af standardformlen som omhandlet i underafdeling 2 i behørigt begrundede tilfælde og efter godkendelse fra tilsynsmyndighederne.

Artikel 118

Den interne models manglende overholdelse af de gældende bestemmelser

1. Hvis forsikrings- og genforsikringsselskaber, efter at have modtaget tilsynsmyndighedernes tilladelse til at benytte en intern model, ophører med at overholde betingelserne i artikel 120-125, skal de omgående enten forelægge tilsynsmyndighederne en plan for, hvordan de agter at sikre overholdelse af disse betingelser inden for en rimelig frist, eller påvise, at konsekvenserne af den manglende overholdelse af betingelserne er uvæsentlige.

2. Hvis forsikrings- eller genforsikringsselskabet undlader at gennemføre den i stk. 1 nævnte plan, kan tilsynsmyndighederne kræve, at selskabet vender tilbage til at beregne solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformlen som omhandlet i underafdeling 2.

Artikel 119

Betydelige afvigelser fra de antagelser, der ligger til grund for standardformlen

Såfremt det er uhensigtsmæssigt at beregne solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformlen som omhandlet i underafdeling 2, fordi det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for standardformlen, kan tilsynsmyndighederne ved begrundet afgørelse kræve, at det pågældende selskab benytter en intern model til beregning af solvenskapitalkravet eller de relevante risikomoduler, der indgår heri.

Artikel 120

Anvendelsestest

Forsikrings- og genforsikringsselskaber påviser, at deres interne model er almindeligt anvendt og spiller en vigtig rolle i deres ledelsessystem som omhandlet i artikel 41-50, særligt:

- a) deres risikostyringssystem som omhandlet i artikel 44 og deres beslutningsprocesser
- b) deres processer til vurdering og allokering af økonomisk kapital og solvenskapital, inkl. den i artikel 45 nævnte vurdering.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber påviser endvidere, at den hyppighed, hvormed solvenskapitalkravet beregnes ved brug af den interne model, stemmer overens med den hyppighed, hvormed de benytter deres interne model til de andre formål, der er nævnt i stk. 1.

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet er ansvarligt for at sikre, at den interne models design og funktionsmåde til stadighed er hensigtsmæssig, og at den interne model på passende vis afspejler det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil.

Artikel 121

Statistiske kvalitetsstandarder

1. Den interne model og navnlig beregningen af den forventede sandsynlighedsfordeling skal overholde kriterierne i stk. 2-9.

2. De metoder, der benyttes til beregning af den forventede sandsynlighedsfordeling, baseres på passende, anvendelige og relevante aktuarmæssige og statistiske teknikker og skal stemme overens med de metoder, der benyttes til beregning af forsikringsmæssige hensættelser.

De metoder, der benyttes til beregning af den forventede sandsynlighedsfordeling, skal baseres på aktuelle og troværdige oplysninger og realistiske antagelser.

Forsikrings- og genforsikringselskaber skal være i stand til over for tilsynsmyndighederne at begrunde de antagelser, der danner grundlag for deres interne model.

3. Til den interne model skal benyttes nøjagtige, komplette og hensigtsmæssige data.

Forsikrings- og genforsikringselskaber ajourfører de data, der benyttes ved beregningen af den forventede sandsynlighedsfordeling mindst én gang årligt.

4. Der foreskrives ingen bestemt metode til beregning af den forventede sandsynlighedsfordeling.

Uanset hvilken beregningsmetode der vælges, skal den interne metodes evne til at rangere risici være tilstrækkelig til at sikre, at den er almindeligt anvendt og spiller en vigtig rolle i forsikrings- og genforsikringselskabers ledelsessystem, særlig deres risikostyringssystemer, beslutningsprocesser og kapitalallokering i overensstemmelse med artikel 120.

Den interne metode skal dække alle væsentlige risici, som forsikrings- og genforsikringselskaber er udsat for. Interne modeller dækker mindst de risici, der er nævnt i artikel 101, stk. 4.

5. Med hensyn til diversifikationseffekter kan forsikrings- og genforsikringselskaber i deres interne model tage højde for indbyrdes afhængigheder inden for risikokategorier og på tværs af risikokategorier, forudsat at tilsynsmyndighederne er overbevist om, at det system, der benyttes til måling af disse diversifikations-effekter, er fyldestgørende.

6. Forsikrings- og genforsikringselskaber kan til fulde tage hensyn til effekten af risikoreduktionsteknikker i deres interne model, så længe der i den interne model tages passende højde for kreditrisikoen og andre risici forbundet med brugen af risikoreduktionsteknikker.

7. Forsikrings- og genforsikringselskaber foretager i deres interne model en præcis vurdering af de særlige risici forbundet med finansielle garantier og eventuelle aftalebestemte optioner, når disse er af væsentlig karakter. De vurderer også risiciene forbundet med både de klausuler, som forsikringstageren kan gøre brug af, og de aftaleklausuler, som forsikrings- og genforsikringselskaberne kan gøre brug af. Med henblik herpå tager de hensyn til de potentielle følger af fremtidige ændringer i de finansielle og ikke-finansielle vilkår for udnyttelsen af disse klausuler.

8. Forsikrings- og genforsikringselskaber kan i deres interne model tage hensyn til de fremtidige ledelseshandlinger, som ledelsen med rimelighed kan forventes at udføre under bestemte omstændigheder.

I det i første afsnit nævnte tilfælde tager det pågældende selskab højde for den tid, der er nødvendig for gennemførelsen af sådanne handlinger.

9. I deres interne model tager forsikrings- og genforsikringselskaber hensyn til alle forventede udbetalinger til forsikringstager og begunstigede, hvad enten forsikringsaftalen indeholder en garanti for disse udbetalinger eller ej.

Artikel 122

Kalibreringsstandarder

1. Forsikrings- og genforsikringselskaber kan til brug for deres interne model benytte en anden tidshorisont og et andet risikomål end det, der er fastsat i artikel 101, stk. 3, forudsat at de resultater, der fremkommer ved brug af den interne model, kan benyttes af de pågældende selskaber til beregning af solvenskapitalkravet på en måde, der sikrer forsikringstagerne og de begunstigede et beskyttelsesniveau svarende til det, der er fastsat i artikel 101.

2. Forsikrings- og genforsikringselskaber udleder om muligt og på basis af den i artikel 101, stk. 3, nævnte Value-at-Risk-værdi solvenskapitalkravet direkte af den forventede sandsynlighedsfordeling, der fremkommer ved brug af selskabernes interne modeller.

3. Når forsikrings- og genforsikringselskaber ikke kan udlede solvenskapitalkravet direkte af den forventede sandsynlighedsfordeling, der fremkommer ved brug af den interne model, kan tilsynsmyndighederne tillade, at der benyttes approksimationer til beregning af solvenskapitalkravet, så længe de pågældende selskaber kan godtgøre over for tilsynsmyndighederne, at forsikringstagerne er sikret et beskyttelsesniveau svarende til det, der er angivet i artikel 101.

4. Tilsynsmyndighederne kan kræve, at forsikrings- og genforsikringselskaber kører deres interne modeller på relevante referenceporteføljer og benytter antagelser, der bygger på eksterne snarere end interne data, med det formål at verificere kalibreringen af den interne model og kontrollere, at dens specifikationer er i overensstemmelse med den almindeligt accepterede praksis på markedet.

*Artikel 123***Fordeling af overskud og tab**

Forsikrings- og genforsikringsselskaber undersøger mindst én gang årligt årsagerne og kilderne til overskud og tab inden for hver væsentlig forretningsenhed.

De påviser, hvordan den kategorisering af risici, der benyttes i den interne model, forklarer årsagerne og kilderne til overskud og tab. Kategoriseringen af risici og fordelingen af overskud og tab skal afspejle forsikrings- og genforsikringsselskabernes risikoprofil.

*Artikel 124***Valideringsstandarder**

Forsikrings- og genforsikringsselskaber validerer regelmæssigt deres interne modeller, hvilket omfatter overvågning af den interne models funktion, en gennemgang af om modelspecifikationerne fortsat er hensigtsmæssige, og testning af modellens resultater mod de hidtidige realiseringer.

Modelvalideringsprocessen omfatter en effektiv statistisk proces til validering af den interne model, som gør det muligt for forsikrings- og genforsikringsselskaber at påvise over for tilsynsmyndighederne, at de beregnede kapitalkrav er tilstrækkelige.

De anvendte statistiske metoder skal teste hensigtsmæssigheden af den forventede sandsynlighedsfordeling, ikke blot i sammenligning med de hidtidige tab, men også med alle væsentlige nye data og oplysninger med relation hertil.

Modelvalideringsprocessen omfatter en analyse af den interne models stabilitet og især en afprøvning af modelresultaternes følsomhed over for ændringer i de centrale underliggende antagelser. Den omfatter også en vurdering af, om de data, der benyttes i den interne model, er præcise, komplette og hensigtsmæssige.

*Artikel 125***Dokumentationsstandarder**

Forsikrings- og genforsikringsselskaber fremlægger dokumentation for den interne models design og operationelle detaljer.

Dokumentation skal vise, at modellen overholder bestemmelserne i artikel 120-124.

Dokumentationen skal indeholde en detaljeret beskrivelse af den teori, de antagelser og det matematiske og empiriske grundlag, den interne model bygger på.

Dokumentationen skal indeholde oplysninger om tilfælde, hvor modellen ikke fungerer effektivt.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber fremlægger dokumentation for alle større ændringer af deres interne model, jf. artikel 115.

*Artikel 126***Eksterne modeller og data**

Anvendelse af en model eller data hentet hos en tredjepart kan ikke begrunde en fritagelse fra en hvilken som helst af de betingelser, som en intern model skal opfylde i henhold til artikel 120-125.

*Artikel 127***Gennemførelsesforanstaltninger**

Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger til artikel 120-126 med henblik på at sikre en harmoniseret tilgang til brugen af interne modeller i hele Fællesskabet og fremme en bedre vurdering af forsikrings- og genforsikringsselskabers risikoprofil og ledelse.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 5

Minimumskapitalkrav*Artikel 128***Almindelige bestemmelser**

Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber besidder anerkendt kernekapital til dækning af minimumskapitalkravet.

*Artikel 129***Beregning af minimumskapitalkravet**

1. Minimumskapitalkravet beregnes i overensstemmelse med følgende principper:

- a) det beregnes på en klar og simpel måde og på en sådan måde, at beregningen kan gøres til genstand for en revision
- b) det svarer til et beløb i anerkendt kernekapital, under hvilket forsikringstagere og begunstigede ville blive udsat for et uacceptabelt højt risikoniveau, hvis forsikrings- eller genforsikringsselskabet tillades at fortsætte sin virksomhed

- c) den lineære funktion, der er nævnt i stk. 2, og som benyttes til beregning af minimumskapitalkravet, kalibreres til Value-at-Risk, der knytter sig til et forsikrings- eller genforsikrings-selskabs kernekapital ved et konfidensniveau på 85 % over en periode på et år
- d) den absolutte nedre grænse for minimumskapitalkravet er:
- i) 2 200 000 EUR for skadesforsikringsselskaber, herunder captive forsikringsselskaber, undtagen hvis alle eller nogle af de risici, der er omfattet af en af klasserne 10-15 på listen i bilag I, del A, er dækket, i hvilket tilfælde grænsen skal være på mindst 3 200 000 EUR
 - ii) 3 200 000 EUR for livsforsikringsselskaber, herunder captive forsikringsselskaber
 - iii) 3 200 000 EUR for genforsikringsselskaber, undtagen for captive genforsikringsselskaber, hvor minimumskapitalkravet skal være på mindst 1 000 000 EUR
 - iv) summen af de beløb, der er anført i nr. i) og ii) for forsikringsselskaber som nævnt i artikel 73, stk. 5.

2. Uden at dette berører stk. 3 beregnes minimumskapitalkravet som en lineær funktion af et sæt bestående af alle eller en del af følgende variabler: selskabets forsikringsmæssige hensættelser, tegnede præmier, risikovillig kapital, udskudte skatter og administrative udgifter. De benyttede variabler måles netto i forhold til genforsikring.

3. Minimumskapitalkravet må hverken falde til under 25 % eller overstige 45 % af selskabets solvenskapitalkrav beregnet i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2 eller 3, og inklusive ethvert kapitaltillæg, der pålægges i overensstemmelse med artikel 37, jf. dog stk. 1, litra d).

Medlemsstaterne tillader i en periode, der slutter senest den 31. oktober 2014, deres tilsynsførende myndigheder at kræve, at et forsikrings- eller genforsikringsselskab anvender procentsatserne i første afsnit udelukkende til selskabets solvenskapitalkrav, beregnet i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2.

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber beregner minimumskapitalkravet mindst hvert kvartal og indberetter resultatet af denne beregning til tilsynsmyndighederne.

Hvis den ene af grænserne i stk. 3 er bestemmende for et selskabs minimumskapitalkrav, skal selskabet forelægge den tilsynsførende myndighed oplysninger, der i tilstrækkeligt omfang angiver grundene herfor.

5. Kommissionen fremlægger senest 31. oktober 2017 Europa-Parlamentet og Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner, nedsat ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF ⁽¹⁾, en rapport om medlemstaternes regler og tilsynsmyndighedernes praksis i henhold til stk. 1-4.

Denne rapport behandler navnlig anvendelsen af og niveauet for den øvre og den nedre grænse i stk. 3 og mulige problemer, som tilsynsmyndighederne og selskaberne stilles over for i forbindelse med anvendelsen af denne artikel.

Artikel 130

Gennemførelsesforanstaltninger

Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger, hvori præciseres, hvordan det i artikel 128 og 129 nævnte minimumskapitalkrav beregnes.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 131

Overgangsbestemmelser vedrørende overholdelse af minimumskapitalkravet

Uanset artikel 139 og 144 gælder det, at når et forsikrings- og genforsikringsselskab overholder den obligatoriske solvensmargen, der er nævnt i henholdsvis artikel 28 i direktiv 2002/83/EF, artikel 16a i direktiv 73/239/EØF og artikel 37, 38 og 39 i direktiv 2005/68/EF den 31. oktober 2012, men ikke er i besiddelse af tilstrækkelig anerkendt kernekapital til dækning af minimumskapitalkravet, skal det pågældende selskab overholde artikel 128 senest den 31. oktober 2013.

Hvis det pågældende selskab ikke overholder artikel 128 inden for den i stk. 1 fastsatte frist, tilbagekaldes selskabets tilladelse i overensstemmelse med de procedurer, der gælder i henhold til national ret.

Afdeling 6

Investeringer

Artikel 132

»Prudent person«-princip

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber investerer alle deres aktiver i overensstemmelse med »prudent person«-princippet som beskrevet i stk. 2, 3 og 4.

⁽¹⁾ EUT L 3 af 7.1.2004, s. 34.

2. Med hensyn til den samlede aktivportefølje investerer forsikrings- og genforsikringsselskaber kun i aktiver og instrumenter, hvortil der knytter sig risici, som det pågældende selskab på korrekt vis kan identificere, måle, overvåge, forvalte, kontrollere og rapportere om og tage behørigt hensyn til i vurderingen af dets samlede solvensbehov i overensstemmelse med artikel 45, stk. 1, litra a), andet afsnit.

Alle aktiver, og navnlig dem, der medgår til dækning af minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet, investeres på en måde, der garanterer den samlede porteføljes sikkerhed, kvalitet, likviditet og rentabilitet. Derudover skal disse aktiver være lokaliseret, således at de er tilgængelige.

De aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, investeres også på en måde, der passer til arten og varigheden af forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne. Disse aktiver investeres på en måde, der tjener alle forsikringstageres og begunstigedes interesser bedst, under hensyntagen til eventuelle forelagte forsikringsmål.

I tilfælde af en interessekonflikt sikrer forsikringsselskaberne eller den enhed, der forvalter deres aktivportefølje, at investeringen foretages på en måde, der tjener forsikringstageres og de begunstigedes interesser bedst.

3. Uden at dette berører stk. 2, finder andet, tredje og fjerde afsnit i dette stykke anvendelse i forbindelse med aktiver med relation til livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne.

Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale er direkte knyttet til værdien af andele i et investeringsinstitut som defineret i direktiv 85/611/EØF eller til værdien af aktiver, der indgår i en intern fond, der indehaves af forsikringsselskaber, og som sædvanligvis er opdelt i andele, dækkes de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser så tæt som muligt af disse andele eller, hvor der ikke foreligger andele, af disse aktiver.

Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale er direkte knyttet til et aktieindeks eller en anden referenceværdi end de i andet afsnit nævnte, dækkes de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser så tæt som muligt enten af de andele, som anses for at repræsentere referenceværdien, eller, hvor der ikke foreligger andele, af aktiver med passende sikkerhed og omsættelighed, som så tæt som muligt svarer til de aktiver, som den pågældende referenceværdi er baseret på.

Når de i andet og tredje afsnit nævnte ydelser omfatter en garanti for et investeringsafkast eller et andet garanteret udbytte, er de aktiver, der medgår til dækning af de tilsvarende supplerende forsikringsmæssige hensættelser, omfattet af bestemmelserne i stk. 4.

4. Uden at dette berører stk. 2, finder andet til femte afsnit i dette stykke anvendelse i forbindelse med andre aktiver end dem, der er omfattet af stk. 3.

Brug af derivater er mulig i det omfang, de bidrager til at mindske investeringsrisiciene eller bidrager til en mere effektiv forvaltning af porteføljen.

Investeringer og aktiver, der ikke omsættes på et reguleret finansielt marked, holdes på et forsigtigt niveau.

Aktiverne diversificeres således, at der undgås dels en uforholdsmæssig afhængighed af et bestemt aktiv, en bestemt udsteder, en bestemt koncern eller et bestemt geografisk område, dels en uforholdsmæssig akkumulering af risici i porteføljen som helhed.

Investeringer i aktiver, der er udstedt af den samme udsteder eller af udstedere, der tilhører den samme koncern, må ikke udsætte forsikringsselskabet for en uforholdsmæssig risikokoncentration.

Artikel 133

Investeringsfrihed

1. Medlemsstaterne kræver ikke, at forsikrings- og genforsikringsselskaber skal investere i bestemte kategorier af aktiver.

2. Medlemsstaterne stiller ikke krav om forudgående godkendelse eller systematisk anmeldelse af investeringsbeslutninger truffet af et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller dets investeringsforvalter.

3. Denne artikel berører ikke medlemsstaternes krav med hensyn til begrænsning af de former for aktiver og referenceværdier, hvortil der kan være knyttet forsikringsfordele. Enhver bestemmelse af denne art kan kun finde anvendelse, hvis investeringsrisikoen bæres af en forsikringstager, som er en fysisk person, og den må ikke være mere restriktiv end bestemmelserne i direktiv 85/611/EØF.

Artikel 134

Lokalisering af aktiver og forbud mod pantsætning af aktiver

1. Med hensyn til forsikringsrisici, der består i Fællesskabet, kræver medlemsstaterne ikke, at de aktiver, der medgår til dækning af forsikringsmæssige hensættelser med relation til disse risici, er lokaliseret i Fællesskabet eller i en bestemt medlemsstat.

Derudover, med hensyn til fordringer i henhold til genforsikringsaftaler mod selskaber, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv, eller som har hovedsæde i et tredjeland, hvis solvensregler betragtes som ækvivalente i overensstemmelse med artikel 172, stiller medlemsstaterne ikke krav om, at de aktiver, der medgår til dækning af disse fordringer, skal være lokaliseret i Fællesskabet.

2. Medlemsstaterne må ikke, med henblik på oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser, bevare eller indføre en ordning med bruttohensættelser, som indebærer, at aktiver stilles som sikkerhed for ikke optjente præmier og udestående erstatningshensættelser, når genforsikreren er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i overensstemmelse med dette direktiv.

Artikel 135

Gennemførelsesforanstaltninger

1. For at sikre en ensartet anvendelse af dette direktiv kan Kommissionen vedtage gennemførelsesforanstaltninger til præcisering af kvalitative krav på følgende områder:

- a) identifikation, måling, overvågning, forvaltning og indberetning af risici i forbindelse med investeringer i relation til artikel 132, stk. 2, første afsnit
- b) identifikation, måling, overvågning, forvaltning og indberetning af risici i forbindelse med investeringer i de derivater og aktiver, der er omhandlet i artikel 132, stk. 4, andet afsnit.

2. For at sikre konsekvens på tværs af sektorer og fjerne manglende afstemning af interesserne for firmaer, der »ompakker« lån til omsættelige værdipapirer og andre finansielle instrumenter (originators), og interesserne for forsikrings- og genforsikringsselskaber, som investerer i sådanne værdipapirer eller instrumenter, vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger, som fastsætter:

- a) krav, som en »originator« skal opfylde for, at et forsikrings- eller genforsikringsselskab kan få lov til at investere i sådanne værdipapirer eller instrumenter udstedt efter 1. januar 2011, herunder krav som sikrer, at denne »originator« bevarer en økonomisk interesse på mindst 5 % netto
- b) kvalitative krav, som skal opfyldes af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som investerer i sådanne værdipapirer eller instrumenter.

3. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

KAPITEL VII

Forsikrings- og genforsikringsselskaber i vanskeligheder eller med uregelmæssige forhold

Artikel 136

Forsikrings- og genforsikringsselskabets identifikation og indberetning af forværringer af de finansielle vilkår

Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører procedurer, der sætter dem i stand til at identificere en forværring af de finansielle vilkår, og de indberetter omgående sådanne forværringer til tilsynsmyndighederne.

Artikel 137

Manglende opfyldelse af kravet til forsikringsmæssige hensættelser

Hvis et forsikrings- eller genforsikringsselskab ikke efterkommer bestemmelserne i kapitel IV, afdeling 2, kan tilsynsmyndighederne i selskabets hjemland forbyde den frie rådighed over aktiverne efter at have underrettet værtslandenes tilsynsmyndigheder herom. Hjemlandets tilsynsmyndigheder angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

Artikel 138

Manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter omgående tilsynsmyndighederne, så snart de konstaterer, at de ikke længere opfylder solvenskapitalkravet, eller at der er risiko for, at de i løbet af de efterfølgende tre måneder ikke vil være i stand til at opfylde kravet.

2. Senest to måneder efter at have konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet, forelægger det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab en realistisk genoprettelsesplan til godkendelse hos tilsynsmyndighederne.

3. Tilsynsmyndighederne kræver, at det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab tager de nødvendige tiltag til senest seks måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet på ny at afsætte den nødvendige anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet eller reducere risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Tilsynsmyndighederne kan om nødvendigt forlænge denne frist med tre måneder.

4. I tilfælde af usædvanligt store fald på de finansielle markeder kan tilsynsmyndighederne forlænge den i stk. 3, andet afsnit, omhandlede periode med en passende periode under hensyn til alle relevante faktorer.

Det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab forelægger hver tredje måned tilsynsmyndigheden en situationsrapport med en redegørelse for de hidtidige foranstaltninger og fremskridt i retning af en genskabelse af den nødvendige anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet eller en reduktion af risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Den i første afsnit omhandlede forlængelse annulleres, hvis situationsrapporten viser, at der ikke er sket betydelige fremskridt i retning af en genskabelse af den nødvendige anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet eller en reduktion af risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet, mellem datoen for konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet og datoen for forelæggelsen af situationsrapporten.

5. Tilsynsmyndighederne kan undtagelsesvis, hvis de er af den opfattelse, at det pågældende selskabs finansielle situation vil forværes yderligere, desuden begrænse eller forbyde den frie rådighed over selskabets aktiver. Tilsynsmyndighederne underretter i så fald tilsynsmyndighederne i værtslandene om alle trufne foranstaltninger. Disse myndigheder træffer efter anmodning fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet de samme foranstaltninger. Hjemlandets tilsynsmyndigheder angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

Artikel 139

Manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne, så snart de konstaterer, at de ikke længere opfylder minimumskapitalkravet, eller at der er risiko for, at de i løbet af de efterfølgende tre måneder ikke vil være i stand til at opfylde kravet.

2. Senest en måned efter at have konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet, forelægger det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab, til godkendelse hos tilsynsmyndighederne, en kortfristet realistisk finansieringsplan med henblik på, senest tre måneder efter konstateringen, at forøge den anerkendte kernekapital til et niveau svarende til minimumskapitalkravet eller reducere risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder minimumskapitalkravet.

3. Hjemlandets tilsynsmyndigheder kan endvidere begrænse eller forbyde den frie rådighed over forsikrings- eller genforsikringsselskabets aktiver. De underretter da tilsynsmyndighederne i værtslandene herom. Disse myndigheder træffer efter anmodning fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet de samme foranstaltninger. Hjemlandets tilsynsmyndigheder angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

Artikel 140

Forbud mod den frie rådighed over aktiver, der befinder sig på en medlemsstats område

Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for, at de i de tilfælde, der er nævnt i artikel 137-139 og

artikel 144, stk. 2 på anmodning af forsikringsselskabets hjemland og i overensstemmelse med deres nationale lovgivning kan forbyde den frie rådighed over de aktiver, der befinder sig på deres område; hjemlandet angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

Artikel 141

Tilsynsbeføjelser i tilfælde af en forværring af de finansielle vilkår

Fortsætter forværringen af selskabets solvens, kan tilsynsmyndighederne fortsætte med at træffe alle nødvendige foranstaltninger til at beskytte forsikringstagernes interesser som led i forsikringsaftaler eller sikre overholdelsen af forpligtelser, der følger af genforsikringsaftaler, jf. dog artikel 138 og 139.

Disse foranstaltninger skal stå i et rimeligt forhold til og følgelig afspejle graden og varigheden af forværringen af det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvens.

Artikel 142

Genoprettelsesplan og finansieringsplan

1. Den i artikel 138, stk. 2, nævnte genoprettelsesplan og den i artikel 139, stk. 2, nævnte finansieringsplan skal mindst indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

- a) anslåede administrationsomkostninger, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
- b) oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring
- c) en prognosticeret balance
- d) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser og solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet
- e) den generelle genforsikringspolitik.

2. Hvis tilsynsmyndighederne i henhold til stk. 1 i denne artikel har krævet en genoprettelsesplan som omhandlet i artikel 138, stk. 2, eller en finansieringsplan som omhandlet i artikel 139, stk. 2, undlader de at udstede godkendelsescertifikat i henhold til artikel 39, så længe de er af den opfattelse, at forsikringstagernes rettigheder eller genforsikringsselskabets aftalebestemte forpligtelser er i fare.

Artikel 143

Gennemførelsesforanstaltninger

Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger for at præcisere, hvilke faktorer der skal tages i betragtning med henblik på anvendelsen af artikel 138, stk. 4, herunder den længste passende periode udtrykt i det samlede antal måneder, som skal være ens for alle forsikrings- og genforsikringselskaber som omhandlet i artikel 138, stk. 4, første afsnit.

Kommissionen kan, når det er nødvendigt at øge konvergens, vedtage gennemførelsesforanstaltninger for nærmere at præcisere indholdet af den i artikel 138, stk. 2, nævnte genoprettelsesplan, den i artikel 139, stk. 2, nævnte finansieringsplan, og for så vidt angår artikel 141, idet der drages behørig omsorg for at undgå procykliske virkninger.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 144

Tilbagekaldelse af tilladelse

1. Tilsynsmyndighederne i hjemlandet kan tilbagekalde en tilladelse, der er meddelt et forsikrings- eller genforsikringselskab, hvis selskabet:

- a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde uden videre bortfalder
- b) ikke længere opfylder betingelserne for at opnå tilladelse
- c) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af de bestemmelser, som gælder for det.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet tilbagekalder en tilladelse, der er meddelt et forsikrings- eller genforsikringselskab, i tilfælde af, at selskabet ikke opfylder minimumskapitalkravet, og tilsynsmyndighederne finder, at den forelagte finansieringsplan tydeligvis er utilstrækkelig, eller det pågældende selskab ikke efterlever den godkendte plan inden for en frist på tre måneder regnet fra det tidspunkt, hvor det blev konstateret, at minimumskapitalkravet ikke var opfyldt.

2. I tilfælde af tilbagekaldelse eller bortfald af tilladelsen underretter tilsynsmyndighederne i hjemlandet tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater herom, og disse myndigheder træffer alle nødvendige foranstaltninger for at forhindre forsikrings- eller genforsikringselskabet i at påbegynde nye forretninger på deres område.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet træffer sammen med sidstnævnte myndigheder alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser og begrænser navnlig den frie rådighed over forsikringselskabets aktiver i medfør af artikel 140.

3. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse skal indeholde en udførlig begrundelse og meddeles det pågældende forsikrings- eller genforsikringselskab.

KAPITEL VIII

Fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser

Afdeling 1

Forsikringselskabers etableringsret

Artikel 145

Betingelser for etablering af filial

1. Medlemsstaterne sikrer, at et forsikringselskab, der ønsker at etablere en filial på en anden medlemsstats område, meddeler hjemlandets tilsynsmyndigheder dette.

Et selskabs permanente tilstedeværelse på en medlemsstats område sidestilles med en filial, også selv om denne tilstedeværelse ikke har form af en filial, men blot af et kontor, der ledes af selskabets eget personale, eller af en uafhængig person, som har en fast bemyndigelse til at handle på selskabets vegne i lighed med et agentur.

2. Medlemsstaterne kræver, at et forsikringselskab, som ønsker at etablere en filial i en anden medlemsstat, indgiver følgende oplysninger sammen med den i stk. 1 nævnte meddelelse:

- a) i hvilken medlemsstat, det har til hensigt at etablere en filial
- b) en driftsplan, hvori der mindst angives arten af den påtænkte virksomhed og filialens organisatoriske struktur
- c) navnet på en person, som har tilstrækkelige beføjelser til at forpligte forsikringselskabet over for tredjepart samt til at repræsentere forsikringselskabet eller, i Lloyd's tilfælde, de pågældende forsikringsgivere og til at repræsentere selskabet eller forsikringsgiverne over for filialmedlemsstatens myndigheder og domstole (»generalbefuldægtiget«)
- d) en adresse i værtslandet, hvorfra der kan indhentes, eller hvortil der kan sendes dokumenter, herunder alle meddelelser til den generalbefuldægtigede.

Med hensyn til Lloyd's skal dette, i tilfælde af eventuelle tvister i værtslandet, der hidrører fra indgåede forpligtelser, ikke medføre større vanskeligheder for de sikrede, end hvis tvisterne vedrørte selskaber af sædvanlig type.

3. Hvis et skadesforsikringsselskab agter at lade sin filial dække risiciene i forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførernes ansvar, skal det fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

4. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, litra b), c) eller d), underretter forsikringsselskabet skriftligt tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i den medlemsstat, hvor den pågældende filial er beliggende om den pågældende ændring senest en måned før gennemførelsen af ændringen, således at tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i den medlemsstat, hvor filialen er beliggende, kan overholde deres respektive forpligtelser i henhold til artikel 146.

Artikel 146

Meddelelse af oplysninger

1. Medmindre tilsynsmyndighederne i hjemlandet henset til den påtænkte etablering har grund til at nære mistillid til forsikringsselskabets ledelsessystem eller finansielle situation eller den generalbefuldmægtigedes egnethed og hæderlighed i overensstemmelse med artikel 42, skal de senest tre måneder efter modtagelsen af alle de i artikel 145, stk. 2, nævnte oplysninger videresende disse til tilsynsmyndighederne i værtslandet og underretter det berørte forsikringsselskab herom.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder attesterer ligeledes, at forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnet i overensstemmelse med artikel 100 og 129.

2. Nægter tilsynsmyndighederne i hjemlandet at videresende de i artikel 145, stk. 2, nævnte oplysninger til tilsynsmyndighederne i værtslandet, skal dette afslag begrundes over for det berørte forsikringsselskab inden tre måneder efter modtagelsen af samtlige omhandlede oplysninger.

Et sådant afslag eller manglende svar skal kunne indbringes for domstolene i hjemlandet.

3. Inden forsikringsselskabets filial påbegynder sin virksomhed, har tilsynsmyndighederne i værtslandet en frist på to måneder fra modtagelsen af de i stk. 1 nævnte oplysninger til i givet fald at meddele hjemlandets tilsynsmyndigheder de vilkår, som begrundet i almene hensyn skal gælde for udøvelse af denne virksomhed i værtslandet. Hjemlandets tilsynsmyndigheder meddeler det pågældende forsikringsselskab disse oplysninger.

Forsikringsselskabet kan etablere filialen og påbegynde sin virksomhed fra den dato, hvor tilsynsmyndigheden i hjemlandet har modtaget en sådan meddelelse, eller, hvis der ikke modtages nogen meddelelse, så snart den i første afsnit nævnte frist er udløbet.

Afdeling 2

Fri udveksling af tjenesteydelser: forsikringsselskaber

Underafdeling 1

Generelle bestemmelser

Artikel 147

Forudgående meddelelse til hjemlandet

Ethvert forsikringsselskab, der for første gang i en eller flere medlemsstater agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forinden give tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddelelse herom med angivelse af arten af de risici eller forpligtelser, det har til hensigt at dække.

Artikel 148

Meddelelse fra hjemlandet

1. Tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddeler inden for en frist på en måned efter den i artikel 147 nævnte meddelelse den eller de medlemsstater, på hvis område et forsikringsselskab agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, følgende:

- et certifikat, hvori det godtgøres, at forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnet i overensstemmelse med artikel 100 og 129
- de forsikringsklasser, inden for hvilke forsikringsselskabet har ret til at virke
- arten af de risici eller forpligtelser, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække i værtslandet.

Samtidig underretter hjemlandets tilsynsmyndigheder det berørte forsikringsselskab om denne meddelelse.

2. Medlemsstater, på hvis område et skadesforsikringsselskab agter at præstere tjenesteydelser og i forbindelse hermed dække risiciene i forsikringsklasse 10 i del A i bilag I bortset fra fragtføreres ansvar, kan kræve, at selskabet:

- meddeler navn og adresse på den i artikel 18, stk. 1, litra h), nævnte repræsentant
- fremlægger en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

3. Hvis tilsynsmyndighederne i hjemlandet ikke fremsender de i stk. 1 nævnte oplysninger inden for den deri fastsatte frist, skal de inden for samme frist underrette forsikringsselskabet om årsagerne hertil.

Et sådant afslag eller manglende svar skal gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Forsikringsselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet om den i stk. 1, første afsnit, omhandlede meddelelse.

Artikel 149

Ændring i risiciene eller forpligtelserne

Enhver ændring, som forsikringsselskabet agter at foretage i de i artikel 145 omhandlede oplysninger, underkastes fremgangsmåden i artikel 147 og 148.

Underafdeling 2

Ansvarsforsikring for motorkøretøjer

Artikel 150

Lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer

1. Når et skadesforsikringsselskab gennem et etableret forretningssted beliggende i en medlemsstat dækker en risiko, som henhører under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførerens ansvar, og som består i en anden medlemsstat, pålægger værtslandet selskabet at blive medlem af forsikringsbureauet og garantifonden i den pågældende medlemsstat og at medvirke ved finansieringen deraf.

2. Det i dette stk. 1 omhandlede finansielle bidrag ydes kun i relation til risici, bortset fra fragtførerens ansvar, under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, der dækkes gennem levering af tjenesteydelser. Bidraget beregnes på samme grundlag som for skadesforsikringsselskaber, der dækker sådanne risici fra et etableret forretningssted i den pågældende medlemsstat.

Beregningen foretages med udgangspunkt i forsikringsselskabets præmieindtægter inden for denne forsikringsklasse i værtslandet eller det antal risici inden for denne forsikringsklasse, der dækkes i nævnte medlemsstat.

3. Værtslandet kan stille krav om, at et forsikringsselskab, der tilbyder tjenesteydelser, skal overholde den pågældende medlemsstats bestemmelser om dækning af forøgede risici, i det omfang de finder anvendelse på skadesforsikringsselskaber, der er etableret i denne medlemsstat.

Artikel 151

Ligebehandling af personer, der gør krav gældende

Værtslandet pålægger skadesforsikringsselskabet at sikre, at personer, der gør krav gældende som følge af begivenheder på dens område, ikke stilles ringere, fordi virksomheden dækker en risiko, bortset fra fragtførerens ansvar, under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser og ikke ud fra et etableret forretningssted i den pågældende medlemsstat.

Artikel 152

Repræsentant

1. Med henblik på artikel 151 pålægger værtslandet skadesforsikringsselskabet at udpege en repræsentant, der er bosat eller etableret på dens område, som skal indsamle alle nødvendige oplysninger i forbindelse med krav, og som skal have tilstrækkelige beføjelser til at repræsentere virksomheden over for skadelidte personer, der kunne gøre krav gældende, herunder med hensyn til betaling af sådanne krav, og til at repræsentere den eller, om nødvendigt, lade den repræsentere over for den pågældende medlemsstats domstole og myndigheder i forbindelse med disse krav.

Ligeledes kan det pålægges denne repræsentant at repræsentere virksomheden over for tilsynsmyndighederne i værtslandet ved kontrollen af, om der foreligger en forsikringsaftale, der dækker ansvarsforsikring for motorkøretøjer, samt om gyldigheden af denne aftale.

2. Værtslandet må ikke pålægge repræsentanten at udføre andre aktiviteter for det skadesforsikringsselskab, der har udpeget ham, end dem, der er fastsat i stk. 1.

3. Udpegelsen af en repræsentant betragtes ikke i sig selv som oprettelse af en filial i henhold til artikel 145.

4. Har forsikringsselskabet ikke udpeget en repræsentant, kan medlemsstaterne godkende, at den skadebehandlingsrepræsentant, der er udpeget i henhold til artikel 4 i direktiv 2000/26/EF, varetager hvervet som den i stk. 1 i denne artikel nævnte repræsentant.

Afdeling 3

Beføjelser tillagt værtslandets tilsynsmyndigheder

Underafdeling 1

Forsikring

Artikel 153

Sprog

Tilsynsmyndighederne i værtslandet kan kræve, at de oplysninger, som de har lov til at anmode om vedrørende den virksomhed, der udøves af forsikringsselskaber, som opererer på deres område, gives på den pågældende medlemsstats officielle sprog.

Artikel 154

Forudgående anmeldelse og forudgående godkendelse

1. Værtslandet må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringsaftaler, af tariffer eller, i forbindelse med livsforsikring, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af de formularer og andre dokumenter, som et forsikringselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.
2. Med henblik på at kontrollere, at deres nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes, kan værtslandet alene kræve, at ethvert forsikringselskab, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed på dets område, på opfordring skal kunne forelægge de betingelser og andre dokumenter, som det agter at anvende, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingung for, at forsikringselskabet kan udøve sin virksomhed.
3. Værtslandet må hverken opretholde eller indføre krav om forudgående anmeldelse eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

Artikel 155

Forsikringselskaber, der ikke efterkommer retsregler

1. Konstaterer tilsynsmyndighederne i et værtsland, at et forsikringselskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller udøver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, ikke efterkommer de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, stiller de krav om, at det pågældende forsikringselskab bringer et sådant ulovligt forhold til ophør.
2. Foretager det pågældende forsikringselskab sig ikke det nødvendige, giver tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddelelse herom.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder træffer snarest muligt alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at det pågældende forsikringselskab bringer de ulovlige forhold til ophør.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder underretter værtslandets tilsynsmyndigheder om de truffede foranstaltninger.

3. Hvis forsikringselskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller ikke er gennemført i det pågældende land, fortsat overtræder de retsregler, der gælder i værtslandet, kan værtslandets tilsynsmyndigheder, efter at have givet hjemlandets tilsynsmyndigheder meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller standse yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå nye forsikringsaftaler på værtslandets område.

Medlemsstaterne sikrer, at det på deres område er muligt at forkynde de retsdokumenter, der er nødvendige for sådanne foranstaltninger, for forsikringselskaberne.

4. Stk. 1, 2 og 3 berører ikke medlemsstaternes ret til i nøds-tilfælde at træffe egnede foranstaltninger for at forhindre lovovertrædelser på deres område. Denne ret indebærer også mulighed for at forhindre forsikringselskaber i at fortsætte med at indgå nye forsikringsaftaler på deres område.
5. Stk. 1, 2 og 3 berører ikke medlemsstaternes ret til at pålægge sanktioner ved overtrædelser på deres område.
6. Hvis det forsikringselskab, der har gjort sig skyldig i overtrædelser, har et etableret forretningssted eller besidder ejendom i den pågældende medlemsstat, kan denne medlemsstats tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med den nationale lovgivning iværksætte de for sådanne overtrædelser fastsatte nationale administrative sanktioner over for dette forretningssted eller denne ejendom.
7. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 2-6, og som omfatter begrænsninger i udøvelsen af forsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende forsikringselskab.
8. Forsikringselskaber forelægger på opfordring tilsynsmyndighederne i værtslandet alle de dokumenter, der forlanges af dem med henblik på gennemførelsen af stk. 1-7, for så vidt som forsikringselskaber, der har hovedsæde i denne medlemsstat, også er forpligtet dertil.
9. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om antallet og arten af sager, der har ført til afslag i henhold til artikel 146 og 148, eller hvor der er truffet foranstaltninger i henhold til stk. 4 i denne artikel.

På basis af disse oplysninger underretter Kommissionen hvert andet år Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner herom.

Artikel 156

Reklame

Forsikringselskaber med hovedsæde i en medlemsstat kan ved anvendelse af ethvert foreliggende kommunikationsmiddel reklamere for deres ydelser i værtslandet, så længe de ikke tilsidesætter de regler om sådanne reklamers form og indhold, der er begrundet i almene hensyn.

Artikel 157

Skatter på præmier

1. Uden at det foregriber en senere harmonisering, er alle forsikringsaftaler udelukkende pålagt de indirekte skatter og skatte-lignende afgifter, hvormed forsikringspræmierne er belastet i den medlemsstat, hvor risikoen består eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Ved anvendelsen af første afsnit betragtes indbo i en ejendom, der er beliggende på en medlemsstats område, med undtagelse af varer i erhvervs-mæssig transit, som en risiko, der består i denne medlemsstat, selv om ejendommen og dens indbo ikke er dækket af samme forsikringsaftale.

I Spanien pålægges forsikringsaftaler også de ekstragebyrer, der ved lov er fastsat til fordel for det spanske »Consortio de Compensación de Seguros« til udførelse af dets opgaver i forbindelse med godtgørelse af tab på grund af usædvanlige begivenheder i denne medlemsstat.

2. Den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen efter artikel 178 i dette direktiv og efter forordning (EF) nr. 593/2008, har ingen indflydelse på den gældende skattemæssige ordning.

3. Hver medlemsstat anvender på de forsikrings-selskaber, som dækker risici eller indgår forpligtelser på dens område, de nationale bestemmelser vedrørende de foranstaltninger, der skal sikre opkrævning af de indirekte skatter og skattelignende afgifter i henhold til stk. 1.

Underafdeling 2

Genforsikring

Artikel 158

Genforsikringsselskaber, der ikke efterkommer retsregler

1. Konstaterer tilsynsmyndighederne i en medlemsstat, at et genforsikringsselskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller udøver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, ikke efterkommer de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, kræver de, at det pågældende genforsikringsselskab bringer disse uregelmæssige forhold til ophør. Samtidig forelægger de disse forhold for tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

2. Hvis genforsikringsselskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, fortsat overtræder de retsregler, der gælder for det i værtslandet, eller fordi disse retsregler viser sig at være utilstrækkelige, kan værtslandets tilsynsmyndigheder, efter at have givet hjemlandets tilsynsmyndigheder meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller sanktionere yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå nye genforsikringsaftaler på værtslandets område.

Medlemsstaterne sikrer, at det på deres område er muligt at forkynde de retdokumenter, der er nødvendige for sådanne foranstaltninger, for genforsikringsselskaberne.

3. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 1 og 2, og som omfatter sanktioner eller begrænsninger i udøvelsen af genforsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende genforsikringsselskab.

Afdeling 4

Statistiske oplysninger

Artikel 159

Statistiske oplysninger om grænseoverskridende virksomhed

Forsikringsselskaber meddeler særskilt for henholdsvis forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret, og forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, den kompetente tilsynsmyndighed i hjemlandet beløbet for præmier, skadesudgifter og provisioner, uden fradrag af genforsikringsandelen, således:

- for skadesforsikring: for hver gruppe af forsikringsklasser som anført i bilag V
- for livsforsikring: for hver af forsikringsklasserne I til IX som anført i bilag II.

For så vidt angår forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførerens ansvar, underretter det pågældende selskab også tilsynsmyndighederne om skadesfrekvensen og de gennemsnitlige skadesudgifter.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder videregiver inden for en rimelig frist og i samlet form de i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger til tilsynsmyndighederne i de berørte medlemsstater efter anmodning fra disse.

Afdeling 5

Behandling af aftaler indgået af filialer i forbindelse med likvidation

Artikel 160

Likvidation af forsikringsselskaber

Træder et forsikringsselskab i likvidation, skal forpligtelserne i forbindelse med aftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, opfyldes på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de sikredes eller begunstigedes nationalitet.

Artikel 161

Likvidation af genforsikringsselskaber

Træder et genforsikringsselskab i likvidation, skal forpligtelserne i forbindelse med aftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, opfyldes på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre genforsikringsaftaler.

KAPITEL IX

Filialer, der er etableret inden for fællesskabet, og som hører under forsikrings- eller genforsikringselskaber med hovedsæde uden for fællesskabet

Afdeling 1

Adgang til udøvelse af virksomhed

Artikel 162

Principper for at opnå tilladelse og betingelser

1. Medlemsstaterne gør adgangen til den i artikel 2, stk. 1, første afsnit, omhandlede form for virksomhed på deres område betinget af en tilladelse for alle selskaber med hovedsæde uden for Fællesskabet.
2. Medlemsstaten kan give denne tilladelse, såfremt selskabet mindst opfylder følgende betingelser:
 - a) det er beføjet til at udøve forsikringsvirksomhed i medfør af den nationale lovgivning, det er undergivet
 - b) det opretter en filial på den medlemsstats område, hvor tilladelse søges
 - c) det forpligter sig til på filialens hjemsted at føre særskilt regnskab for den virksomhed, der udøves der, samt opbevare alle forretningsdokumenter sammesteds
 - d) det udpeger en generalagent, som skal godkendes af tilsynsmyndighederne
 - e) det råder i den medlemsstat, hvor det søger om tilladelse, over aktiver af en størrelse, der mindst er lig med halvdelen af det i artikel 129, stk. 1, litra d), foreskrevne absolutte minimum for minimumskapitalkravet og deponerer en fjerdedel af dette absolutte minimum som sikkerhed
 - f) det forpligter sig til at overholde solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i overensstemmelse med artikel 100 og 128
 - g) det oplyser navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, som er udpeget i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførerens ansvar
 - h) det fremlægger en driftsplan i henhold til artikel 163
 - i) det overholder de ledelseskra, der er fastsat i kapitel IV, afdeling 2.

3. Med henblik på dette kapitel forstås ved »filial« en permanent tilstedeværelse på en medlemsstats område af et selskab som omhandlet i stk. 1, der opnår tilladelse i denne medlemsstat og udøver forsikringsvirksomhed.

Artikel 163

Driftsplan for filialen

1. Den i artikel 162, stk. 2, litra h), nævnte driftsplan for filialen skal indeholde følgende:
 - a) oplysninger om arten af de risici eller forpligtelser, som selskabet har til hensigt at påtage sig
 - b) oplysninger om grundprincipperne for genforsikring
 - c) skøn over det fremtidige solvenskapitalkrav, jf. kapitel VI, afdeling 4, på basis af den forventede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
 - d) skøn over det fremtidige minimumskapitalkrav, jf. kapitel VI, afdeling 5, på basis af den forventede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
 - e) oversigt over selskabets anerkendte egenkapital og kernekapital til dækning af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet som omhandlet i kapitel VI, afdeling 4 og 5
 - f) anslåede omkostninger ved opbygningen af administrationen og akquisitionsnettet, de dertil bestemte finansielle midler og, hvis de risici, der skal dækkes, henhører under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, de midler, der står til rådighed til levering af assistancen
 - g) oplysninger om strukturen i ledelsessystemet.
2. Ud over kravene i stk. 1 skal driftsplanen for de første tre regnskabsår indeholde følgende:
 - a) en prognosticeret balance
 - b) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet
 - c) for skadesforsikringsvirksomhed:
 - i) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrationens opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
 - ii) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter
 - d) for livsforsikringsvirksomhed skal driftsplanen indeholde en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring.

3. Medlemsstaterne kan, for så vidt angår livsforsikringer, kræve, at forsikringselskaber foretager løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at et livsforsikringselskab kan udøve sin virksomhed.

Artikel 164

Overdragelse af portefølje

1. Medlemsstaterne tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at filialer, der er etableret på deres område og omhandlet i dette kapitel, overdrager hele eller en del af deres forsikringsportefølje til et overtagende selskab, der er etableret i samme medlemsstat, hvis tilsynsmyndighederne i denne medlemsstat eller i givet fald i den i artikel 167 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne anerkendte egenkapital til dækning af det i artikel 100, stk. 1, omhandlede solvenskapitalkrav.

2. Medlemsstaterne tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at filialer, der er etableret på deres område og omhandlet i dette kapitel, overdrager hele eller en del af deres forsikringsportefølje til et forsikringselskab med hovedsæde i en anden medlemsstat, hvis tilsynsmyndighederne i denne medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne anerkendte egenkapital til dækning af det i artikel 100, stk. 1, omhandlede solvenskapitalkrav.

3. Såfremt en medlemsstat på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser tillader, at filialer, der er etableret på dens områder og omhandlet i dette kapitel, overdrager hele eller en del af deres forsikringsportefølje til et agentur eller en filial, som er omhandlet i dette kapitel og etableret på en anden medlemsstats område, skal den sikre sig, at tilsynsmyndighederne i det overtagende selskabs hjemland eller i givet fald i den i artikel 167 omhandlede medlemsstat bekræfter at:

- a) det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet
- b) en sådan overdragelse er mulig efter loven i det overtagende selskabs hjemland, og
- c) sidstnævnte er indforstået med overdragelsen.

4. Den medlemsstat, hvor den overdragende filial er beliggende, giver i de i stk. 1, 2 og 3 nævnte tilfælde tilladelse til overdragelsen efter at have modtaget godkendelse fra tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består, såfremt denne ikke er den medlemsstat, hvor den overdragende filial er beliggende.

5. Tilsynsmyndighederne i de hørte medlemsstater meddeler tilsynsmyndighederne i det overdragende filials hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter anmodningens modtagelse. Har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv udtalelse eller et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse, der tillades i henhold til stk. 1-5, skal i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning.

Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de forsikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overtagne aftaler.

Artikel 165

Forsikringsmæssige hensættelser

Medlemsstaterne pålægger selskaberne at oprette tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af de på deres område indgåede forsikrings- og genforsikringsforpligtelser beregnet i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 2. Medlemsstaterne pålægger selskaberne at værdiansætte aktiver og passiver i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 1, og beregne egenkapitalen i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 3.

Artikel 166

Solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav

1. Hver medlemsstat pålægger de filialer, der er oprettet på dens område, at råde over en anerkendt egenkapital, der er sammensat som beskrevet i artikel 98, stk. 3.

Solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnes i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel VI, afdeling 4 og 5.

Ved beregning af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet, både i forbindelse med skadesforsikring og i forbindelse med livsforsikring skal imidlertid kun filialens forretninger tages i betragtning.

2. Den anerkendte kernekapital, der kræves til dækning af minimumskapitalkravet og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet sammensættes i overensstemmelse med artikel 98, stk. 4.

3. Den anerkendte kernekapital må ikke være mindre end halvdelen af det i artikel 129, stk. 1, litra d), fastsatte absolutte minimum.

Den sikkerhed, der stilles i overensstemmelse med artikel 162, stk. 2, litra e), medregnes i den anerkendte kernekapital til dækning af minimumskapitalkravet.

4. De aktiver, der dækker solvenskapitalkravet, skal op til et beløb på størrelse med minimumskapitalkravet være lokaliseret i den medlemsstat, hvor virksomheden udøves og, for så vidt angår det resterende beløb, inden for Fællesskabet.

Artikel 167

Fordele for selskaber med tilladelse i flere medlemsstater

1. Selskaber, der har anmodet om eller opnået tilladelse fra flere medlemsstater, kan anmode om følgende fordele, som kun kan ydes samlet:

- a) det i artikel 166 omhandlede solvenskapitalkrav beregnes på grundlag af den samlede virksomhed, som de udøver inden for Fællesskabet
- b) den i artikel 162, stk. 2, litra e), omhandlede sikkerhed stilles kun i én af disse stater
- c) de aktiver, der dækker minimumskapitalkravet, kan i overensstemmelse med artikel 134 lokaliseres i hvilken som helst af de medlemsstater, hvor de udøver deres virksomhed.

I de i første afsnit, litra a), nævnte tilfælde tages kun den virksomhed, som udøves af samtlige filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, i betragtning ved denne beregning.

2. Anmodning om opnåelse af de i stk. 1 nævnte fordele fremsættes over for tilsynsmyndighederne i de pågældende medlemsstater. I anmodningen anføres den myndighed, der fremover skal efterprøve de i Fællesskabet etablerede filialers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed. Selskabets valg af myndighed skal begrundes.

Den sikkerhed, der er omhandlet i artikel 162, stk. 2, litra e), stilles i den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 nævnte fordele må kun ydes med samtykke fra tilsynsmyndighederne i samtlige de medlemsstater, hvor anmodningen er fremsat.

Disse fordele får virkning fra det tidspunkt, på hvilket den valgte tilsynsmyndighed over for de øvrige tilsynsmyndigheder har erklæret sig rede til at efterprøve de i Fællesskabet etablerede filialers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed.

Den valgte tilsynsmyndighed modtager fra de øvrige medlemsstater de oplysninger, der er nødvendige for at efterprøve den samlede solvens for filialer, der er etableret på deres område.

4. Tilladelsen til at anvende de i medfør af stk. 1, 2 og 3 ydede fordele tilbagekaldes af samtlige berørte medlemsstater samtidig på foranledning af en eller flere af de berørte medlemsstater.

Artikel 168

Beretning, tilsynsmæssigt og statistisk materiale og kriseramte selskaber

Med henblik på denne afdeling finder artikel 34 og artikel 139, stk. 3, samt artikel 140 og 141 anvendelse.

Ved anvendelsen af artikel 137-139 i tilfælde af en virksomhed, der har opnået de i artikel 167, stk. 1, 2 og 3, omhandlede fordele, ligestilles den tilsynsmyndighed, der har til opgave at efterprøve solvensen i de filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, for så vidt angår deres samlede virksomhed, med tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område virksomheden har sit vedtægtsmæssige hjemsted.

Artikel 169

Adskillelse af skades- og livsforsikringsvirksomhed

1. De i denne afdeling omhandlede filialer må ikke samtidig udøve livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed i samme medlemsstat.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne fastsætte, at de i denne afdeling omhandlede filialer, som på den i artikel 73, stk. 5, første afsnit, nævnte relevante dato udøvede de to former for virksomhed på en medlemsstats område, kan fortsætte deres virksomhed dér på betingelse af, at der i overensstemmelse med artikel 74 oprettes særskilt forvaltning for hver af disse former for virksomhed.

3. Enhver medlemsstat, som i medfør af artikel 73, stk. 5, andet afsnit, kræver af de selskaber, der er etableret på dens område, at de ophører med samtidig at udøve de former for virksomhed, som de udøvede på den i artikel 73, stk. 5, første afsnit, nævnte relevante dato, skal kræve, at denne afgørelse ligeledes finder anvendelse på de i denne afdeling omhandlede filialer, som er etableret på dens område, og som dér udøver begge former for virksomhed samtidig.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i denne afdeling omhandlede filialer, hvis hovedkontor udøver begge former for virksomhed samtidig, og som på de i artikel 73, stk. 5, første afsnit, nævnte datoer på en medlemsstats område udelukkende udøvede skadesforsikringsvirksomhed, kan fortsætte deres virksomhed dér. Hvis selskabet ønsker at udøve skadesforsikringsvirksomhed på dette område, må det kun udøve livsforsikringsvirksomhed gennem et datterselskab.

Artikel 170

Tilbagekaldelse af tilladelse for selskaber med tilladelse i flere medlemsstater

Såfremt den i artikel 167, stk. 2, nævnte myndighed tilbagekalder tilladelsen, underretter den tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, hvor selskabet udøver sin virksomhed, herom, og disse træffer hensigtsmæssige foranstaltninger.

Såfremt beslutningen om tilbagekaldelse begrundes med utilstrækkelig samlet solvens, således som den er fastsat ved det i artikel 167 omhandlede samtykke foranstalter de medlemsstater, der deltager i dette samtykke, ligeledes tilbagekaldelse af deres tilladelse.

Artikel 171

Aftaler med tredjelande

Fællesskabet kan i de aftaler, det i overensstemmelse med traktaten indgår med et eller flere tredjelande, blive enige om anvendelse af bestemmelser, der afviger fra de i denne afdeling fastsatte, med det formål på betingelse af gensidighed at garantere en tilstrækkelig beskyttelse af forsikringstagerne og de forsikrede i medlemsstaterne.

Afdeling 2

Genforsikring

Artikel 172

Ækvivalens

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger til præcisering af kriterierne for vurdering af, hvorvidt de solvensregler, som et tredjeland anvender på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er ækvivalente med reglerne i afsnit 1.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

2. Kommissionen kan i overensstemmelse med den i artikel 301, stk. 2, nævnte forskriftsprocedure og under hensyntagen til de i henhold til stk. 1 fastlagte kriterier træffe afgørelse om, hvorvidt de solvensregler, som et tredjeland anvender på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er ækvivalente med reglerne i afsnit 1.

Disse afgørelser tages op til regelmæssig revision.

3. Når det i overensstemmelse med stk. 2 er blevet fastslået, at et tredjlands solvensregler er ækvivalente med reglerne i dette direktiv, behandles genforsikringsaftaler indgået med selskaber med hovedsæde i dette tredjeland på samme måde som genforsikringsaftaler indgået med selskaber, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv.

Artikel 173

Forbud mod at stille aktiver som sikkerhed

Medlemsstaterne må ikke med henblik på oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser bevare eller indføre en ordning med bruttohensættelser, som indebærer, at aktiver stilles som sikkerhed for ikke optjente præmier og udestående erstatningshensættelser, hvis genforsikrerer er et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab beliggende i et land, hvis solvensregler betragtes som ækvivalente med reglerne i dette direktiv, jf. artikel 172.

Artikel 174

Principper og betingelser for udøvelse af genforsikringsvirksomhed

En medlemsstat må ikke på tredjelandsgenforsikringsselskaber, som påbegynder eller udøver genforsikringsvirksomhed på dens område, anvende bestemmelser, som indebærer en gunstigere behandling end den, der indrømmes genforsikringsselskaber med hovedsæde i den pågældende medlemsstat.

Artikel 175

Aftaler med tredjelande

1. Kommissionen kan fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelande om aftaler vedrørende de nærmere vilkår for, hvordan tilsynet skal anvendes på:

- a) tredjelandsgenforsikringsselskaber, som udøver genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet
- b) Fællesskabsgenforsikringsselskaber, som udøver genforsikringsvirksomhed i et tredjeland.

2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal bl.a. bestræbe sig på at sikre en effektiv markedsadgang på basis af ækvivalens i forsigtighedsbaseret regulering for genforsikringsselskaber på hver kontraherende parts område og gensidig anerkendelse af tilsynsregler og tilsynspraksis i forbindelse med genforsikring. De skal også bestræbe sig på at sikre:

- a) at medlemsstaternes tilsynsmyndigheder kan indhente de nødvendige oplysninger for tilsynet med genforsikringsselskaber, som har hovedsæde i Fællesskabet og udøver virksomhed på de pågældende tredjelandes område
 - b) at tredjelandes tilsynsmyndigheder kan indhente de nødvendige oplysninger for tilsynet med genforsikringsselskaber, som har hovedsæde på deres område og udøver virksomhed i Fællesskabet.
3. Med forbehold af traktatens artikel 300, stk. 1 og 2, undersøger Kommissionen bistået af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner resultatet af de i stk. 1 omhandlede forhandlinger og den deraf opståede situation.

KAPITEL X

Datterselskaber af forsikrings- og genforsikringsselskaber, der henhører under et tredjlands lovgivning, og sådanne selskabers erhvervelse af kapitalinteresser

Artikel 176

Medlemsstaternes underretning af Kommissionen

Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstaters tilsynsmyndigheder om enhver meddelelse af tilladelse til et direkte eller indirekte datterselskab, hvis moderselskab eller moderselskaber henhører under et tredjlands lovgivning.

Der gives i den forbindelse også oplysninger om den pågældende concerns opbygning.

Når et selskab henhørende under et tredjelands lovgivning erhverver kapitalinteresser i et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, som bevirker, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet bliver et datterselskab af dette tredjelands selskab, underretter hjemlandets tilsynsmyndigheder Kommissionen og de øvrige medlemsstaters tilsynsmyndigheder herom.

Artikel 177

Tredjelandes behandling af forsikrings- og genforsikringsselskaber fra Fællesskabet

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle generelle vanskeligheder, som deres forsikrings- eller genforsikringsselskaber har mødt i forbindelse med etablering eller udøvelse af virksomhed i et tredjeland.
2. Kommissionen forelægger med jævne mellemrum Rådet en rapport, hvori den gennemgår behandlingen i tredjelande af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, med hensyn til følgende:
 - a) etableringen i tredjelande af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet
 - b) deres erhvervelse af kapitalinteresser i forsikrings- eller genforsikringsselskaber i tredjelande
 - c) deres udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed
 - d) deres grænseoverskridende levering af forsikrings- eller genforsikringsydelse fra Fællesskabet til tredjelande.

Kommissionen forelægger Rådet disse rapporter, om nødvendigt ledsaget af passende forslag eller henstillinger.

AFSNIT II

SÆRLIGE BESTEMMELSER VEDRØRENDE FORSIKRING OG GENFORSIKRING

KAPITEL I

Gældende lovgivning og betingelser i direkte forsikringsaftaler

Afdeling 1

Gældende lovgivning

Artikel 178

Gældende lovgivning

Medlemsstater, der ikke er omfattet af forordning (EF) nr. 593/2008, anvender bestemmelserne i den forordning til at afgøre, hvilken lovgivning der finder anvendelse på forsikringsaftaler, der falder ind under artikel 7 i nævnte forordning.

Afdeling 2

Lovpligtig forsikring

Artikel 179

Andre forpligtelser

1. Skadesforsikringsselskaber kan tilbyde og indgå aftaler om lovpligtig forsikring på de i denne artikel fastsatte betingelser.
2. Påbyder en medlemsstat forsikringspligt, opfylder forsikringsaftalen kun dette påbud, hvis den overholder de særlige bestemmelser, der gælder for forsikringen i den pågældende medlemsstat.
3. Kræver en medlemsstat lovpligtig forsikring, og skal forsikringsselskabet meddele tilsynsmyndighederne, at dækningen er bortfaldet, kan dette bortfald kun gøres gældende over for skadelidte tredjeparter på de i denne medlemsstat fastsatte betingelser.
4. Hver medlemsstat underretter Kommissionen om de risici, for hvilke der kræves lovpligtig forsikring, med angivelse af følgende:
 - a) de særlige bestemmelser vedrørende denne forsikring
 - b) de oplysninger, som skal indeholdes i den attest, som skadesforsikringsselskabet skal udstede til den forsikrede, når den pågældende medlemsstat kræver bevis for, at forsikringspligten er opfyldt.

En medlemsstat kan kræve, at de i første afsnit, litra b), omhandlede oplysninger omfatter en erklæring fra forsikringsselskabet om, at forsikringsaftalen er i overensstemmelse med de særlige bestemmelser, der gælder for denne forsikring.

Kommissionen offentliggør de i første afsnit, litra b), omhandlede oplysninger i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Afdeling 3

Almene hensyn

Artikel 180

Almene hensyn

Hverken den medlemsstat, hvor risikoen eller den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, må forhindre forsikringstageren i at indgå en aftale med et forsikringsselskab, der har fået tilladelse i henhold til artikel 14, når indgåelsen af aftalen ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består.

Afdeling 4

Betingelser i forsikringsaftaler og beregning af tariffer

Artikel 181

Skadesforsikring

1. Medlemsstaterne må ikke stille krav om forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringsaftaler, af tariffer og af formularer og andre trykte dokumenter, som et forsikringssselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Medlemsstaterne kan kræve, at de pågældende betingelser og de øvrige dokumenter på opfordring skal kunne forelægges, alene med henblik på at kontrollere, at nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes. Disse krav må ikke gøres til en forhåndsbetingelse for, at et forsikringssselskab kan udøve sin virksomhed.

2. En medlemsstat, der pålægger forpligtelse til at tegne en forsikring, kan kræve, at forsikringssselskaber meddeler tilsynsmyndighederne de almindelige og specielle betingelser i sådanne forsikringer, før de anvendes.

3. Medlemsstaterne skal hverken opretholde eller indføre krav om forudgående meddelelse om eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

Artikel 182

Livsforsikring

Medlemsstaterne må ikke stille krav om forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringsaftaler, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et livsforsikringssselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Hjemlandet kan dog med det ene formål at kontrollere, at de nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser. Disse krav må ikke gøres til en forhåndsbetingelse for, at et forsikringssselskab kan udøve sin virksomhed.

Afdeling 5

Oplysninger til forsikringstagere

Underafdeling 1

Skadesforsikring

Artikel 183

Generelle oplysninger til forsikringstagere

1. Inden en skadesforsikringsaftale indgås, skal skadesforsikringssselskabet oplyse forsikringstageren om følgende:

- a) hvilken lovgivning der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit
- b) at parterne frit kan vælge lovgivning, og hvilken lovgivning forsikringssselskabet foreslår.

Forsikringssselskabet skal også underrette forsikringstageren om bestemmelserne vedrørende behandling af klager fra forsikringstagere vedrørende aftalen, herunder om der findes en klageinstans, uden at dette berører forsikringstagerens adgang til at anlægge retssag.

2. Den i stk. 1 omhandlede pligt gælder kun, hvis forsikringstageren er en fysisk person.

3. Gennemførelsesbestemmelserne til stk. 1 og 2 fastsættes af den medlemsstat, hvor risikoen består.

Artikel 184

Supplerende oplysninger i forbindelse med skadesforsikringer, der tilbydes i henhold til reglerne om fri etableringsret eller fri udveksling af tjenesteydelser

1. Når en skadesforsikring tilbydes i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forsikringstageren, inden forpligtelsen indgås, gøres bekendt med, i hvilken medlemsstat hovedsædet eller i givet fald den filial, hvormed aftalen skal indgås, er beliggende.

Udleveres der dokumenter til forsikringstageren, skal de indeholde de i første afsnit nævnte oplysninger.

De i første og andet afsnit omhandlede forpligtelser gælder ikke for store risici.

2. Aftalen eller alle andre dokumenter, der yder dækning, samt forsikringsbegæringen, dersom den er bindende for forsikringstageren, skal angive adressen på hovedsædet for og i givet fald på filialen af det skadesforsikringssselskab, der yder dækningen.

Medlemsstaterne kan kræve, at navn og adresse på den repræsentant for skadesforsikringsselskabet, der er nævnt i artikel 148 stk. 2, litra a), også anføres i de dokumenter, der er nævnt i dette stykkes første afsnit.

Underafdeling 2

Livsforsikring

Artikel 185

Oplysninger til forsikringstageren

1. Inden en livsforsikringsaftale indgås, forelægges forsikringstageren mindst de i stk. 2, 3 og 4 nævnte oplysninger.

2. Der meddeles følgende oplysninger om livsforsikringsselskabet:

- a) selskabets navn og juridiske form
- b) angivelse af, i hvilken medlemsstat selskabets hovedsæde er beliggende, og i givet fald i hvilken medlemsstat den filial, som aftalen indgås med, er beliggende
- c) hovedsædets adresse samt i givet fald adressen på den filial, som aftalen indgås med
- d) en konkret henvisning til rapporten om solvens og økonomisk situation som fastlagt i artikel 51, der giver forsikringstageren let adgang til denne information.

3. Der meddeles følgende oplysninger vedrørende forpligtelsen:

- a) definitionen af de enkelte garantier og optioner
- b) aftalens løbetid
- c) betingelserne for opsigelse af aftalen
- d) betingelserne for indbetaling af præmier, herunder over hvilken årrække
- e) de nærmere vilkår for beregning og tildeling af bonus
- f) en angivelse af tilbagekøbsværdi og fripolicyværdi og arten af de hertil knyttede garantier
- g) oplysninger om præmier for de enkelte garantier, herunder for hovedforsikringen og supplerende garantier, når sådanne oplysninger viser sig hensigtsmæssige
- h) en angivelse af anvendte referenceværdier i forsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde
- i) en angivelse af arten af de underliggende aktiver i forbindelse med unit-linked aftaler
- j) betingelser for udøvelse af opsigelsesretten
- k) generelle angivelser vedrørende den skatteordning, der gælder for den pågældende type aftale

l) bestemmelserne vedrørende behandling af klager vedrørende aftalen fra forsikringstagerne, de forsikrede eller de begunstigede, herunder om der findes en klageinstans, uden at dette berører retten til at anlægge retssag

m) den lovgivning, der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit, eller, når parterne frit kan vælge lovgivning, den lovgivning livsforsikringsselskabet foreslår.

4. Der forelægges endvidere særlige oplysninger med henblik på at sikre, at forsikringstageren virkelig kan forstå aftalens underliggende risici, som bæres af forsikringstageren.

5. Forsikringstageren informerer under hele forsikringsaftalens løbetid om enhver ændring af følgende oplysninger:

- a) de almindelige og særlige betingelser
- b) livsforsikringsselskabets navn og juridiske form samt hovedsædets adresse og i givet fald adressen på den filial, som aftalen er indgået med
- c) alle oplysninger vedrørende stk. 3, litra d)-j), i tilfælde af tilfælde af ændring eller i tilfælde af ændring af den lovgivning, der finder anvendelse på den
- d) årligt oplysninger om bonussituationen.

Når forsikringsselskabet i forbindelse med et tilbud om eller indgåelse af en kontrakt om livsforsikring forelægger tal vedrørende beløbet på potentielle betalinger, der overstiger og går ud over de kontraktmæssigt fastlagte betalinger, forsyner forsikringsselskabet forsikringstageren med en standardberegning med angivelse af den potentielle betaling på udløbsdatoen under anvendelse af præmieberegningsgrundlaget ved tre forskellige rentesatser; dette finder ikke anvendelse på ophørende forsikringer og kontrakter; forsikringsselskabet informerer klart og forståeligt forsikringstageren om, at standardberegningen kun er en beregningsmodel, der er baseret på teoretiske antagelser, og at forsikringstageren ikke kan gøre kontraktmæssige krav gældende på grundlag af standardberegningen.

Ved forsikringer med gevinstandele underretter forsikringsselskabet én gang årligt skriftligt forsikringstageren om status for forsikringstagerens krav, herunder gevinstandele. Når forsikringsselskabet har forelagt tal om gevinstandelenes potentielle fremtidige udvikling, underretter forsikringsselskabet endvidere forsikringstageren om forskellene mellem den faktiske udvikling og de oprindelige data.

6. Oplysningerne i stk. 2-5 skal forelægges skriftligt og være klart og præcist formuleret og affattet på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Oplysningerne kan dog affattes på et andet sprog, hvis forsikringstageren anmoder derom, og det er tilladt i henhold til medlemsstatens lovgivning, eller forsikringstageren frit kan vælge, hvilken lovgivning der skal anvendes.

7. Den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, må kun kræve, at livsforsikringsselskaberne giver andre oplysninger end dem, der er anført i stk. 2-5, hvis sådanne oplysninger er nødvendige for, at forsikringstageren virkelig kan forstå de væsentligste elementer af forpligtelsen.

8. Gennemførelsesbestemmelserne til stk. 1-7 fastsættes af den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Artikel 186

Opsigelsesperiode

1. Medlemsstaterne sørger for, at forsikringstagere, der tegner individuelle livsforsikringer, har en frist på mellem 14 og 30 dage fra det tidspunkt, hvor de fik meddelelse om, at forsikringsaftalen er indgået, til at opsiges aftalen.

Forsikringstagernes meddelelse om, at aftalen opsiges, medfører, at de fremover frigøres for alle forpligtelser i henhold til den pågældende aftale.

Betingelserne for opsigelse og de heraf affødte øvrige retsvirkninger bestemmes efter den lovgivning, der finder anvendelse på forsikringsaftalen, navnlig hvad angår retningslinjerne for, hvorledes forsikringstageren underrettes om, at forsikringsaftalen er indgået.

2. Medlemsstaterne kan undlade at anvende stk. 1 i følgende tilfælde:

- a) når aftalen har en løbetid på seks måneder eller derunder
- b) når forsikringstageren på grund af sin særlige situation eller de omstændigheder, hvorunder aftalen er indgået, ikke har brug for særlig beskyttelse.

Når medlemsstaterne gør brug af muligheden i første afsnit, angiver de dette i deres lovgivning.

KAPITEL II

Særlige bestemmelser vedrørende skadesforsikring

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 187

Policebetingelser

De almindelige og særlige policebetingelser omfatter ikke de betingelser, der er beregnet på i de enkelte tilfælde at tage hensyn til de særlige omstændigheder ved den risiko, der skal dækkes.

Artikel 188

Ophævelse af monopolstillinger

Medlemsstaterne sørger for at ophæve den monopolstilling med hensyn til adgang til udøvelse af virksomhed inden for bestemte forsikringsklasser, der er indrømmet organer, der er etableret på deres område, og som er nævnt i artikel 8.

Artikel 189

Deltagelse i nationale garantiordninger

Værtslande kan kræve, at skadesforsikringsselskaber på samme vilkår som de skadesforsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse på deres område, skal være medlemmer af og deltage i enhver ordning, der skal garantere de forsikrede eller de skadelidte tredjeparter betaling af erstatningsydelse.

Afdeling 2

Coassurance inden for fællesskabet

Artikel 190

Coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet

1. Bestemmelserne i denne afdeling finder anvendelse på sådan coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, der angår en eller flere af de risici, der er opført under forsikringsklasse 3-16 i del A i bilag I, og som opfylder følgende betingelser:

- a) risikoen er en stor risiko
- b) risikoen er ved en enkelt aftale med en samlet præmie og for samme tidsrum dækket af flere forsikringsselskaber, der som coassurandører ikke hæfter solidarisk, og hvoraf et er det ledende forsikringsselskab
- c) risikoen består inden for Fællesskabet
- d) for at kunne dække risikoen behandles det ledende forsikringsselskab som et forsikringsselskab, der selv ville kunne dække hele risikoen
- e) mindst en af coassurandørerne deltager i aftalen gennem sit hovedsæde eller en filial, der er etableret i en anden medlemsstat end den, hvor det ledende forsikringsselskab er etableret
- f) det ledende forsikringsselskab varetager fuldt ud den rolle, som tilkommer det ifølge praksis inden for coassurancevirksomhed og fastsætter navnlig forsikringsbetingelser og tariffer.

2. Artikel 147-152 finder kun anvendelse på det ledende forsikringsselskab.

3. Coassurancevirksomhed, som ikke opfylder de i stk. 1 nævnte betingelser, henhører fortsat under bestemmelserne i dette direktiv, dog med undtagelse af bestemmelserne i denne afdeling.

Artikel 191

Deltagelse i coassurancevirksomhed i Fællesskabet

Forsikringssselskabers ret til at deltage i coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet må ikke gøres betinget af andre bestemmelser end dem, der er fastsat i denne afdeling.

Artikel 192

Forsikringsmæssige hensættelser

Størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser fastsættes af de forskellige coassurandører i henhold til de regler, der er fastsat af deres hjemlande, eller i mangel af sådanne i henhold til den i denne stat gældende praksis.

Dog skal de forsikringsmæssige hensættelser være mindst lige så store som de hensættelser, som er fastsat af det ledende forsikringssselskab i henhold til reglerne i selskabets hjemland.

Artikel 193

Statistiske oplysninger

Hjemlandene sørger for, at coassurandører råder over statistiske oplysninger, der viser omfanget af den coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, de deltager i, samt hvilke medlemsstater der er tale om.

Artikel 194

Behandling af coassuranceaftaler i forbindelse med likvidation

I tilfælde af et forsikringssselskabs likvidation opfyldes forpligtelser i forbindelse med deltagelse i en coassuranceaftale inden for Fællesskabet på samme måde som forpligtelser i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de forsikredes eller de begunstigedes nationalitet.

Artikel 195

Udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder

Med henblik på gennemførelsen af bestemmelserne i denne afdeling meddeler medlemsstaternes tilsynsmyndigheder hinanden alle nødvendige oplysninger som led i det samarbejde, der er omhandlet i afsnit I, kapitel IV, afdeling 5.

Artikel 196

Samarbejde om gennemførelse

Kommissionen og medlemsstaternes tilsynsmyndigheder samarbejder tæt med henblik på at undersøge de vanskeligheder, der eventuelt kan opstå ved gennemførelsen af bestemmelserne i denne afdeling.

Som led i dette samarbejde undersøges navnlig mulige fremgangsmåder, som viser, at det ledende forsikringssselskab ikke opfylder den rolle, som tilkommer det ifølge praksis inden for coassurancevirksomhed, eller fordi dækningen af de pågældende risici tydeligvis ikke kræver deltagelse af to eller flere forsikringssselskaber.

Afdeling 3

Assistance

Artikel 197

Virksomhed svarende til turistassistance

Medlemsstaterne kan lade virksomhed i form af assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under andre omstændigheder end de i artikel 2, stk. 2, omhandlede, være underlagt dette direktiv.

Gør en medlemsstat brug af denne mulighed, skal den sidestille de nævnte former for virksomhed med dem, der er klassificeret under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I.

Stk. 2 påvirker på ingen måde de i bilag I fastsatte klassificeringsmuligheder for de former for virksomhed, der klart henhører under andre forsikringsklasser.

Afdeling 4

Retshjælpforsikring

Artikel 198

Anvendelsesområdet for bestemmelserne i denne afdeling

1. Bestemmelserne i denne afdeling gælder for den retshjælpforsikring, som er omhandlet under forsikringsklasse 17 i del A i bilag I, hvorved et forsikringssselskab mod præmiebetaling forpligter sig til at dække omkostninger ved retssager og at præstere andre tjenesteydelser, der følger af forsikringsdækningen, blandt andet med henblik på:

- a) at opnå erstatning for den skade, som den forsikrede har lidt, enten ved forlig eller under en civilretlig sag eller en straffesag
- b) at forsvare eller repræsentere den forsikrede under en civilsag, en straffesag eller en sag behandlet administrativt eller på lignende måde, eller i anledning af et krav, som er rejst mod vedkommende.

2. Bestemmelserne i denne afdeling finder ikke anvendelse:

- a) på retshjælpforsikring, der er knyttet til tvister eller risici hidrørende fra brugen af søgøende fartøjer, eller som har forbindelse med sådan brug

- b) på den virksomhed, der udøves af et ansvarsforsikrings-selskab i forbindelse med den forsikredes forsvar eller repræsentation i en hvilken som helst sag behandlet retsligt eller administrativt, for så vidt denne virksomhed udøves samtidig med varetagelsen af det pågældende forsikrings-selskabs egne interesser i henhold til denne dækning
- c) såfremt en medlemsstat foreskriver det, på den retshjælpsforsikringsvirksomhed, der udøves af et forsikrings-selskab, der tilbyder assistance, og som opfylder følgende betingelser:
- i) virksomheden udøves i en anden medlemsstat end den, hvor den forsikrede har sit faste opholdssted
 - ii) virksomheden indgår i en aftale, der kun vedrører assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted.

Med henblik på første afsnit, litra c), skal det af aftalen klart fremgå, at den pågældende dækning er begrænset til de i nævnte litra omhandlede forhold og er accessorisk i forhold til assistancen.

Artikel 199

Særskilte aftaler

Retshjælpsdækning skal være omfattet af en i forhold til de øvrige forsikringsklasser særskilt aftale eller af et særskilt kapitel i en enkelt police med angivelse af omfanget af retshjælpsdækningen, og, hvis medlemsstaten kræver det, af den dertil svarende præmie.

Artikel 200

Behandling af krav

1. Hjemlandet sikrer, at forsikrings-selskaber, efter den mulighed, som medlemsstaten har valgt, eller efter eget valg, hvis medlemsstaten giver sit samtykke hertil, vedtager mindst en af de metoder til behandling af krav, der er beskrevet i stk. 2-4.

Uanset hvilken mulighed der vælges, anses de retshjælps-sikredes interesser for at være omfattet af ækvivalente garantier i henhold til bestemmelserne i denne afdeling.

2. Forsikrings-selskaber sikrer, at ingen medarbejder, der beskæftiger sig med behandlingen af retshjælpsforsikringskrav eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, samtidig udøver en lignende aktivitet i et andet selskab, som har finansiell, forretningsmæssig eller administrativ tilknytning til førstnævnte forsikrings-selskab, og som omfatter en eller flere andre forsikringsklasser henhørende under bilag I.

Forsikrings-selskaber, der tegner flere forsikringsklasser, sikrer, at ingen medarbejder, der beskæftiger sig med behandlingen af retshjælpsforsikringskrav eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, samtidig udøver en lignende aktivitet inden for en anden forsikringsklasse omfattet af samme selskaber.

3. Forsikrings-selskabet overlader behandlingen af skadessager under klassen for retshjælpsforsikring til et i juridisk henseende selvstændigt selskab. Dette selskab angives i den særskilte aftale eller det særskilte kapitel, der er nævnt i artikel 199.

Er dette i juridisk henseende selvstændige selskab knyttet til et andet forsikrings-selskab, som udøver forsikringsvirksomhed i en eller flere af de forsikringsklasser, der er anført under del A i bilag I, skal de medarbejdere i det i juridisk henseende selvstændige selskab, der beskæftiger sig med behandling af skadessager eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, ikke samtidig udøve den samme eller en lignende aktivitet i det andet forsikrings-selskab. Medlemsstaterne kan bestemme, at dette krav også skal gælde for medlemmerne af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet.

4. Aftalen foreskriver, at de forsikrede kan, så snart forsikrings-selskabets intervention kan påberåbes, overdrage forsvaret af deres interesser til en advokat efter eget valg, eller, for så vidt den nationale lovgivning tillader dette, til enhver anden behørigt kvalificeret person.

Artikel 201

Frit advokatvalg

1. Enhver forsikringsaftale om retshjælp skal indeholde udtrykkelig bestemmelse om at:

- a) den forsikrede frit kan vælge sin advokat eller enhver anden person, som er behørigt kvalificeret i henhold til den nationale lovgivning, når det er påkrævet for at forsvare, repræsentere eller varetage hans interesser i en sag behandlet retsligt eller administrativt
- b) de forsikrede frit kan vælge en advokat eller, hvis de foretrækker det og for så vidt den nationale lovgivning tillader dette, enhver anden behørigt kvalificeret person til at varetage deres interesser, når der foreligger en interessekonflikt.

2. Med henblik på denne afdeling forstås ved »advokat« enhver person, der har ret til at udøve virksomhed under en af de betegnelser, der er anført i Rådets direktiv 77/249/EØF af 22. marts 1977 om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser ⁽¹⁾.

(¹) EFT L 78 af 26.3.1977, s. 17.

Artikel 202

Undtagelse fra reglen om frit advokatvalg

1. Medlemsstaterne kan undtage retshjælpsforsikring fra artikel 201, stk. 1, hvis samtlige nedenstående betingelser er opfyldt:

- a) forsikringen vedrører udelukkende sager, der skyldes brug af vej køretøjer på den pågældende medlemsstats område
- b) forsikringen er knyttet til en aftale om ydelse af assistance i tilfælde af ulykke eller uheld, hvor et vej køretøj er impliceret
- c) hverken retshjælpsforsikreren eller assistenceforsikreren dækker ansvarsklasser
- d) der er truffet forholdsregler, for at den juridiske rådgivning og hver parts repræsentation i en tvist varetages af totalt uafhængige advokater, når disse parter er retshjælpsforsikrede hos det samme forsikringselskab.

2. En undtagelse, som indrømmes i medfør af stk. 1, berører ikke anvendelsen af artikel 200.

Artikel 203

Voldgift

Medlemsstaterne skal med henblik på bilæggelse af en tvist mellem retshjælpsforsikreren og den forsikrede og med forbehold af enhver ret til at indbringe en sag for en retsinstans i henhold til den nationale lovgivning fastsætte bestemmelser om voldgift eller andre procedurer, som giver tilsvarende sikkerhed for objektivitet.

Forsikringsaftalen skal indeholde bestemmelse om, at den forsikrede har ret til at bringe sådanne procedurer i anvendelse.

Artikel 204

Interessekonflikt

Når der opstår en interessekonflikt, eller hvis der er uenighed med hensyn til tvistens bilæggelse, skal retshjælpsforsikreren eller i givet fald det organ, der behandler skadessagerne, underrette den forsikrede om den i artikel 201, stk. 1, omhandlede ret og om muligheden for at anvende den i artikel 203 nævnte procedure.

Artikel 205

Ophævelse af krav om specialisering i retshjælpsforsikring

Medlemsstaterne ophæver enhver bestemmelse, der forbyder forsikringselskaber at udøve retshjælpsforsikring og forsikring i andre forsikringsklasser samtidig på deres område.

Afdeling 5

Sygeforsikring

Artikel 206

Sygeforsikring som alternativ til socialsikring

1. Medlemsstater, hvor aftaler til dækning af de risici, der er nævnt under forsikringsklasse 2 i del A i bilag I, delvist eller fuldstændigt kan erstatte den sygesikring, der er indbygget i den lovpligtige sociale sikringsordning, kan kræve at:

- a) aftalen er i overensstemmelse med de specifikke retsfor skrifter til beskyttelse af almene hensyn i forbindelse med den pågældende type forsikring, som medlemsstaten har fastsat,
- b) de almindelige og specielle betingelser, der er forbundet med denne forsikring, meddeles medlemsstatens tilsynsmyndigheder, før de anvendes.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at sygeforsikring i henhold til stk. 1 teknisk set skal fungere på lignende måde som livsforsikring, når alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) de betalte præmier beregnes på grundlag af sygelighedstavler og andre relevante statistiske oplysninger, som gælder for den medlemsstat, hvor risikoen består, efter de matematiske metoder, der anvendes i forsikring
- b) der afsættes hensættelser for stigende alder
- c) forsikringselskabet kun kan opsiges aftalen inden for et bestemt tidsrum, som fastsættes af den medlemsstat, hvor risikoen består
- d) aftalen åbner mulighed for at hæve præmierne eller nedsætte ydelserne selv for bestående aftaler
- e) aftalen åbner mulighed for, at forsikringstagerne kan ændre deres bestående aftale til en ny aftale i henhold til stk. 1, der tilbydes af det samme forsikringselskab eller den samme filial, idet der tages hensyn til deres erhvervede rettigheder.

I det i første afsnit, litra e), nævnte tilfælde skal der tages hensyn til hensættelserne for stigende alder, og der kan kun kræves ny lægeundersøgelse ved øget dækning.

I så fald skal medlemsstatens tilsynsmyndigheder offentliggøre de i første afsnit, litra a), omhandlede sygelighedstavler og andre relevante statistiske oplysninger og sende dem til hjemlandets tilsynsmyndigheder.

Præmierne skal ud fra rimelige aktuarmæssige antagelser være tilstrækkelige til, at forsikringsselskaberne kan opfylde alle deres forpligtelser vedrørende alle aspekter af deres finansielle situation. Hjemlandet kræver, at det tekniske grundlag for beregningen af præmierne meddeles dens tilsynsmyndigheder, inden produktet tages i brug.

Tredje og fjerde afsnit gælder også, når bestående aftaler ændres.

Afdeling 6

Arbejdsskadeforsikring

Artikel 207

Lovpligtig arbejdsskadeforsikring

Medlemsstaterne kan kræve af alle forsikringsselskaber, der på deres område for egen risiko tegner lovpligtige arbejdsskadeforsikringer, at de overholder de specifikke bestemmelser for denne form for forsikring i de nationale lovgivninger, bortset fra bestemmelserne om finansielt tilsyn, som udelukkende henhører under hjemlandets kompetence.

KAPITEL III

Særlige bestemmelser vedrørende livsforsikring

Artikel 208

Forbud mod obligatorisk afgivelse af en del af de tegnede forsikringer

Medlemsstaterne må ikke pålægge livsforsikringsselskaber, at de skal afgive en del af deres tegnede forsikringer vedrørende de i artikel 2, stk. 3, omhandlede forsikringsformer til et eller flere organer, som er fastsat ved national lov.

Artikel 209

Præmier for nye forretninger

Præmierne for nye forretninger skal, vurderet ud fra rimelige aktuarmæssige antagelser, være tilstrækkelige til, at livsforsikringsselskabet kan opfylde alle sine forpligtelser, herunder navnlig afsætte forsikringsmæssige hensættelser i overensstemmelse hermed.

I den forbindelse kan der tages hensyn til alle aspekter af livsforsikringsselskabets økonomiske situation, idet det skal undgås, at tilførslen af andre midler end præmier og afkastet heraf bliver systematisk og permanent, hvilket på længere sigt kunne bringe det pågældende selskabs solvens i fare.

KAPITEL IV

Særlige bestemmelser vedrørende genforsikring

Artikel 210

Finite reinsurance

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der indgår finite reinsurance-aftaler eller udøver finite reinsurance-virksomhed, kan identificere, måle, overvåge, styre, kontrollere og rapportere de risici, der følger af disse aftaler eller denne virksomhed.

2. For at sikre, at der fastlægges en harmoniseret tilgang til finite reinsurance-virksomhed, kan Kommissionen vedtage gennemførelsesbestemmelser, hvori bestemmelserne i stk. 1 præciseres med hensyn til overvågning, styring og kontrol af risici, der opstår som følge af finite reinsurance-virksomhed.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, herunder ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

3. Med henblik på stk. 1 og 2 forstås ved finite reinsurance genforsikring, hvor den eksplicite maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede:

- eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi
- aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.

Artikel 211

Special purpose vehicles

1. Medlemsstaterne tillader, at der på deres område stiftes special purpose vehicles efter forudgående tilsynsmæssig godkendelse heraf.

2. For at sikre en harmoniseret tilgang til special purpose vehicles, vedtager Kommissionen gennemførelsesbestemmelser, der fastsætter følgende:

- tilladelsens omfang
- obligatoriske bestemmelser til indsættelse i alle udstedte aftaler

- c) de i artikel 42 omhandlede krav til egnethed og hæderlighed, der stilles til lederne af en special purpose vehicle
- d) krav til egnethed og hæderlighed blandt aktionærer og medlemmer med kvalificeret deltagelse i en special purpose vehicle
- e) krav til sunde administrative og regnskabsmæssige procedurer, tilstrækkelige interne kontrolmekanismer og risikostyring
- f) krav til regnskabsføring, forsigtigheds- og statistiske oplysninger
- g) solvenskrav.
- c) »koncern«: en gruppe af selskaber der:
- i) består af et deltagende selskab, dets datterselskaber og de enheder, i hvilke det deltagende selskab eller dets datterselskaber besidder en kapitalinteresse, og virksomheder, der er tilknyttet hinanden som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF, eller
- ii) er baseret på indgåelsen aftalemæssigt eller på anden vis af en stærk og holdbar finansiel tilknytning mellem selskaberne, og som kan omfatte gensidige eller gensidig-lignende foreninger, på betingelse af at:

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, herunder ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

3. Special purpose vehicles, som er godkendt inden 31. oktober 2012, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, som har godkendt den pågældende special purpose vehicle. Enhver ny aktivitet, som er indledt af en sådan special purpose vehicle efter denne dato, er omfattet af bestemmelserne i stk. 1 og 2.

— et af disse selskaber gennem en centraliseret samordning udøver en faktisk bestemmende indflydelse på afgørelserne, herunder de finansielle afgørelser, i de øvrige selskaber, der er en del af koncernen, og

— oprettelsen og ophævelsen af sådanne forbindelser, hvad angår dette afsnit, er underlagt forudgående godkendelse af den koncerntilsynsførende

AFSNIT III

TILSYN MED FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSSLESKABER I EN KONCERN

KAPITEL I

Koncerntilsyn: definitioner, anvendelsestilfælde, -område og -niveauer

Afdeling 1

Definitioner

Artikel 212

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:
- a) »deltagende selskab«: et selskab, som enten er et moderselskab eller et andet selskab, der besidder en kapitalinteresse, eller et selskab, der er knyttet til et andet selskab som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF
- b) »tilknyttet selskab«: et selskab, som enten er et datterselskab eller et andet selskab, hvori der besiddes en kapitalinteresse, eller et selskab, der er knyttet til et andet selskab som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF
- d) »koncerntilsynsførende«: den tilsynsmyndighed, der er ansvarlig for koncerntilsyn som fastsat i overensstemmelse med artikel 247
- e) »tilsynskollegium«: en permanent men fleksibel struktur til sikring af samarbejdet mellem og samordningen af de berørte medlemsstaters tilsynsmyndigheder
- f) »forsikringsholdingselskab«: et moderselskab, som ikke er et blandet finansielt holdingselskab som omhandlet i direktiv 2002/87/EF, og hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalinteresser i datterselskaber, når disse datterselskaber udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskaber, men hvor dog mindst ét af disse datterselskaber er et forsikrings- eller genforsikringsselskab
- g) »blandet forsikringsholdingselskab«: et moderselskab, som ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab i den i direktiv 2002/87/EF anvendte betydning, og som omfatter mindst ét datterselskab, der er et forsikrings- eller genforsikringsselskab.

når det selskab, som udfører den centraliserede samordning, betragtes som moderselskab, og de andre selskaber betragtes som datterselskaber

2. I dette afsnit betragter tilsynsmyndighederne som moderselskab også ethvert selskab, der efter tilsynsmyndighedernes opfattelse udøver en faktisk bestemmende indflydelse på et andet selskab.

De betragter ligeledes som datterselskab ethvert selskab, på hvilket et moderselskab efter tilsynsmyndighedernes opfattelse udøver en faktisk bestemmende indflydelse.

De betragter desuden som kapitalinteresse enhver direkte eller indirekte besiddelse af stemmerettigheder eller kapital i et selskab, på hvilket der efter tilsynsmyndighedernes opfattelse udøves en faktisk bestemmende indflydelse.

Afdeling 2

Anvendelsestilfælde og -område

Artikel 213

Anvendelsestilfælde for koncerntilsyn

1. Medlemsstaterne påser, at der på koncernniveau udøves tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, der i henhold til dette afsnit er del af en koncern.

Bestemmelserne i dette direktiv, der fastsætter reglerne om tilsyn med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber, finder fortsat anvendelse på sådanne selskaber, medmindre andet er fastsat i dette afsnit.

2. Medlemsstaterne påser, at der udøves koncerntilsyn med:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som er deltagende selskaber i mindst et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tredjelandforsikrings- eller genforsikringsselskab som omhandlet i artikel 218-258
- b) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, som omhandlet i artikel 218-258
- c) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde uden for Fællesskabet, eller et tredjelandforsikrings- eller genforsikringsselskab som omhandlet i artikel 260-263
- d) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et blandet forsikringsholdingselskab som omhandlet i artikel 265.

3. I de anvendelsestilfælde, der er anført i stk. 2, litra a) og b), hvor det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, er et tilknyttet selskab under en tilsynspligtig enhed eller et blandet finansielt holdingselskab, der er underlagt supplerende tilsyn i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i direktiv 2002/87/EF, kan den koncerntilsynsførende, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder, beslutte ikke at lade det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet være omfattet af tilsyn med koncentrationsrisiko som omhandlet i artikel 244 i dette direktiv eller af tilsyn med koncerntilsvarende transaktioner som omhandlet i artikel 245 i dette direktiv eller beslutte ikke at udøve nogen af disse former for tilsyn.

Artikel 214

Anvendelsesområde for koncerntilsyn

1. Udøvelse af koncerntilsyn i overensstemmelse med artikel 213 indebærer på ingen måde, at tilsynsmyndighederne har pligt til at udøve en tilsynsfunktion over for det enkelte tredjelandforsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskab eller blandede forsikringsholdingselskab, jf. dog artikel 257 med hensyn til forsikringsholdingselskaber.

2. Den koncerntilsynsførende kan beslutte fra sag til sag ikke at medtage et selskab i koncerntilsynet som omhandlet i artikel 213, når:

- a) selskabet er beliggende i et tredjeland, hvor der er retlige hindringer for videregivelsen af de nødvendige oplysninger, jf. dog artikel 229
- b) selskabet, der påtænkes medtaget, kun er af ringe betydning set ud fra formålene med koncerntilsynet, eller
- c) det under hensyntagen til formålene med koncerntilsynet ville være uhensigtsmæssigt eller vildledende at medtage det pågældende selskab.

Når flere selskaber i samme koncern, enkeltvist betragtet, kan udelukkes i henhold til første afsnit, litra b), kan de dog medtages, dersom de som helhed er af ikke uvæsentlig betydning.

Når den koncerntilsynsførende ikke mener, at et forsikrings- eller genforsikringsselskab bør medtages i koncerntilsynet, jf. første afsnit, litra b) eller c), konsulterer den de øvrige kompetente myndigheder, inden der træffes en afgørelse.

Når den koncerntilsynsførende ikke medtager et forsikrings- eller genforsikringsselskab i koncerntilsynet, jf. første afsnit, litra b) eller c), kan tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor det pågældende selskab er beliggende, anmode selskabet, der er moderselskab i koncernen, om enhver oplysning, der kan fremme tilsynet med det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

Afdeling 3

Anvendelsesniveauer

Artikel 215

Det endelige moderselskab på fællesskabsniveau

1. Når det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a) og b), selv er et datterselskab under et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et andet forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, finder artikel 218-258 kun anvendelse på det endelige moderforsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet.

2. Når det i stk. 1 omhandlede endelige moderforsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, er et datterselskab under et selskab, der er underlagt supplerende tilsyn i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i direktiv 2002/87/EF, kan den koncerntilsynsførende, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder, beslutte ikke at lade det endelige moderselskab være omfattet af tilsyn med koncentrationsrisiko som omhandlet i artikel 244, tilsyn med koncerntil interne transaktioner som omhandlet i artikel 245 eller ikke at udøve nogen af disse former for tilsyn.

Artikel 216

Det endelige moderselskab på nationalt niveau

1. Når det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a) og b), ikke har sit hovedsæde i samme medlemsstat som det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215, kan medlemsstaterne tillade deres tilsynsmyndigheder at beslutte, efter konsultation af den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau, at udøve koncerntilsyn med det endelige moderforsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskab på nationalt niveau.

I så fald begrundes tilsynsmyndigheden sin afgørelse over for både den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

Artikel 218-258 finder tilsvarende anvendelse, jf. dog stk. 2-6.

2. Tilsynsmyndigheden kan begrænse koncerntilsynet med det endelige moderselskab på nationalt niveau til et eller flere afsnit i kapitel II.

3. Når tilsynsmyndigheden beslutter at lade det endelige moderselskab på nationalt niveau være omfattet af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 1, betragtes valget af metode, der træffes af den koncerntilsynsførende i overensstemmelse med artikel 220 med hensyn til det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215, som endeligt, og den anvendes af tilsynsmyndigheden i den berørte medlemsstat.

4. Når tilsynsmyndigheden beslutter at lade det endelige moderselskab på nationalt niveau være omfattet af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 1, og når det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215 i overensstemmelse med artikel 231 eller 233, stk. 5, har fået tilladelse til at beregne solvenskapitalkravet for koncernen og solvenskapitalkravet for koncernens forsikrings- og genforsikringsselskaber på basis af en intern model, betragtes denne afgørelse som endelig, og den anvendes af tilsynsmyndigheden i den berørte medlemsstat.

I en sådan situation, hvor tilsynsmyndigheden finder, at risikoprofilen for det endelige moderselskab på nationalt niveau afviger væsentligt fra den interne model, der er godkendt på fællesskabsniveau, og så længe det pågældende selskab ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, kan tilsynsmyndigheden beslutte at lægge et kapitaltillæg til koncernens solvenskapitalkrav for det pågældende selskab, der er beregnet på basis af den pågældende model, eller den tilsynsførende kan i særlige tilfælde, hvor et sådan kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, pålægge selskabet at beregne koncernens solvenskapitalkrav på basis af en standardformel.

Tilsynsmyndigheden redegør for sådanne afgørelser over for både selskabet og den koncerntilsynsførende.

5. Når tilsynsmyndigheden beslutter at lade det endelige moderselskab på nationalt niveau være omfattet af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 1, kan dette selskab ikke i overensstemmelse med artikel 236 eller 243 indgive en ansøgning om tilladelse til at lade sine datterselskaber være omfattet af bestemmelserne i artikel 238-239.

6. Når medlemsstaterne tillader deres tilsynsmyndigheder at træffe en afgørelse som omhandlet i stk. 1, fastsætter de bestemmelser om, at sådanne afgørelser ikke kan træffes eller opretholdes, når det endelige moderselskab på nationalt niveau er et datterselskab under det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215 og sidstnævnte i overensstemmelse med artikel 237 eller 243 har opnået en tilladelse til at lade dette selskab være omfattet af bestemmelserne i artikel 238 og 239.

7. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesbestemmelser, der præciserer, under hvilke omstændigheder afgørelser som omhandlet i stk. 1 kan træffes.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 217

Moderselskab beliggende i flere medlemsstater

1. Når medlemsstaterne giver deres tilsynsmyndigheder tilladelse til at træffe en afgørelse som omhandlet i artikel 216, giver de dem samtidig tilladelse til at beslutte at indgå en aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater, hvor et andet tilknyttet endeligt moderselskab på nationalt niveau er beliggende, med henblik på at udøve koncerntilsyn med den koncerndel, der omfatter flere medlemsstater.

Når de kompetente tilsynsmyndigheder har indgået en aftale som omhandlet i første afsnit, udøves der ikke koncerntilsyn med noget andet endeligt moderselskab som omhandlet i artikel 216, der er beliggende i andre medlemsstater end i den medlemsstat, hvor koncerndelen som omhandlet i første afsnit er beliggende.

2. Artikel 216, stk. 2-6, finder tilsvarende anvendelse.

3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesbestemmelser, der præciserer, under hvilke omstændigheder afgørelser som omhandlet i stk. 1 kan træffes.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

KAPITEL II

Finansiel situation

Afdeling 1

Koncernsolvens

Underafdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 218

Tilsyn med koncernsolvens

1. Tilsynet med koncernsolvensen udøves i overensstemmelse med stk. 2 og 3 i denne artikel samt artikel 246 og kapitel III.

2. Medlemsstaterne påser i det i artikel 213, stk. 2, litra a), omhandlede tilfælde, at de deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskaber sørger for, at koncernen er i besiddelse af en anerkendt egenkapital, der hele tiden mindst svarer til koncernens solvenskapitalkrav, der beregnes i overensstemmelse med underafdeling 2-4.

3. Medlemsstaterne påser i det i artikel 213, stk. 2, litra b), omhandlede tilfælde, at forsikrings- eller genforsikringsselskaber i en koncern sørger for, at koncernen er i besiddelse af en anerkendt egenkapital, der hele tiden mindst svarer til koncernens solvenskapitalkrav, der beregnes i overensstemmelse med underafdeling 5.

4. Kravene i stk. 2 og 3 er underlagt tilsynsmæssig kontrol af den koncerntilsynsførende i overensstemmelse med kapitel III. Artikel 136 og artikel 138, stk. 1-4, finder tilsvarende anvendelse.

5. Så snart det deltagende selskab har konstateret og underrettet den koncerntilsynsførende om, at koncernen ikke længere opfylder solvenskapitalkravet, eller at der er risiko for, at den i løbet af de efterfølgende tre måneder ikke vil være i stand til at opfylde kravet, underretter den koncerntilsynsførende de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet, der analyserer koncernens situation.

Artikel 219

Beregningshyppighed

1. Den koncerntilsynsførende sikrer, at beregningerne som omhandlet i artikel 218, stk. 2 og 3, foretages mindst én gang årligt, enten af det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller af forsikringsholdingselskabet.

Det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller, når koncernens moderselskab ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskabet eller det selskab i koncernen, der udpeges af den koncerntilsynsførende efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen selv, fremlægger de relevante oplysninger for og resultaterne af beregningen for den koncerntilsynsførende.

2. Forsikrings- og genforsikringsselskabet og forsikringsholdingselskabet udøver løbende tilsyn med koncernens solvenskapitalkrav. Såfremt koncernens risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for det senest rapporterede solvenskapitalkrav, genberegnes koncernens solvenskapitalkrav omgående, hvorefter det rapporteres til den koncerntilsynsførende.

Når der er tegn på, at koncernens risikoprofil har ændret sig væsentligt siden den dato, hvor solvenskapitalkravet sidst blev rapporteret, kan den koncerntilsynsførende kræve en ny beregning af solvenskapitalkravet.

Underafdeling 2

Valg af beregningsmetode og generelle principper

Artikel 220

Valg af metode

1. Solvenssituationen for koncernen af forsikrings- og genforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a), beregnes i overensstemmelse med de tekniske principper og en af metoderne i artikel 221-233.

2. Medlemsstaterne påser, at solvenssituationen for koncernen af forsikrings- og genforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a), beregnes i overensstemmelse med metode 1 som omhandlet i artikel 230, 231 og 232.

Medlemsstaterne giver imidlertid deres tilsynsmyndigheder, der fungerer som koncerntilsynsførende med hensyn til en bestemt koncern, mulighed for efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen selv at beslutte at anvende metode 2 som omhandlet i artikel 233 og 234 eller en kombination af metode 1 og 2, når det ikke er hensigtsmæssigt udelukkende at anvende metode 1.

Artikel 221

Medtagelse af den forholdsvise andel

1. Ved beregningen af koncernsolvensen medtages den forholdsmæssige andel, som det deltagende selskab besidder i sine tilknyttede selskaber.

Den forholdsmæssige andel i forbindelse med første afsnit omfatter et af følgende elementer:

- a) hvis metode 1 anvendes: de procentdele, der anvendes ved opstillingen af de konsoliderede regnskaber, eller
- b) hvis metode 2 anvendes: den del af den tegnede kapital, som direkte eller indirekte besiddes af det deltagende selskab.

Når det tilknyttede selskab er et datterselskab, og det ikke er i besiddelse af tilstrækkelig anerkendt egenkapital til dækning af sit solvenskapitalkrav, tages datterselskabets samlede solvensunderskud i betragtning, uanset den anvendte metode.

Når tilsynsmyndighederne er af den opfattelse, at et moderselskab, der besidder en kapitalandel, helt klart udelukkende hæfter for denne kapitalandel, kan den koncerntilsynsførende imidlertid tillade, at datterselskabets solvensunderskud medregnes forholdsmæssigt.

2. Den koncerntilsynsførende fastsætter, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen selv, den forholdsmæssige andel, der tages i betragtning i følgende tilfælde:

- a) når der ikke er nogen kapitaltilknytning mellem nogle af selskaberne i en koncern
- b) når en tilsynsmyndighed har fastslået, at enhver direkte eller indirekte besiddelse af stemmerettigheder eller kapital i et datterselskab betragtes som en deltagelse, fordi der efter denne myndigheds opfattelse udøves en faktisk bestemmende indflydelse på dette selskab
- c) når en tilsynsmyndighed har fastslået, at et selskab er moderselskab for et andet selskab, fordi det efter tilsynsmyndighedens opfattelse udøver en faktisk bestemmende indflydelse på det andet selskab.

Artikel 222

Eliminering af dobbelt anvendelse af anerkendt egenkapital

1. Dobbelt anvendelse af anerkendt egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet blandt de forskellige forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der tages i betragtning ved beregningen, er ikke tilladt.

Med henblik herpå elimineres følgende beløb ved beregningen af koncernsolvensen, såfremt anvendelsen af metoderne i underafdeling 4 ikke resulterer heri:

- a) værdien af ethvert aktiv tilhørende det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør finansierede elementer af den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet for et af de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- b) værdien af ethvert aktiv tilhørende et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør finansierede elementer af den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet for det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab
- c) værdien af ethvert aktiv tilhørende et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør finansierede elementer af den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet for ethvert andet tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det pågældende deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

2. Følgende elementer kan kun indgå i beregningen, hvis de er anerkendt til dækning af solvenskapitalkravet for det pågældende tilknyttede selskab, jf. dog stk. 1:

- a) overskudskapital, der falder ind under artikel 91, stk. 2, i et tilknyttet livsforsikrings- eller livs-genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen
- b) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen.

Dog holdes følgende elementer under alle omstændigheder uden for beregningen:

- i) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele, der udgør en potentiel forpligtelse for det deltagende selskab

ii) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør en potentiel forpligtelse for et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab

iii) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør en potentiel forpligtelse for et andet tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det samme deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

3. Finder tilsynsmyndighederne, at visse andre end de i stk. 2 nævnte elementer, der kan indgå i den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet for et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab, faktisk ikke er til rådighed til dækning af solvenskapitalkravet for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, kan disse elementer kun medtages i beregningen, hvis de kan anvendes til dækning af solvenskapitalkravet for det tilknyttede selskab.

4. Summen af egenkapitalelementer som omhandlet i stk. 2 og 3 skal ikke overstige solvenskapitalkravet for det tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskab.

5. Enhver anerkendt egenkapital i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, og som er underlagt forudgående tilladelse fra tilsynsmyndigheden i overensstemmelse med artikel 90, skal kun medtages i beregningen, såfremt de er blevet behørigt godkendt af tilsynsmyndigheden, der er ansvarlig for tilsynet med det pågældende tilknyttede selskab.

Artikel 223

Eliminering af kapital, der er skabt inden for en koncern

1. Ved beregningen af koncernsolvensen tages der ikke hensyn til anerkendt egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet, som hidrører fra indbyrdes finansiering mellem det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab og et af følgende:

- a) et tilknyttet selskab
- b) et deltagende selskab
- c) et andet tilknyttet selskab under et af dets deltagende selskaber.

2. Der tages ved beregningen af koncernsolvensen ikke hensyn til anerkendt egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet for et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, når den pågældende egenkapital hidrører fra indbyrdes finansiering med ethvert andet tilknyttet selskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

3. Det betragtes som indbyrdes finansiering, når et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tilknyttet selskab herunder besidder andele i eller yder lån til et andet selskab, som direkte eller indirekte besidder anerkendt egenkapital til dækning af førstnævnte selskabs solvenskapitalkrav.

Artikel 224

Værdiansættelse

Aktiver og passiver værdiansættes i overensstemmelse med artikel 75.

Underafdeling 3

Anvendelse af beregningsmetoder

Artikel 225

Tilknyttede forsikrings- og genforsikringsselskaber

Når det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab har mere end ét tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab, medregnes hvert af disse tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber ved beregningen af koncernsolvensen.

Medlemsstaterne fastsætter, at der, når det tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskab har sit hovedsæde i en anden medlemsstat end det forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, ved beregningen skal tages hensyn til det tilknyttede forsikringsselskabs solvenskapitalkrav og den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet som fastsat i denne anden medlemsstat.

Artikel 226

Mellemliggende forsikringsholdingselskaber

1. Ved beregningen af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som gennem et forsikringsholdingselskab har en kapitalinteresse i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, tages der hensyn til dette forsikringsholdingselskabs situation.

Udelukkende med henblik på denne beregning behandles det mellemliggende forsikringsholdingselskab som et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af reglerne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1-3, for så vidt angår solvenskapitalkrav og som værende underlagt samme krav som fastsat i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1-3, for så vidt angår egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet.

2. Når et mellemliggende forsikringsholdingselskab besidder efterstillet gæld eller anden anerkendt egenkapital, der er begrænset i overensstemmelse med artikel 98, godkendes det som anerkendt egenkapital op til de i artikel 98 fastsatte grænseværdier, for koncernens samlede anerkendte egenkapital i forhold til koncernens solvenskapitalkrav.

Enhver anerkendt egenkapital, som besiddes af et mellemliggende forsikringsholdingselskab, og som kræver forudgående tilladelse fra tilsynsmyndigheden i overensstemmelse med artikel 90, hvis den besiddes af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, kan kun medtages i beregningen af koncernsolvensen, hvis den er blevet behørigt godkendt af den koncerntilsynsførende.

Artikel 227

Tilknyttede tredjelandsforsikrings- og genforsikringsselskaber

1. Udelukkende ved beregningen i overensstemmelse med artikel 233 af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er et deltagende selskab i et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, behandles sidstnævnte som et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab.

Når det tredjeland, hvor selskabet har sit hovedsæde, stiller krav om tilladelse og anvender solvensregler, der mindst svarer til dem, der er fastsat i afsnit I, kapitel VI, kan medlemsstaterne dog fastsætte bestemmelser om, at beregningen for så vidt angår dette selskab tager hensyn til solvenskapitalkravet og egenkapitalen til dækning af solvenskapitalkravet i henhold til reglerne i det pågældende tredjeland.

2. Kontrollen af, hvorvidt reglerne i tredjelandet mindst er ækvivalente, foretages af den koncerntilsynsførende efter anmodning fra det deltagende selskab eller på eget initiativ.

Den koncerntilsynsførende konsulterer i denne forbindelse de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og CEIOPS, inden der træffes afgørelse om ækvivalens.

3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesforanstaltninger til præcisering af kriterierne for vurdering af, hvorvidt reglerne om solvens i et tredjeland er ækvivalente med reglerne i afsnit I, kapitel VI.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

4. Kommissionen kan, efter at have konsulteret Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner og i overensstemmelse med proceduren i artikel 301, stk. 2, og under hensyntagen til de kriterier, der er vedtaget i henhold til stk. 3 i denne artikel, træffe afgørelse om, hvorvidt reglerne om solvens i et tredjeland betragtes som ækvivalente i forhold til reglerne i afsnit I, kapitel VI.

Disse afgørelser tages regelmæssigt op til fornyet overvejelse for at tage hensyn til eventuelle ændringer i reglerne om solvens i afsnit I, kapitel VI, og i tredjelandet.

5. Stk. 2 finder ikke anvendelse, når det i en afgørelse truffet af Kommissionen i overensstemmelse med stk. 4 konkluderes, at et tredjelands regler om solvens er ækvivalente.

Konkluderes det i en afgørelse truffet af Kommissionen i overensstemmelse med stk. 4, at et tredjelands regler om solvens ikke kan betragtes som ækvivalente, finder muligheden i stk. 1, andet afsnit, for at tage hensyn til solvenskapitalkravet og egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet i henhold til reglerne i det pågældende tredjeland, ikke anvendelse, og tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskabet behandles i så fald udelukkende i overensstemmelse med stk. 1, første afsnit.

Artikel 228

Tilknyttede kreditinstitutter, investeringsselskaber og finansieringsinstitutter

Ved beregning af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som er et deltagende selskab i et kreditinstitut, investeringsselskab eller finansieringsinstitut, giver medlemsstaterne deres deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab mulighed for en tilsvarende anvendelse af metode 1 eller 2 som fastsat i bilag I til direktiv 2002/87/EF. Metode 1 som fastsat i dette bilag anvendes dog kun, hvis den koncerntilsynsførende er overbevist om niveauet for integreret ledelse og intern kontrol for så vidt angår de enheder, der vil være omfattet af konsolideringen. Den metode, der vælges, anvendes ensartet over tid.

Medlemsstaterne tillader dog deres tilsynsmyndigheder, når de fungerer som koncerntilsynsførende for en bestemt koncern, efter anmodning fra det deltagende selskab eller på eget initiativ at beslutte at trække enhver deltagelse som omhandlet i første afsnit fra egenkapitalen, der kan indgå i koncernsolvensen for det deltagende selskab.

Artikel 229

Manglende nødvendige informationer

Når de kompetente tilsynsmyndigheder ikke kan få adgang til de oplysninger, som er nødvendige for beregningen af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, og som vedrører et tilknyttet selskab med hovedsæde i en medlemsstat eller et tredjeland, trækkes dette selskabs bogførte værdi i det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab fra den egenkapital, der kan indgå i koncernsolvensen.

Overskud ved deltagelsen kan i så fald heller ikke anerkendes som egenkapital, der kan indgå i koncernsolvensen.

Underafdeling 4

Beregningsmetoder

Artikel 230

Metode 1 (standardmetode): Metode baseret på regnskabskonsolidering

1. Beregningen af koncernsolvensen for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab sker på basis af de konsoliderede regnskaber.

Koncernsolvensen for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab er forskellen mellem:

- a) den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet, der beregnes på basis af konsoliderede regnskabsoplysninger
- b) solvenskapitalkravet for koncernen beregnet på basis af konsoliderede regnskabsoplysninger.

Reglerne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1-3, og i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1-3, finder anvendelse ved beregningen af egenkapitalen til dækning af solvenskapitalkravet, og af koncernens solvenskapitalkrav, der beregnes på basis på konsoliderede regnskabsoplysninger.

2. Koncernens solvenskapitalkrav, der er baseret på konsoliderede regnskabsoplysninger (koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav), beregnes på basis af enten standardformlen eller en godkendt intern model på en måde, der er i overensstemmelse med de generelle principper i henholdsvis afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1 og 2, og afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1 og 3.

Koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav indeholder mindst følgende elementer:

- a) det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskabs minimumskapitalkrav som omhandlet i artikel 129

- b) den forholdsvise andel af minimumskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Dette minimum dækkes af anerkendt kernekapital som fastsat i artikel 98, stk. 4.

Principperne i artikel 221-229 finder tilsvarende anvendelse med henblik på at fastslå, om sådan anerkendt egenkapital er egnet til at dække koncernens konsoliderede minimumsolvenskapitalkrav. Artikel 139, stk. 1 og 2, finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 231

Koncernintern model

1. Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab og dets tilknyttede selskaber eller de tilknyttede selskaber under et forsikringsholdingselskab i fællesskab ansøger om tilladelse til at beregne koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav og solvenskapitalkravet for koncernens forsikrings- og genforsikringsselskaber på basis af en intern model, samarbejder de kompetente tilsynsmyndigheder med henblik på at beslutte, hvorvidt der kan gives tilladelse, og fastsætte eventuelle betingelser og vilkår for en sådan tilladelse.

En ansøgning som omhandlet i første afsnit kan kun indgives til den koncerntilsynsførende.

Den koncerntilsynsførende underretter omgående de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder herom.

2. De kompetente tilsynsmyndigheder bestræber sig så vidt muligt på at træffe en fælles afgørelse om ansøgningen senest seks måneder efter datoen for den koncerntilsynsførendes modtagelse af den fuldstændige ansøgning.

Den koncerntilsynsførende videregiver omgående den fuldstændige ansøgning til de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

3. Den koncerntilsynsførende kan i løbet af perioden som omhandlet i stk. 2 efter anmodning fra det deltagende selskab og enhver af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder konsultere CEIOPS. CEIOPS konsulteres også, hvis det deltagende selskab anmoder herom.

Konsulteres CEIOPS, underrettes alle de berørte tilsynsmyndigheder herom, og den i stk. 2 nævnte periode forlænges med to måneder.

4. Anmodes CEIOPS ikke om en udtalelse i overensstemmelse med artikel 3, første afsnit, og træffer de kompetente tilsynsmyndigheder ikke en fælles afgørelse senest seks måneder efter datoen for den koncerntilsynsførendes modtagelse af den fuldstændige ansøgning, anmoder den koncerntilsynsførende CEIOPS om inden yderligere to måneder at fremsende en udtalelse til alle kompetente tilsynsmyndigheder. Den koncerntilsynsførende træffer en afgørelse senest tre uger efter at have modtaget udtalelsen under fuld hensyntagen hertil.

5. Uanset om CEIOPS er blevet anmodet om en udtalelse, skal den koncerntilsynsførendes afgørelse anføre den fulde begrundelse, og tage hensyn til de synspunkter, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for.

Den koncerntilsynsførende fremsender sin afgørelse til ansøgeren og de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

De kompetente tilsynsmyndigheder skal overholde afgørelsen.

6. Træffes der ingen fælles afgørelse inden for de perioder, der er fastsat i henholdsvis stk. 2 og 3, træffer den koncerntilsynsførende selv afgørelse om ansøgningen.

Den koncerntilsynsførende træffer afgørelse under behørigt hensyntagen til følgende:

- a) eventuelle synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af den gældende periode
- b) en eventuel udtalelse fra CEIOPS.

Afgørelsen skal anføre den fulde begrundelse og skal indeholde en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse fra udtalelsen fra CEIOPS.

Den koncerntilsynsførende fremsender afgørelsen til ansøgeren og de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder.

7. Når en af de kompetente tilsynsmyndigheder finder, at risikoprofilen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som den har tilsynet for, afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for den interne model, der er godkendt på koncernniveau, kan denne tilsynsmyndighed, så længe det pågældende selskab ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, beslutte i overensstemmelse med artikel 37 at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af en sådan intern model.

Når et sådant kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, kan tilsynsmyndigheden undtagelsesvis kræve, at det pågældende selskab beregner sit solvenskapitalkrav på basis af standardformlen som omhandlet i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1 og 2. Tilsynsmyndigheden kan i overensstemmelse med artikel 37, stk. 1, litra a) og c), beslutte at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af standardformlen.

Tilsynsmyndigheden redegør for enhver afgørelse som omhandlet i første og andet afsnit over for både forsikrings- eller genforsikringsselskabet og den koncerntilsynsførende.

Artikel 232

Kapitaltillæg på koncernniveau

Den koncerntilsynsførende tager i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav på passende vis afspejler koncernens risikoprofil, særlig hensyn til tilfælde, hvor de i artikel 37, stk. 1, litra a)-c) omhandlede omstændigheder kan opstå på koncernniveau, navnlig hvor:

- a) en specifik risiko på koncernniveau ikke på tilstrækkelig vis er dækket af standardformlen eller den interne model, fordi den er vanskelig at værdiansætte
- b) et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber er pålagt af de kompetente tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med artikel 37 og 231, stk. 7.

Hvis der ikke i tilstrækkeligt omfang er taget højde for koncernens risikoprofil, kan der lægges et kapitaltillæg til koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav.

Artikel 37, stk. 1-5, finder sammen med de i henhold til artikel 37, stk. 6, truffede gennemførelsesforanstaltninger tilsvarende anvendelse.

Artikel 233

Metode 2 (alternativ metode): Metode med fradrag og aggregering

1. Koncernsolvensen for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab er forskellen mellem:

- a) koncernens aggregerede anerkendte egenkapital som omhandlet i stk. 2
- b) værdien af de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab og koncernens aggregerede solvenskapitalkrav som omhandlet i stk. 3.

2. Koncernens aggregerede anerkendte egenkapital er summen af følgende:

- a) egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab
- b) det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskabs forholdsvise andel i egenkapitalen til dækning af solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber.

3. Koncernens aggregerede solvenskapitalkrav er summen af følgende:

- a) solvenskapitalkravet for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab
- b) den forholdsvise andel af solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber.

4. Når kapitalinteresserne i de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber helt eller delvis indebærer et indirekte ejerskab, omfatter værdien af de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber i det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab værdien af et sådant indirekte ejerskab, idet der tages hensyn til de relevante successive interesser, og de elementer, der er anført i stk. 2, litra b), og stk. 3, litra b), omfatter de tilsvarende forholdsmæssige andele i egenkapitalen til dækning af henholdsvis solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber og solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber.

5. Artikel 231 finder tilsvarende anvendelse, når et forsikrings- eller genforsikringsselskab og dets tilknyttede selskaber, eller når de tilknyttede selskaber under et forsikringsholdingselskab ansøger om tilladelse til at beregne solvenskapitalkravet for koncernens forsikrings- eller genforsikringsselskaber på basis af en intern model.

6. Tilsynsmyndighederne tager i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt koncernens aggregerede solvenskapitalkrav, der beregnes som fastsat i stk. 3, på passende vis afspejler koncernens risikoprofil, særlig hensyn til enhver specifik risiko, der forefindes på koncernniveau, og som ikke er tilstrækkelig dækket ind, fordi den er vanskelig at værdiansætte.

Når koncernens risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for koncernens aggregerede solvenskapitalkrav, kan der lægges et kapitaltillæg til koncernens aggregerede solvenskapitalkrav.

Artikel 37, stk. 1-5, finder sammen med de i henhold til artikel 37, stk. 6, trufne gennemførelsesforanstaltninger tilsvarende anvendelse.

Artikel 234

Gennemførelsesforanstaltninger

Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger, der præciserer de tekniske principper og metoder som omhandlet i artikel 220-229 og gennemførelsen af artikel 230-233 for at sikre en ensartet anvendelse i hele Fællesskabet.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Underafdeling 5

Tilsyn med koncernsolvensen for forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab

Artikel 235

Koncernsolvens for et forsikringsholdingselskab

Når forsikrings- eller genforsikringsselskaber er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab, sikrer den koncerntilsynsførende, at koncernsolvensen beregnes for forsikringsholdingselskabet i overensstemmelse med artikel 220, stk. 2, – 233.

Udelukkende med henblik på denne beregning behandles moderselskabet som et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af reglerne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1, 2 og 3, for så vidt angår solvenskapitalkravet og som værende underlagt samme krav som fastsat i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1, 2 og 3, for så vidt angår egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet.

Underafdeling 6

Tilsyn med koncernsolvensen for koncerner med centraliseret risikostyring

Artikel 236

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: betingelser

Medlemsstaterne fastsætter, at reglerne i artikel 238 og 239 finder anvendelse på ethvert forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er datterselskab af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) datterselskabet, for hvilket den koncerntilsynsførende ikke har truffet en afgørelse som omhandlet i artikel 214, stk. 2, er omfattet af koncerntilsynet, der udøves af den koncerntilsynsførende på moderselskabsniveau i overensstemmelse med dette afsnit

- b) moderselskabets risikostyringsprocedurer og interne kontrolmekanismer omfatter datterselskabet, og tilsynsmyndighederne anser moderselskabets ledelse af datterselskabet for at være sund og forsigtig
- c) moderselskabet har modtaget den i artikel 246, stk. 4, afsnit 3, nævnte godkendelse
- d) moderselskabet har modtaget den i artikel 256, stk. 2, nævnte godkendelse
- e) moderselskabet har indgivet en ansøgning om tilladelse til at blive omfattet af artikel 238 og 239, og der er truffet en positiv afgørelse herom i overensstemmelse med proceduren i artikel 237.

Artikel 237

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringselskab: afgørelse om ansøgningen

1. I forbindelse med ansøgninger om tilladelse til at blive omfattet af reglerne i artikel 238 og 239 arbejder de kompetente tilsynsmyndighederne sammen inden for tilsynskollegiet i fuldt samråd med henblik på at afgøre, om der skal gives tilladelse, og fastsætte eventuelle vilkår og betingelser for en sådan tilladelse.

En ansøgning som omhandlet i første afsnit kan kun indgives til den tilsynsmyndighed, som har godkendt til datterselskabet. Denne tilsynsmyndighed underretter omgående de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet herom og videregiver straks den fuldstændige ansøgning til disse.

2. De kompetente tilsynsmyndigheder bestræber sig så vidt muligt på at træffe en fælles afgørelse om ansøgningen senest tre måneder efter datoen for alle tilsynskollegiets medlemmers modtagelse af den fuldstændige ansøgning.

3. I løbet af den i stk. 2 omhandlede periode kan den koncerntilsynsførende eller enhver af de øvrige berørte tilsynsmyndigheder i tilfælde af uenighed om godkendelse af den i stk. 1 omhandlede ansøgning høre CEIOPS. Når CEIOPS konsulteres, skal alle de berørte tilsynsmyndigheder underrettes, og den i stk. 2 omhandlede periode forlænges med en måned.

Er CEIOPS blevet konsulteret, tager de kompetente tilsynsmyndigheder behørigt hensyn til tilsynsudvalgets udtalelse, inden de træffer en fælles afgørelse.

4. Den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, underretter ansøgeren om den i stk. 2 og 3 omhandlede fælles afgørelse, hvori den fulde begrundelse anføres indeholdende en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse fra udtalelsen fra CEIOPS, hvis dette er blevet hørt. Den fælles afgørelse betragtes som endelig og anvendes af de berørte tilsynsmyndigheder.

5. Træffes der ingen fælles afgørelse af de kompetente tilsynsmyndigheder inden for de perioder, der er fastsat i stk. 2 og 3, træffer den koncerntilsynsførende selv afgørelse i forhold til ansøgningen.

Den koncerntilsynsførende træffer afgørelsen under behørigt hensyn til følgende:

- a) eventuelle synspunkter og forbehold, som de berørte kompetente tilsynsmyndigheder har givet udtryk for i løbet af den relevante periode
- b) eventuelle forbehold, som de øvrige tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet har givet udtryk for i løbet af den relevante periode
- c) en eventuel udtalelse fra CEIOPS, hvis dette er blevet hørt.

Afgørelsen anfører den fulde begrundelse og indeholder en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse fra de forbehold, som de øvrige tilsynsførende myndigheder har givet udtryk for, og udtalelsen fra CEIOPS. Den koncerntilsynsførende fremsender en kopi af afgørelsen til ansøgeren og de øvrige berørte tilsynsmyndigheder.

Artikel 238

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringselskab: fastsættelse af solvenskapitalkravet

1. Med forbehold af artikel 231 beregnes datterselskabets solvenskapitalkrav som beskrevet i stk. 2, 4 og 5 i denne artikel.

2. Når datterselskabets solvenskapitalkrav beregnes på basis af en intern model, der er godkendt på koncernniveau i overensstemmelse med artikel 231, og når den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, finder, at selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra denne interne model, kan den pågældende myndighed, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, i de tilfælde, der er anført i artikel 37, foreslå den koncerntilsynsførende at fastsætte et kapitaltillæg til dette datterselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af den pågældende model, eller i særlige tilfælde, hvor et sådan kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, at pålægge selskabet at beregne sit solvenskapitalkrav på basis af en standardformel. Tilsynsmyndigheden drøfter sit forslag med de andre medlemmer af tilsynskollegiet og meddeler begrundelsen for sådanne forslag til både datterselskabet og tilsynskollegiet.

3. Når datterselskabets solvenskapitalkrav beregnes på basis af standardformlen og den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, finder, at selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for standardformlen, kan den pågældende myndighed, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, i særlige tilfælde foreslå den koncerntilsynsførende at erstatte en del af de parametre, der anvendes i beregningsmetoden, med parametre, der er specifikke for disse selskaber, i forbindelse med beregningen af risikomodulerne livsforsikring,

skadesforsikring og sygeforsikring, jf. artikel 110, eller i de tilfælde, der er anført i artikel 37, foreslå den koncerntilsynsførende at fastsætte et kapitaltillæg til dette datterselskabs solvenskapitalkrav.

Tilsynsmyndigheden drøfter sit forslag med de andre medlemmer af tilsynskollegiet og meddeler begrundelsen for sådanne forslag til både datterselskabet og tilsynskollegiet.

4. Tilsynskollegiet gør alt, hvad der står i dets magt, for at opnå enighed om forslaget fra den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, og om andre mulige foranstaltninger.

5. Når der ikke er enighed mellem tilsynsmyndigheden og den koncerntilsynsførende, henvises sagen senest en måned efter modtagelsen af forslaget fra tilsynsmyndigheden til høring hos CEIOPS, der afgiver udtalelse senest inden for to måneder efter henvisningen.

Den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, tager behørigt hensyn til en sådan udtalelse, inden den endelige afgørelse træffes.

Afgørelsen anfører den fulde begrundelse og tager hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet har givet udtryk for, og udtalelsen fra CEIOPS.

Afgørelsen meddeles til datterselskabet og tilsynskollegiet.

Artikel 239

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: manglende opfyldelse af solvens- og minimumskapitalkravet

1. I tilfælde af manglende overholdelse af solvenskapitalkravet og med forbehold af bestemmelserne i artikel 138 fremsender den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet straks tilsynskollegiet den genoprettelsesplan, som er forelagt af datterselskabet, med henblik på senest seks måneder efter den første konstatering af manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet på ny at afsætte den nødvendige anerkendte egenkapital eller forbedre sin risikoprofil for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Tilsynskollegiet gør alt, hvad der står i dets magt, for at opnå enighed om tilsynsmyndighedens forslag vedrørende godkendelse af genoprettelsesplanen senest fire måneder efter datoen hvor manglende opfyldelse af solvenskravet først blev konstateret.

Opnås der ikke enighed, træffer den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, selv afgørelse om hvorvidt genoprettelsesplanen skal godkendes under behørigt hensyn til de andre tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet og disses synspunkter og forbehold.

2. Konstaterer den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, i overensstemmelse med artikel 136 en forværring af de finansielle betingelser, underretter den straks tilsynskollegiet om de foreslåede foranstaltninger. Med undtagelse af nødsituationer skal de foranstaltninger, der planlægges, drøftes i tilsynskollegiet.

Tilsynskollegiet gør alt, hvad der står i dets magt, for at opnå enighed om tilsynsmyndighedens foreslåede foranstaltninger senest en måned efter der er givet meddelelse herom.

Opnås der ikke enighed, træffer den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, selv en afgørelse om hvorvidt de foreslåede foranstaltninger skal godkendes under behørigt hensyn til de andre tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet og disses synspunkter og forbehold.

3. I tilfælde af manglende overholdelse af minimumskapitalkravet og med forbehold af bestemmelserne i artikel 139 fremsender den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet straks tilsynskollegiet den kortfristede finansieringsplan, som er forelagt af datterselskabet, med henblik på senest tre måneder efter den manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet først blev konstateret på ny at afsætte den nødvendige anerkendte egenkapital til dækning af minimumskapitalkravet eller forbedre risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder minimumskapitalkravet. Tilsynskollegiet skal også underrettes om alle foranstaltninger, der træffes for at håndhæve minimumskapitalkravet på datterselskabsniveau.

Artikel 240

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: ophør af undtagelser for et datterselskab

1. Bestemmelserne i artikel 238 og 239 finder ikke længere anvendelse når:

- a) betingelsen i artikel 236, litra a) ikke længere er opfyldt
- b) betingelsen i artikel 236, litra b), ikke længere er opfyldt, og koncernen ikke inden for en passende periode træffer foranstaltninger til igen at opfylde betingelsen
- c) betingelserne i artikel 236, litra c) og d), ikke længere er opfyldt.

Den koncerntilsynsførende underretter omgående den kompetente tilsynsmyndighed og moderselskabet, når det som omhandlet i første afsnit, litra a), efter konsultation af tilsynskollegiet besluttes ikke længere at lade datterselskabet være omfattet af koncerntilsynet.

Moderselskabet er i forbindelse med artikel 236, litra b), c) og d), ansvarlig for at sikre, at betingelserne løbende er opfyldt. Moderselskabet underretter omgående den koncerntilsynsførende og datterselskabets tilsynsførende, når betingelsen ikke længere er opfyldt. Moderselskabet fremlægger en plan for, hvordan det agter at sikre overholdelse af disse betingelser inden for en rimelig frist.

Den koncerntilsynsførende kontrollerer mindst én gang årligt på eget initiativ, at betingelserne i artikel 236, litra b), c) og d), fortsat er opfyldt, jf. dog tredje afsnit. Den koncerntilsynsførende foretager ligeledes denne kontrol efter anmodning fra den kompetente tilsynsmyndighed, når sidstnævnte har betydelige betænkninger med hensyn til, hvorvidt disse betingelser fortsat er opfyldt.

Når der ved kontrollen påvises eventuelle mangler, pålægger den koncerntilsynsførende moderselskabet at fremlægge en plan for, hvordan det agter at sikre overholdelse af disse bestemmelser inden for en rimelig frist.

Når den koncerntilsynsførende efter konsultation af tilsynskollegiet finder, at planen som omhandlet i tredje eller femte afsnit er utilstrækkelig, eller efterfølgende finder, at den ikke gennemføres inden for den aftalte tidsfrist, konkluderer den koncerntilsynsførende, at betingelserne i artikel 236, litra b), c) og d), ikke længere er opfyldt, og den koncerntilsynsførende underretter omgående den kompetente tilsynsmyndighed herom.

2. Ordningen i artikel 238 og 239 finder igen anvendelse, når moderselskabet forelægger en ansøgning og opnår en positiv afgørelse i henhold til proceduren i artikel 237.

Artikel 241

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikrings-selskab: gennemførelsesforanstaltninger

For at sikre en ensartet anvendelse af artikel 236-240 vedtager Kommissionen gennemførelsesbestemmelser, der præciserer:

- de kriterier, der finder anvendelse ved vurderingen af, hvorvidt betingelserne i artikel 236 er opfyldt
- de kriterier, der finder anvendelse ved vurderingen af, hvad der skal betragtes som nødsituationer, jf. artikel 239, stk. 2, og
- de procedurer, som tilsynsmyndighederne anvender ved udveksling af oplysninger, udøvelsen af deres beføjelser og gennemførelsen af deres opgaver i overensstemmelse med artikel 237-240.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 242

Revisionsklausul

1. Kommissionen foretager senest den 31. oktober 2014 en bedømmelse af anvendelsen af afsnit III, navnlig i forhold til samarbejdet mellem tilsynsmyndighederne i tilsynskollegiet og disses funktionsdygtighed, CEIOPSs retlige status og tilsynspraksisser i forbindelse med fastsættelse af kapitaltillæg, og forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der i relevant omfang ledsages af forslag til ændringer af dette direktiv.

2. Kommissionen foretager senest den 31. oktober 2015 en bedømmelse af fordelene ved at styrke koncerntilsyn og kapitalforvaltning inden for en koncern af forsikrings- eller genforsikrings-selskaber, herunder en henvisning til KOM(2008)0119 og betænkningen fra Europa-Parlamentets Økonomi- og Valutaudvalg om dette forslag af 16. oktober 2008 (A6-0413/2008). Denne bedømmelse omfatter mulige foranstaltninger til forbedring af god grænseoverskridende ledelse af forsikringskoncerner, navnlig hvad angår risikostyring og kapitalforvaltning. Kommissionen tager i sin bedømmelse blandt andet højde for nye tiltag og fremskridt vedrørende:

- en harmoniseret ramme for tidlig indgriben
- fremgangsmåder inden for centraliseret risikostyring i koncerner og koncerninterne modellers funktionsdygtighed, herunder gennemførelse af stresstest
- koncerninterne transaktioner og risikokoncentrationer
- egenskaber ved diversifikations- og koncentrationseffekter set over tid
- en retligt bindende ramme for mægling i tilsynstvister
- en harmoniseret ramme for aktivers overførbarehed, insolvens- og likvidationsprocedurer, hvilket overflødiggør de relevante nationale selskabsretlige forhindringer for aktivers overførbarehed
- et ensartet beskyttelsesniveau for forsikringstagere og de begunstigede i virksomheder inden for samme koncern, navnlig i krisituationer
- en harmoniseret og tilstrækkeligt finansieret fælles EU-løsning for forsikringsgarantiordninger
- en harmoniseret og retligt bindende ramme mellem kompetente myndigheder, centralbanker og finansministerier om krisestyring og -løsning samt finansiel byrdefordeling, som bringer tilsynsbeføjelserne på linje med det finansielle ansvar.

Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der i relevant omfang ledsages af forslag til ændringer af dette direktiv.

Artikel 243

Datterselskaber af et forsikringsholdingselskab

Artikel 236-242 finder tilsvarende anvendelse på forsikrings- eller genforsikringselskaber, som er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab.

Afdeling 2

Risikokoncentration og koncerninterne transaktioner

Artikel 244

Tilsyn med risikokoncentration

1. Tilsynet med risikokoncentrationen på koncernniveau udøves i overensstemmelse med stk. 2 og 3 i denne artikel samt artikel 246 og kapitel III.

2. Medlemsstaterne pålægger forsikrings- og genforsikringselskaber eller forsikringsholdingselskaber regelmæssigt og mindst én gang årligt at aflægge rapport til den koncerntilsynsførende om enhver væsentlig risikokoncentration på koncernniveau.

De nødvendige oplysninger skal indgives til den koncerntilsynsførende af det forsikrings- eller genforsikringselskab, der er moderselskab i koncernen, eller, når moderselskabet ikke er et forsikrings- eller genforsikringselskab, af forsikringsholdingselskabet eller det forsikrings- eller genforsikringselskab i koncernen, som den koncerntilsynsførende har udpeget efter at have konsulteret de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen.

Den koncerntilsynsførende udøver tilsyn med risikokoncentrationer.

3. Den koncerntilsynsførende fastsætter efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen den type risici, som forsikrings- eller genforsikringselskaber i en bestemt koncern under alle omstændigheder skal rapportere om.

Når den koncerntilsynsførende og de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder definerer eller udtaler sig om typen af risici, tager de hensyn til den specifikke koncern og dens risikostyringsstruktur.

For at identificere en væsentlig risikokoncentration, der skal rapporteres om, fastsætter den koncerntilsynsførende, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen, passende tærskelværdier baseret på solvenskapitalkrav, forsikringsmæssige hensættelser eller begge.

I forbindelse med tilsynet med risikokoncentrationer kontrollerer den koncerntilsynsførende især den eventuelle smittefare i koncernen, risikoen for interessekonflikt og risikoniveauet eller -volumen.

4. Kommissionen kan i forbindelse med stk. 2 og 3 vedtage gennemførelsesbestemmelser med hensyn til definitionen og identificeringen af en væsentlig risikokoncentration samt rapporteringen af en sådan risikokoncentration.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 245

Tilsyn med koncerninterne transaktioner

1. Tilsynet med koncerninterne transaktioner udøves i overensstemmelse med denne artikels stk. 2 og 3 i denne artikel samt artikel 246 og kapitel III.

2. Medlemsstaterne pålægger forsikrings- og genforsikringselskaber eller forsikringsholdingselskaber regelmæssigt og mindst én gang årligt at aflægge rapport til den koncerntilsynsførende om enhver væsentlig koncernintern transaktion mellem forsikrings- og genforsikringselskaber i koncernen, herunder dem, der er gennemført med en fysisk person med tætte forbindelser til et selskab inden for koncernen.

Medlemsstaterne stiller desuden krav om, at meget væsentlige koncerninterne transaktioner rapporteres så hurtigt som praktisk muligt.

De nødvendige oplysninger skal indgives til den koncerntilsynsførende af det forsikrings- eller genforsikringselskab, der er moderselskab i koncernen, eller, når moderselskabet ikke er et forsikrings- eller genforsikringselskab, af forsikringsholdingselskabet eller det forsikrings- eller genforsikringselskab i koncernen, som den koncerntilsynsførende har udpeget efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen.

Den koncerntilsynsførende udøver tilsyn med koncerninterne transaktioner.

3. Den koncerntilsynsførende fastsætter efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen den type koncerninterne transaktioner, som forsikrings- og genforsikringselskaber i en bestemt koncern under alle omstændigheder skal rapportere om. Artikel 244, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

4. Kommissionen kan i forbindelse med stk. 2 og 3 vedtage gennemførelsesbestemmelser med hensyn til definitionen og identificeringen af en væsentlig koncernintern transaktion og rapporteringen af en sådan koncernintern transaktion.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 3

Risikostyring og intern kontrol

Artikel 246

Tilsyn med ledelsessystemet

1. Kravene i afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, finder tilsvarende anvendelse på koncernniveau.

Risikoforvaltningen og de interne kontrolsystemer gennemføres på samme måde i alle datterselskaber, der er omfattet af koncerntilsynet som omhandlet artikel 213, stk. 2, litra a) og b), jf. dog første afsnit, således at disse systemer og rapporteringsprocedurer kan kontrolleres på koncernniveau.

2. De koncerntinterne kontrolmekanismer omfatter mindst følgende, jf. dog stk. 1:

- a) passende mekanismer med hensyn til koncernsolvens med henblik på at identificere og måle alle væsentlige risici samt opnå et passende forhold mellem den anerkendte egenkapital og de pågældende risici
- b) gode rapporterings- og regnskabsmæssige procedurer til overvågning og forvaltning af de koncerntinterne transaktioner og risikokoncentration.

3. Den koncerntilsynsførende udøver tilsyn med de i stk. 1 og 2 omhandlede systemer og rapporteringsprocedurer i overensstemmelse med reglerne i kapitel III.

4. Medlemsstaterne pålægger det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet at foretage vurderingen som omhandlet i artikel 45 på koncernniveau. Den koncerntilsynsførende udøver tilsynsmæssig kontrol med vurderingen af egen risiko og solvens på koncernniveau i overensstemmelse med kapitel III.

Såfremt solvenssituationen for koncernen beregnes i overensstemmelse med metode 1 som omhandlet i artikel 230, forelægger det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet den koncerntilsynsførende oplysninger, der gør det muligt at forstå forskellen mellem summen af solvenskapitalkravene for alle koncernens forsikrings- eller genforsikringsselskaber og koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav.

Det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet kan, såfremt den koncerntilsynsførende giver sin godkendelse, beslutte at foretage enhver vurdering som omhandlet i artikel 45 på koncernniveau og for ethvert datterselskab i koncernen på samme tid samt udarbejde et enkelt dokument indeholdende alle vurderinger.

Inden en godkendelse gives i overensstemmelse med tredje afsnit, konsulterer den koncerntilsynsførende medlemmerne af tilsynskollegiet og tager behørigt hensyn til disses synspunkter og forbehold.

Når koncernen vælger at anvende muligheden i tredje afsnit, fremlægger den det pågældende dokument for alle kompetente tilsynsmyndigheder samtidig. Anvendelsen af denne valgmulighed fritager ikke de pågældende datterselskaber fra forpligtelsen til at sikre, at kravene i artikel 45 er opfyldt.

KAPITEL III

Foranstaltninger til fremme af koncerntilsyn

Artikel 247

Den koncerntilsynsførende

1. En enkelt tilsynsførende med ansvar for samordning og udøvelse af koncerntilsyn (den koncerntilsynsførende) udpeges blandt de berørte medlemsstaters tilsynsmyndigheder.

2. Når den samme tilsynsmyndighed er kompetent for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, udøves den koncerntilsynsførendes opgaver af denne tilsynsmyndighed.

I alle andre tilfælde, jf. dog stk. 3, udøves den koncerntilsynsførendes opgaver:

- a) når moderselskabet i koncernen er et forsikrings- eller genforsikringsselskab: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt det pågældende selskab
- b) når moderselskabet i koncernen ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab: af den tilsynsmyndighed, der opfylder følgende kriterier:
 - i) når moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringsselskab er et forsikringsholdingselskab: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt dette forsikrings- eller genforsikringsselskab
 - ii) når mere end ét forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, har samme forsikringsholdingselskab som moderselskab, og når et af disse selskaber er blevet godkendt i medlemsstaten, hvor forsikringsholdingselskabet har sit hovedsæde: af tilsynsmyndigheden for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er godkendt i denne medlemsstat

- iii) når koncernens moderselskab er mere end ét forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i forskellige medlemsstater, og når der forefindes et forsikrings- eller genforsikringsselskab i hver af disse medlemsstater: af tilsynsmyndigheden for forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum
- iv) når mere end ét forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, har samme forsikringsholdingselskab som moderselskab, og når ingen af disse selskaber er blevet godkendt i medlemsstaten, hvor forsikringsholdingselskabet har sit hovedsæde: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum, eller
- v) når koncernen ikke har noget moderselskab eller i alle andre tilfælde der ikke er omhandlet i nr. i) til iv): af den tilsynsmyndighed, der har godkendt forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum.

3. De kompetente tilsynsmyndigheder kan i særlige tilfælde efter anmodning fra en af myndighederne træffe en fælles afgørelse om at fravige kriterierne i stk. 2, når anvendelsen heraf ville være uhensigtsmæssig under hensyntagen til koncernens struktur og den relative størrelse af forsikrings- og genforsikringsselskabets aktiviteter i forskellige lande, og udpege en anden tilsynsmyndighed som koncerntilsynsførende.

Til dette formål kan enhver af de kompetente tilsynsmyndigheder anmode om, at der indledes drøftelser om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at anvende kriterierne som omhandlet i stk. 2. Sådanne drøftelser finder højst sted én gang årligt.

De kompetente tilsynsmyndigheder bestræber sig så vidt muligt på at træffe en fælles afgørelse om valget af koncerntilsynsførende senest tre måneder efter, at der er indgivet anmodning om drøftelse. Tilsynsmyndighederne indhenter udtalelse fra koncernen, inden de træffer afgørelse.

4. De kompetente tilsynsmyndigheder kan i løbet af den i stk. 3 omhandlede tremåneders periode anmode om, at CEIOPS konsulteres. Konsulteres CEIOPS, forlænges denne periode med to måneder.

5. Konsulteres CEIOPS, tager de kompetente tilsynsmyndigheder behørigt hensyn til CEIOPS' udtalelse, inden de træffer en fælles afgørelse. Den fælles afgørelse anfører den fulde begrundelse og indeholder en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse fra CEIOPS udtalelse.

6. Træffes der ingen fælles afgørelse om at fravige de i stk. 2 fastsatte kriterier, varetages den koncerntilsynsførendes opgaver af tilsynsmyndigheden, der opfylder kriterierne i dette stykke.

7. CEIOPS underretter mindst én gang årligt Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af stk. 2, 3 og 6.

I tilfælde af væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af kriterierne i stk. 2 og 3, vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger, der præciserer disse kriterier.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

8. Når der i en medlemsstat er mere end én tilsynsmyndighed, der er bemyndiget til at udøve tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, træffer denne medlemsstat de fornødne foranstaltninger til etablering af en samordning mellem disse myndigheder.

Artikel 248

Den koncerntilsynsførendes og andre tilsynsførendes rettigheder og pligter — Tilsynskollegiet

1. Den koncerntilsynsførendes rettigheder og forpligtelser med hensyn til koncerntilsyn omfatter:
 - a) samordning af indsamlingen og formidlingen af relevante eller væsentlige oplysninger i »going concern«-situationer og nødsituationer, herunder formidling af oplysninger af betydning for en tilsynsmyndigheds tilsynsopgave
 - b) tilsyn med og vurdering af koncernens finansielle situation
 - c) vurdering af, hvorvidt koncernens opfylder reglerne om solvens, risikokoncentration og koncerninterne transaktioner som omhandlet i artikel 218-245
 - d) vurdering af koncernens ledelsessystem som omhandlet i artikel 246 og af, hvorvidt medlemmerne af det deltagende selskabs administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan opfylder kravene i artikel 42 og 257
 - e) planlægning og samordning gennem regelmæssige møder, der afholdes mindst én gang årligt, eller gennem lignende af tilsynsaktiviteterne i »going concern«-situationer og nødsituationer i samarbejde med de kompetente tilsynsmyndigheder, samtidig med at der tages højde for karakteren, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til virksomheden i alle de selskaber, som er en del af koncernen

f) andre opgaver, foranstaltninger og afgørelser, som pålægges den koncerntilsynsførende i henhold til dette direktiv eller som følge af anvendelsen af dette direktiv, særlig styring af proceduren for validering af enhver intern model på koncernniveau som omhandlet i artikel 231 og 233 og styring af proceduren for tilladelse til anvendelsen af den ordning, der er fastlagt i artikel 237-240.

2. Med henblik på at fremme de i stk. 1 omhandlede opgaver omkring koncerntilsynet etableres et tilsynskollegium under forudsætning af den koncerntilsynsførende.

Tilsynskollegiet sikrer, at samarbejdet, udvekslingen af oplysninger og konsultationen mellem tilsynskollegiets tilsynsmyndigheder gennemføres effektivt i henhold til afsnit III med henblik på at fremme konvergensen mellem deres respektive afgørelser og aktiviteter.

3. Tilsynskollegiet består af den koncerntilsynsførende og tilsynsmyndighederne i alle de medlemsstater, hvor datterselskaberne har deres hjemsted.

Tilsynsmyndighederne for betydelige filialer og tilknyttede selskaber skal også have mulighed for at deltage i tilsynskollegiet. Deres deltagelse har dog alene til formål at sikre målsætningen om en effektiv informationsudveksling.

For at tilsynskollegiet kan fungere effektivt, kan det blive nødvendigt at lade et begrænset antal tilsynsmyndigheder heri udføre visse opgaver.

4. Uanset de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til dette direktiv, baseres tilsynskollegiernes oprettelse og funktion på samordningsaftaler indgået af den koncerntilsynsførende og de andre berørte tilsynsmyndigheder.

Er der uenighed om samordningsaftalerne, kan ethvert medlem af tilsynskollegiet forelægge sagen for CEIOPS.

Den koncerntilsynsførende tager efter konsultation af de kompetente tilsynsmyndigheder behørigt hensyn til en eventuel udtalelse afgivet af CEIOPS inden for en frist på to måneder efter modtagelse heraf, inden der træffes en endelig afgørelse. Afgørelsen anfører den fulde begrundelse og indeholder en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse i forhold til rådgivningen fra CEIOPS. Den koncerntilsynsførende fremsender afgørelsen til de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

5. Med forbehold af foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, angiver samordningsordningerne, jf. stk. 4, procedurerne for:

- a) beslutningsprocessen for de kompetente tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med artikel 231, 232 og 247
- b) den i denne artikels stk. 4 og artikel 218, stk. 5, omhandlede konsultation.

Med forbehold af de rettigheder og pligter den koncerntilsynsførende og de andre tilsynsmyndigheder gives med dette direktiv, kan der med samordningsordningerne overlades yderligere opgaver til den koncerntilsynsførende eller de andre tilsynsmyndigheder, hvor dette ville føre til et mere effektivt tilsyn med koncernen og ikke ville være til hinder for tilsynskollegiets medlemmers tilsynsaktiviteter med hensyn til deres respektive ansvarsområder.

Samordningsordningerne kan desuden indeholde præciseringer vedrørende:

- a) konsultation af de kompetente tilsynsmyndigheder som nævnt navnlig i artikel 213-217, 219-221, 227, 244-246, 250, 256, 260 og 262
- b) samarbejde med andre tilsynsmyndigheder.

6. CEIOPS udarbejder retningslinjer for tilsynskollegiernes operationelle funktion på grundlag af grundige gennemgange af deres arbejde med henblik på at vurdere graden af konvergens mellem disse. En sådan gennemgang foretages mindst hvert tredje år. Medlemsstaterne sikrer, at den koncerntilsynsførende fremsender oplysningerne om tilsynskollegiernes funktion og om eventuelle vanskeligheder, der måtte være relevante for disse gennemgange, til CEIOPS.

7. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for samordningen af koncerntilsynet med henblik på anvendelsen af stk. 1-6, herunder definitionen af »betydelig filial«.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 249

Samarbejde og udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder

1. Myndighederne med ansvar for tilsyn med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern og den koncerntilsynsførende indgår i et tæt samarbejde, navnlig når et forsikrings- eller genforsikringsselskab har finansielle vanskeligheder.

Med det formål at sikre, at tilsynsmyndighederne, herunder den koncerntilsynsførende, råder over de samme relevante oplysninger, uden at det i øvrigt berører deres respektive beføjelser og uanset, om de er etableret i samme medlemsstat, udveksler de sådanne

oplysninger for at muliggøre og gøre det lettere for de øvrige myndigheder at udøve tilsyn i henhold til dette direktiv. Med henblik herpå udveksler de kompetente tilsynsmyndigheder og den koncerntilsynsførende omgående alle relevante oplysninger, så snart de bliver tilgængelige. Oplysningerne i dette afsnit omfatter, men er ikke begrænset til, oplysninger om koncernens og tilsynsmyndighedernes handlinger og oplysninger, som koncernen har stillet til rådighed.

2. Myndighederne med ansvar for tilsynet med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern og den koncerntilsynsførende indkalder hver især øjeblikkelig til et møde mellem alle de tilsynsmyndigheder, der deltager i koncerntilsyn, i hvert fald i følgende tilfælde:

- a) når de får kendskab til en tungtvejende tilsidesættelse af solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet i et forsikrings- eller genforsikringsselskab
- b) når de får kendskab til en tungtvejende tilsidesættelse af solvenskapitalkravet på koncernniveau beregnet på grundlag af konsoliderede data eller det aggregerede koncernsolvenskapitalkrav i overensstemmelse med hvilken beregningsmetode anvendes, jf. afsnit III, kapitel II, afdeling 1, underafdeling 4
- c) når der er eller har været tale om særlige omstændigheder.

3. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser, hvori fastsættes de oplysninger, der på systematisk vis skal indsamles af den koncerntilsynsførende og formidles til andre kompetente tilsynsmyndigheder eller videregives til den koncerntilsynsførende af andre kompetente tilsynsmyndigheder.

Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser, hvori præciseres de oplysninger, der er væsentlige eller relevante for koncerntilsynet, for at fremme en passende grad af konvergens i tilsynspraksis.

Disse foranstaltninger, som omhandlet i dette stykke, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 250

Konsultation mellem tilsynsmyndigheder

1. Inden de træffer enhver afgørelse, der kan have betydning for de øvrige tilsynsmyndigheders tilsynsopgaver, og med forbehold af artikel 248 konsulterer de kompetente tilsynsmyndigheder hinanden inden for tilsynskollegiet med hensyn til følgende:

- a) ændringer i aktionær-, organisations- eller ledelsesstrukturen i forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, som kræver tilsynsmyndighedernes godkendelse eller tilladelse, og

- b) større sanktioner eller ekstraordinære foranstaltninger, som tilsynsmyndighederne har iværksat, herunder pålæg af kapitaltillæg til solvenskapitalkravet i henhold til artikel 37 og pålæg af begrænsninger i brugen af en intern metode til beregning af solvenskapitalkravet i henhold til afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 3.

Den koncerntilsynsførende konsulteres altid i forbindelse med anvendelsen af litra b).

De kompetente tilsynsmyndigheder konsulterer desuden hinanden, inden de træffer en afgørelse på grundlag af oplysninger fra andre tilsynsmyndigheder.

2. En kompetent myndighed kan beslutte at undlade at konsultere, når der er tale om nødsituationer, eller hvis en sådan konsultation kan forringe det resultat, der tilsigtes med afgørelserne, jf. dog artikel 248. I så fald underretter tilsynsmyndigheden omgående de øvrige kompetente myndigheder herom.

Artikel 251

Anmodninger fra den koncerntilsynsførende til andre tilsynsmyndigheder

Den koncerntilsynsførende kan opfordre tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor et moderselskab har sit hovedsæde, og som ikke selv udøver koncerntilsyn i henhold til artikel 247, til at anmode det pågældende moderselskab om oplysninger, der kan være relevante for gennemførelsen af sine samordningsrettigheder og -forpligtelser som omhandlet i artikel 248, og til at fremsende disse oplysninger.

Når den koncerntilsynsførende har brug for oplysninger som omhandlet i artikel 254, stk. 2, som allerede er videregivet til en anden tilsynsmyndighed, kontakter den koncerntilsynsførende så vidt muligt den pågældende myndighed med henblik på at forhindre dobbelt rapportering til de forskellige myndigheder, der er involveret i tilsynet.

Artikel 252

Samarbejde med myndigheder med ansvar for kreditinstitutter og investeringsselskaber

Er et forsikrings- eller genforsikringsselskab og enten et kreditinstitut som defineret i direktiv 2006/48/EØF eller et investerings-selskab som defineret i direktiv 2004/39/EF eller begge direkte eller indirekte tilknyttet hinanden, eller har de et fælles deltagende selskab, etableres der et nært samarbejde mellem de kompetente tilsynsmyndigheder og de myndigheder, der udøver tilsyn med disse andre selskaber.

Uden at det i øvrigt berører disse myndigheders respektive beføjelser, udveksler disse myndigheder alle de oplysninger, der kan lette udøvelsen af deres hverv, især i forbindelse med dette afsnit.

Artikel 253

Tavshedspligt og fortrolighed

Medlemsstaterne tillader udvekslingen af oplysninger mellem deres tilsynsmyndigheder indbyrdes og mellem deres tilsynsmyndigheder og andre myndigheder som omhandlet i artikel 249-252.

Oplysninger, der modtages inden for rammerne af koncerntilsynet, især enhver udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder indbyrdes og mellem tilsynsmyndigheder og andre myndigheder i henhold til dette afsnit, er underlagt bestemmelserne i artikel 295.

Artikel 254

Adgang til oplysninger

1. Medlemsstaterne påser, at de fysiske og juridiske personer, der er omfattet af koncerntilsynet, og deres tilknyttede og deltagende selskaber, er i stand til at udveksle oplysninger, der kan være relevante for gennemførelsen af koncerntilsyn.

2. Medlemsstaterne foreskriver, at deres myndigheder med ansvar for koncerntilsyn skal have adgang til enhver oplysning, der er relevant for dette tilsyn, uanset arten af det pågældende selskab. Artikel 35 finder tilsvarende anvendelse.

De kompetente tilsynsmyndigheder kan kun henvende sig direkte til et selskab i en koncern for at opnå de nødvendige oplysninger, når det pågældende forsikrings- eller genforsikrings-selskab, der er omfattet af koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

Artikel 255

Kontrol af oplysninger

1. Medlemsstaterne påser inden for deres område, at deres tilsynsmyndigheder enten selv eller ved personer, de bemyndiger dertil, på stedet kan kontrollere de i artikel 254 omhandlede oplysninger hos:

- a) forsikrings- eller genforsikrings-selskabet, der er omfattet af koncerntilsyn
- b) tilknyttede selskaber under dette forsikrings- eller genforsikrings-selskab
- c) moderselskaber til dette forsikrings- eller genforsikrings-selskab
- d) tilknyttede selskaber under dette forsikrings- eller genforsikrings-selskabs moderselskab.

2. Når tilsynsmyndigheder i særlige tilfælde ønsker at verificere oplysningerne vedrørende et selskab, som er del af en koncern og er beliggende i en anden medlemsstat, anmoder de tilsynsmyndighederne i denne anden medlemsstat om at få verificeret oplysningerne, uanset om det pågældende selskab er tilsynspligtigt eller ej.

De myndigheder, som modtager en sådan anmodning, behandler denne inden for rammerne af deres beføjelser enten ved selv at foretage verifikation, ved at lade en auditor eller anden sagkyndig foretage denne eller ved at tillade den myndighed, der har anmodet herom, selv at foretage denne. Den koncerntilsynsførende informeres herom.

Tilsynsmyndigheden, der har fremsat anmodningen, kan, hvis den ønsker det, deltage i verifikationen, hvis den ikke selv foretager den.

Artikel 256

Rapport om koncernens solvens og finansielle situation

1. Medlemsstaterne pålægger deltagende forsikrings- eller genforsikrings-selskaber eller forsikringsholdings-selskaber årligt at offentliggøre en rapport om solvensen og den finansielle situation på koncernniveau. Artikel 51 og 53-55 finder tilsvarende anvendelse.

2. Et deltagende forsikrings- eller genforsikrings-selskab eller et forsikringsholdings-selskab kan, såfremt den koncerntilsynsførende giver sin godkendelse, beslutte at fremlægge en enkelt rapport om solvens og finansielle situation, der omfatter følgende:

- a) oplysninger på koncernniveau, der skal oplyses i henhold til stk. 1
- b) oplysninger om ethvert datterselskab i koncernen, der skal være individuelt identificerbare og oplyses i henhold til artikel 51 og artikel 53-55.

Inden godkendelsen gives i overensstemmelse med første afsnit, konsulterer den koncerntilsynsførende medlemmerne af tilsynskollegiet og tager behørigt hensyn til disses synspunkter og forbehold.

3. Indeholder rapporten som omhandlet i stk. 2 ikke oplysninger, som tilsynsmyndigheden, der har godkendt et datterselskab inden for koncernen, har pålagt lignende selskaber at videregive, og når denne udeladelse har væsentlig betydning, har den kompetente tilsynsmyndighed beføjelse til at pålægge det pågældende datterselskab at videregive de nødvendige supplerende oplysninger.

4. Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger der skal offentliggøres, og hvordan de skal offentliggøres, for så vidt angår den samlede rapport om solvens og finansielle situation.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 257

Forsikringsholdings-selskabers administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan

Medlemsstaterne foreskriver, at alle personer, der faktisk driver forsikringsholdings-selskabet, skal opfylde de krav til egnethed og hæderlighed, der kræves for at udøve deres hverv.

Artikel 42 finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 258

Tvangsfuldbyrdelsesforanstaltninger

1. Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab i en koncern ikke opfylder kravene som omhandlet i artikel 218-246, eller når kravene opfyldes, men solvenssituationen imidlertid er i fare for at blive kritisk, eller når de koncerninterne transaktioner eller risikokoncentrationerne udgør en fare for forsikrings- eller genforsikringsselskabernes finansielle situation, kræves det af nedenstående, at der træffes passende foranstaltninger for at genoprette situationen hurtigst muligt:

- a) den koncerntilsynsførende for så vidt angår forsikringsholdingselskabet
- b) tilsynsmyndighederne for så vidt angår forsikrings- eller genforsikringsselskaberne.

Når den koncerntilsynsførende som anført i første afsnit, litra a), ikke er en af tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsholdingselskabet har sit hovedsæde, underretter den koncerntilsynsførende disse tilsynsmyndigheder om sine undersøgelsesresultater for at give dem mulighed for at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Når den koncerntilsynsførende som anført i første afsnit, litra b), ikke er en af tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsselskabet har sit hovedsæde, underretter den koncerntilsynsførende disse tilsynsmyndigheder om sine undersøgelsesresultater for at give dem mulighed for at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Medlemsstaterne fastsætter de foranstaltninger, som deres tilsynsmyndigheder kan træffe for så vidt angår forsikringsholdingselskaber, jf. dog stk. 2.

De kompetente tilsynsmyndigheder, herunder den koncerntilsynsførende, samordner om nødvendigt deres tvangsfuldbyrdelsesforanstaltninger.

2. Medlemsstaterne fastsætter, uden at dette i øvrigt tilsidesætter deres strafferetlige bestemmelser, at der kan iværksættes sanktioner eller andre foranstaltninger mod forsikringsholdingselskaber for overtrædelse af love og administrative bestemmelser, som er vedtaget til gennemførelse af dette afsnit, eller mod de personer, som faktisk driver disse selskaber. Tilsynsmyndighederne arbejder tæt sammen for at sikre, at disse sanktioner eller foranstaltninger fører til det tilsigtede resultat, navnlig når et forsikringsholdingselskabs hovedsæde ikke befinder sig samme sted som dets centrale administration eller hovedforretningssted.

3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesbestemmelser for samordningen af tvangsfuldbyrdelsesforanstaltninger som omhandlet i stk. 1 og 2.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 259

Rapportering fra CEIOPS

1. CEIOPS deltager årligt i en almindelig udvalghøring i Europa-Parlamentet. Falder denne deltagelse sammen med CEIOPS' rapporteringskrav, jf. artikel 71, stk. 3, anses dette krav for at være opfyldt for så vidt angår Europa-Parlamentet ved CEIOPS' deltagelse i denne høring.

2. I forbindelse med høringen, der er omhandlet i stk. 1, rapporterer CEIOPS herunder om alle relevante og signifikante erfaringer fra tilsynsaktiviteterne og samarbejdet mellem de tilsynsførende inden for rammerne af afsnit III, og navnlig om:

- a) processen i forbindelse med udnævnelsen af den koncerntilsynsførende, antallet af koncerntilsynsførende og den geografiske spredning
- b) tilsynskollegiernes arbejde, navnlig inddragelsen af tilsynsmyndigheder og disses engagement, når de ikke er koncerntilsynsførende.

3. Med henblik på stk. 1 kan CEIOPS ligeledes rapportere om de vigtigste erfaringer fra den i artikel 248, stk. 6, omhandlede gennemgang, hvor dette er passende.

KAPITEL IV

Tredjelande

Artikel 260

Moderselskaber uden for Fællesskabet: kontrol af ækvivalens

1. De kompetente tilsynsmyndigheder kontrollerer i det i artikel 213, stk. 2, litra c), anførte tilfælde, om de forsikrings- og genforsikringsselskaber, hvis moderselskab har sit hovedsæde uden for Fællesskabet, er underlagt et tilsyn, som udøves af et tredjelandets tilsynsmyndighed, og som er ækvivalent i forhold til det, der foreskrives i dette afsnit om koncerntilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a) og b).

Denne kontrol foretages af den tilsynsmyndighed, som ville være koncerntilsynsførende, hvis kriterierne i artikel 247, stk. 2, fandt anvendelse, efter anmodning fra moderselskabet eller et af de forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der har fået tilladelse i Fællesskabet, eller på eget initiativ, medmindre Kommissionen tidligere har konkluderet, at det pågældende tredjelandets ordning er ækvivalent. Denne tilsynsmyndighed konsulterer i denne forbindelse de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og CEIOPS, inden der træffes afgørelse om ækvivalens.

2. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesbestemmelser, der præciserer kriterierne for vurderingen af, hvorvidt reglerne om koncerntilsyn i et tredjeland er ækvivalente i forhold til reglerne i dette afsnit. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

3. Kommissionen kan efter at have konsulteret Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner og i overensstemmelse med proceduren i artikel 301, stk. 2, og efter at have taget højde for de kriterier, der er vedtaget i henhold til stk. 2, træffe afgørelse om, hvorvidt reglerne om koncerntilsyn i et tredjeland er ækvivalente i forhold til reglerne i dette afsnit.

Disse afgørelser skal regelmæssigt tages op til fornyet overvejelse for at tage hensyn til eventuelle ændringer i reglerne om koncerntilsyn i dette afsnit og i tredjelands og alle andre regelændringer, der kan få indflydelse på afgørelsen om ækvivalens.

Når Kommissionen træffer en afgørelse i overensstemmelse med første afsnit for så vidt angår et tredjeland, betragtes denne afgørelse som endelig i forbindelse med kontrollen i stk. 1.

Artikel 261

Moderselskaber uden for Fællesskabet: ækvivalens

1. Når der forefindes ækvivalent tilsyn som omhandlet i artikel 260 forlader medlemsstaterne sig i overensstemmelse med stk. 2 på det ækvivalente koncerntilsyn, der udøves af tilsynsmyndighederne i tredjelandet.

2. Artikel 247-258 finder tilsvarende anvendelse på samarbejdet med tilsynsmyndigheder i tredjelands.

Artikel 262

Moderselskaber uden for Fællesskabet: manglende ækvivalens

1. Når der ikke forefindes ækvivalent tilsyn som omhandlet i artikel 260, anvender medlemsstaterne enten artikel 218-258 analogt over for forsikrings- og genforsikringsselskaberne, dog undtagen artikel 236-243, eller en af metoderne i stk. 2.

De generelle principper og metoder i artikel 218-258 finder anvendelse på forsikringsholdingselskaber og tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskaber.

Udelukkende med henblik på beregning af koncernsolvensen behandles moderselskabet som et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af samme regler som i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1, 2 og 3, for så vidt angår anerkendt egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet og et af følgende:

- a) et solvenskapitalkrav, der fastsættes i overensstemmelse med principperne i artikel 226, når det drejer sig et forsikringsholdingselskab
- b) et solvenskapitalkrav, der fastsættes i overensstemmelse med principperne i artikel 227, når det drejer sig et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab.

2. Medlemsstaterne giver deres tilsynsmyndigheder mulighed for at anvende andre metoder, der sikrer passende tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskab i en koncern. Disse metoder skal godkendes af den koncerntilsynsførende efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

Tilsynsmyndighederne kan især kræve, at der etableres et forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, og anvende dette afsnit på forsikrings- og genforsikringsselskaber i den koncern, som har dette forsikringsholdingselskab som moderselskab.

De valgte metoder skal gøre det muligt at nå målsætningerne med hensyn til koncerntilsyn som defineret i dette afsnit og skal meddeles til de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og Kommissionen.

Artikel 263

Moderselskaber uden for Fællesskabet: niveauer

Når moderselskabet som omhandlet i artikel 260 selv er et datterselskab under et forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde uden for Fællesskabet, eller under et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, anvender medlemsstaterne udelukkende kontrollen som omhandlet i artikel 260 over for det endelige moderselskab, der er et tredjelandsforsikringsholdingselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab.

Medlemsstaterne giver imidlertid deres tilsynsmyndigheder mulighed for i mangel af ækvivalent tilsyn som omhandlet i artikel 260 at beslutte at foretage en ny kontrol på et lavere niveau, når der forefindes et moderselskab for forsikrings- eller genforsikringsselskaber, uanset om det drejer sig om et tredjelandsforsikringsholdingselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab.

I så fald begrundes tilsynsmyndigheden som omhandlet i artikel 260, stk. 1, andet afsnit, sin afgørelse over for koncernen.

Artikel 262 finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 264

Samarbejde med tredjelandes tilsynsmyndigheder

1. Kommissionen kan fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelande om aftaler vedrørende de nærmere vilkår for, hvordan tilsynet skal udøves på:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der som deltagende selskaber har selskaber som omhandlet i artikel 213 med hovedsæde i et tredjeland, og
- b) tredjelandforsikrings- eller genforsikringsselskaber, der som deltagende selskaber har selskaber som omhandlet i artikel 213 med hovedsæde i Fællesskabet.

2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal navnlig sikre:

- a) at medlemsstaternes tilsynsmyndigheder er i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, der har deres hovedsæde i Fællesskabet, og som har datterselskaber eller besidder kapitalinteresser i selskaber uden for Fællesskabet, og
- b) at tredjelandes tilsynsmyndigheder er i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsyn med tredjelandforsikrings- og genforsikringsselskaber, der har deres hovedsæde på deres område, og som har datterselskaber eller besidder kapitalinteresser i selskaber i en eller flere medlemsstater.

3. Kommissionen undersøger, bistået af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner, resultatet af de i stk. 1 omhandlede forhandlinger, jf. dog artikel 391, stk. 1 og 2, i traktaten.

KAPITEL V

Blandede forsikringsholdingselskaber

Artikel 265

Koncerninterne transaktioner

1. Medlemsstaterne påser, når moderselskabet for et eller flere forsikrings- eller genforsikringsselskaber er et blandet forsikringsholdingselskab, at tilsynsmyndighederne med ansvar for tilsynet med disse forsikrings- eller genforsikringsselskaber udøver generelt tilsyn med transaktioner mellem disse forsikrings- eller genforsikringsselskaber og det blendede forsikringsholdingselskab og dets tilknyttede selskaber.

2. Artikel 245, 249-255 og 258 finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 266

Samarbejde med tredjelande

Hvad angår samarbejdet med tredjelande finder artikel 264 tilsvarende anvendelse.

AFSNIT IV

SANERING OG LIKVIDATION AF FORSIKRINGSSELSKABER

KAPITEL I

Anvendelsesområde og definitioner

Artikel 267

Anvendelsesområde for dette afsnit

Dette afsnit finder anvendelse på saneringsforanstaltninger for og likvidation af:

- a) forsikringsselskaber
- b) de på Fællesskabets område beliggende filialer af tredjelandforsikringsselskaber.

Artikel 268

Definitioner

1. I dette afsnit forstås ved:
 - a) »kompetente myndigheder«: de administrative eller retslige myndigheder i medlemsstaterne, som er kompetente med hensyn til saneringsforanstaltninger eller likvidation
 - b) »filial«: en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område end hjemlandets af et forsikringsselskab, som udøver forsikringsvirksomhed
 - c) »saneringsforanstaltninger«: foranstaltninger, som indebærer indgriben fra de kompetente myndigheders side, som har til formål at bevare eller genoprette et forsikringsselskabs finansielle situation, og som berører andre parter end selve forsikringsselskabets bestående rettigheder, herunder, men ikke begrænset til, foranstaltninger, som indebærer mulighed for betalingsstandsning, udsættelse af tvangsfuldbyrdsforanstaltninger eller nedbringelse af fordringerne
 - d) »likvidation«: en kollektiv procedure, som medfører, at et forsikringsselskabs aktiver realiseres, og at provenuet heraf i givet fald udloddes blandt kreditorerne, selskabsdeltagerne eller medlemmerne, og som nødvendigvis indebærer en eller anden form for indgriben fra de kompetente myndigheder, herunder afslutning af den kollektive procedure med en tvangsakkord eller en anden tilsvarende foranstaltning, uanset om den er baseret på insolvens, og uanset om den er frivillig eller tvungen

- e) »administrator«: enhver person eller ethvert organ, som er udpeget af de kompetente myndigheder med henblik på at administrere saneringsforanstaltninger
- f) »likvidator«: en person eller ethvert organ, som er udpeget af de kompetente myndigheder eller af et forsikringssselskabs vedtægtsmæssige organer med henblik på at administrere likvidationer
- g) »forsikringskrav«: et beløb, som et forsikringssselskab skylder forsikrede, forsikringstagere, begunstigede eller enhver skadelidt, der har mulighed for at rejse krav direkte mod forsikringssselskabet, og som følger af en forsikringsaftale eller en transaktion som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b) og c), i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, herunder et beløb, som er hensat til disse personer, når det skyldige beløb ikke kan opgøres på grund af ukendte faktorer.

Den præmie, som et forsikringssselskab skylder som følge af, at den i første afsnit, litra g), nævnte forsikringsaftale eller transaktion ikke er blevet indgået eller er blevet annulleret i overensstemmelse med den lov, der finder anvendelse på en sådan aftale eller transaktion, inden indledningen af likvidationen, betragtes også som et forsikringskrav.

2. Med henblik på anvendelsen af dette afsnit på saneringsforanstaltninger og likvidationer i forbindelse med de i medlemsstaterne beliggende filialer af tredjelandsforsikringssselskaber forstås ved:

- a) »hjemland«: den medlemsstat, hvor filialen har fået sin tilladelse i overensstemmelse med artikel 145-149
- b) »tilsynsmyndigheder«: tilsynsmyndighederne i hjemlandet
- c) »kompetente myndigheder«: de kompetente myndigheder i hjemlandet.

KAPITEL II

Saneringsforanstaltninger

Artikel 269

Vedtagelse af saneringsforanstaltninger Lovgivning, der finder anvendelse

1. Kun hjemlandets kompetente myndigheder kan træffe afgørelse om saneringsforanstaltninger for et forsikringssselskab, herunder for dets filialer.
2. Saneringsforanstaltninger udelukker ikke, at der indledes likvidation i hjemlandet.
3. Saneringsforanstaltninger er underlagt hjemlandets love og administrative bestemmelser og procedurer, medmindre andet er fastsat i artikel 285-292.

4. Saneringsforanstaltninger truffet i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning har uden videre fuld retsvirkning i hele Fællesskabet, også over for tredjepart i andre medlemsstater, uanset om de andre medlemsstaters lovgivning ikke indeholder bestemmelser om sådanne saneringsforanstaltninger eller, alternativt, at betingelserne for at anvende dem ikke er opfyldt.

5. Saneringsforanstaltninger har retsvirkning i hele Fællesskabet, så snart de har retsvirkning i hjemlandet.

Artikel 270

Underretning af tilsynsmyndighederne

De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter straks tilsynsmyndighederne i hjemlandet om enhver afgørelse om saneringsforanstaltninger, om muligt inden de vedtager sådanne foranstaltninger og ellers umiddelbart derefter.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet underretter straks tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater om afgørelsen om at vedtage saneringsforanstaltninger, herunder om de mulige konkrete følger af de pågældende foranstaltninger.

Artikel 271

Offentliggørelse af afgørelser om saneringsforanstaltninger

1. Såfremt det i hjemlandet er muligt at anke afgørelsen om saneringsforanstaltninger, skal hjemlandets kompetente myndigheder, administrator eller enhver anden person, som i hjemlandet er bemyndiget dertil, offentliggøre afgørelsen om indledning af en saneringsforanstaltning i overensstemmelse med de procedurer for offentliggørelse, som gælder i hjemlandet, og desuden snarest muligt offentliggøre et uddrag af det dokument, hvori saneringsforanstaltningen er hjemlet, i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, som er blevet underrettet om afgørelsen om indledning af en saneringsforanstaltning, jf. artikel 270, kan sikre, at en sådan afgørelse offentliggøres på deres område på en måde, de finder passende.

2. Offentliggørelsen i henhold til stk. 1 skal indeholde oplysninger om hjemlandets kompetente myndighed, hvilken lovgivning der finder anvendelse, jf. artikel 269, stk. 3, og i givet fald den udpegede likvidator. Offentliggørelsen skal finde sted på det eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor oplysningerne offentliggøres.

3. Saneringsforanstaltningerne træder i kraft uden hensyn til bestemmelserne om offentliggørelse i stk. 1 og 2 og har fuld retsvirkning over for kreditorerne, medmindre de kompetente myndigheder i hjemlandet eller den dér gældende lov fastsætter andet.

4. Stk. 1, 2 og 3 finder ikke anvendelse, når saneringsforanstaltningerne udelukkende berører rettigheder, som tilhører et forsikrings-selskabs aktionærer, medlemmer eller ansatte i deres egenskab heraf, medmindre andet er fastsat i den lovgivning, som finder anvendelse på saneringsforanstaltningerne.

De kompetente myndigheder fastsætter, hvorledes de i første afsnit nævnte parter underrettes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse.

Artikel 272

Underretning af kendte kreditorer Ret til at anmelde fordringer

1. Kræver hjemlandets lovgivning, at en fordring skal anmeldes for at blive anerkendt, eller foreskriver den, at kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i denne medlemsstat skal underrettes om en saneringsforanstaltning, underretter hjemlandets kompetente myndigheder eller administratoren ligeledes de kendte kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 281 og artikel 283, stk. 1.

2. Giver hjemlandets lovgivning kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i denne medlemsstat ret til at anmelde deres fordringer eller indgive bemærkninger til fordringerne, nyder kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat samme rettighed i overensstemmelse med artikel 282 og artikel 283, stk. 2.

KAPITEL III

Likvidation

Artikel 273

Indledning af likvidation Underretning af tilsynsmyndighederne

1. Kun de kompetente myndigheder i hjemlandet kan træffe afgørelse om indledning af likvidation af et forsikrings-selskab, herunder dets filialer i andre medlemsstater. En sådan afgørelse kan træffes, uden at der eller efter at der er vedtaget saneringsforanstaltninger.

2. En afgørelse om indledning af likvidation af et forsikrings-selskab, herunder dets filialer i andre medlemsstater, vedtaget i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning anerkendes uden videre i hele Fællesskabet og får retsvirkning dér, så snart den får retsvirkning i den medlemsstat, hvor likvidationen indledes.

3. De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter straks hjemlandets tilsynsmyndigheder om afgørelsen om at indlede likvidation, om muligt inden den indledes og ellers umiddelbart derefter.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet underretter straks tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater om afgørelsen om at indlede likvidation, herunder de mulige konkrete følger af den pågældende likvidation.

Artikel 274

Lovvalg

1. Afgørelsen om at indlede likvidation af et forsikrings-selskab, likvidationsbehandlingen og dennes retsvirkninger er underlagt hjemlandets lovgivning, medmindre andet er fastsat i artikel 285-292.

2. Hjemlandets lovgivning fastlægger mindst følgende:

- a) hvilke aktiver der indgår i boet, og hvordan der skal forholdes med hensyn til aktiver, som er erhvervet af forsikrings-selskabet efter indledningen af likvidationen
- b) forsikrings-selskabets og likvidators respektive beføjelser
- c) på hvilke betingelser der kan foretages gyldig modregning
- d) likvidationens følger for løbende aftaler, som forsikrings-selskabet er part i
- e) likvidationens følger for søgsmål, som enkeltstående kreditorer har indledt, bortset fra verserende retssager som omhandlet i artikel 292
- f) de fordringer, der skal anmeldes i forsikrings-selskabets bo, og hvordan der skal forholdes med hensyn til fordringer, som er opstået efter indledningen af likvidationen
- g) reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer
- h) reglerne for udlodning af provenuet ved realisation af aktiverne, rangordenen, samt hvilke rettigheder de kreditorer har, som har opnået delvis fyldestgørelse efter indledningen af likvidationen på grundlag af en tinglig rettighed eller ved modregning
- i) betingelserne for og virkningerne af afslutningen af likvidationen, navnlig ved tvangsakkord
- j) kreditorers rettigheder efter afslutningen af likvidationen
- k) hvilken part der skal betale omkostninger og udgifter i forbindelse med likvidationen, og
- l) reglerne for nullitet, omstødelse eller anfægtelse af retshandlinger, som er til skade for samtlige kreditorer.

Artikel 275

Behandling af forsikringskrav

1. Medlemsstaterne påser, at forsikringskrav har forrang for andre fordringer mod forsikringsselskabet på en eller begge af følgende måder:

- a) med hensyn til aktiver, som medgår til dækning af forsikringsmæssige hensættelser, skal forsikringskrav have absolut forrang for alle andre fordringer mod forsikringsselskabet, eller
- b) med hensyn til alle forsikringsselskabets aktiver skal forsikringskrav have forrang for alle andre fordringer mod forsikringsselskabet, idet de eneste mulige undtagelser herfra er:
 - i) fordringer fra arbejdstagere, som følger af arbejdsaftaler og arbejdsforhold
 - ii) skattekrav fra offentlige organer
 - iii) fordringer fra sociale sikringsordninger
 - iv) fordringer vedrørende aktiver, som er omfattet af en tinglig rettighed.

2. Medlemsstaterne kan foreskrive, at alle eller en del af de udgifter, der er opstået i forbindelse med likvidationsproceduren som fastsat i deres nationale lovgivning, får forrang for forsikringskrav, jf. dog stk. 1.

3. Medlemsstater, som har valgt metoden i stk. 1, litra a), kræver, at forsikringsselskaberne udarbejder og ajourfører et særligt register i overensstemmelse med artikel 276.

Artikel 276

Særligt register

1. Et forsikringsselskab skal på sit hovedsæde føre et særligt register over de aktiver, som modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser, der er beregnet og placeret i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning.

2. Udøver et forsikringsselskab både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, skal selskabet på sit hovedsæde føre et særskilt register for hver af de pågældende forsikringskategorier.

Når en medlemsstat tillader forsikringsselskaber at drive livsforsikringsvirksomhed og dække de risici, som er opført under forsikringsklasse 1 og 2 i del A i bilag I, kan den dog fastsætte, at disse selskaber kun skal føre ét register, som er fælles for alle deres aktiviteter.

3. De samlede opførte aktiver — værdiansat i overensstemmelse med lovgivningen i hjemlandet — skal til enhver tid mindst svare til størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser.

4. Dersom et aktiv, som er opført i registret, behæftes med en tinglig rettighed til fordel for en kreditor eller en tredjepart, således at en del af dette aktiv ikke er disponibelt til dækning af forpligtelserne, anføres dette i registret, og det ikke-disponible beløb medregnes ikke i det i stk. 3 nævnte samlede beløb.

5. Behandlingen af et aktiv i tilfælde af likvidation af forsikringsselskabet for så vidt angår metoden i artikel 275, stk. 1, litra a), afgøres i henhold til hjemlandets lovgivning, undtagen i de tilfælde, hvor artikel 286, 287 eller 288 finder anvendelse på dette aktiv, dersom:

- a) det aktiv, der anvendes til at dække forsikringsmæssige hensættelser, er behæftet med en tinglig rettighed til fordel for en kreditor eller en tredjepart uden at opfylde betingelserne i stk. 4
- b) et sådant aktiv er behæftet med et ejendomsforbehold til fordel for en kreditor eller en tredjepart, eller
- c) en kreditor har ret til at kræve sin fordring modregnet i forsikringsselskabets fordring.

6. Er der først indledt en likvidation, kan sammensætningen af de aktiver, der er opført i registret i overensstemmelse med stk. 1-5, ikke ændres, og der kan heller ikke foretages ændringer i registrene, bortset fra rettelser af rene skrivefejl eller lignende, undtagen med den kompetente myndigheds godkendelse.

Dog skal likvidatorerne til de pågældende aktiver medregne provenuet heraf og værdien af rene præmieindtægter, der er blevet opkrævet inden for den pågældende forsikringsklasse mellem indledningen af likvidationen og tidspunktet for betalingen af forsikringskravet, eller indtil en eventuel overdragelse af forsikringsporteføljen har fundet sted.

7. Er provenuet af de realiserede aktiver mindre end den værdi, hvortil de er opført i registrene, skal likvidatorerne begrunde dette over for hjemlandenes tilsynsmyndigheder.

Artikel 277

Subrogation til en garantifond

Hjemlandet kan bestemme, at når en garantifond, som er oprettet i hjemlandet, er indtrådt i forsikringskreditorens rettigheder, kan denne fonds fordringer ikke være omfattet af bestemmelserne i artikel 275, stk. 1.

Artikel 278

Privilegerede krav knyttet til aktiver

De medlemsstater, som vælger metoden i artikel 275, stk. 1, litra b), forlanger af ethvert forsikringselskab, at de sikrer, at fordringer, som kan have forrang for forsikringskrav i henhold til artikel 275, stk. 1, litra b), og som er registreret i forsikringselskabets regnskaber, til enhver tid og uafhængigt af en eventuel likvidation modsvares af aktiver.

Artikel 279

Inddragelse af tilladelsen

1. Når der er truffet afgørelse om at indlede likvidation af et forsikringselskab, inddrages selskabets tilladelse efter proceduren i artikel 144, undtagen i det omfang, det er nødvendigt for udøvelsen af de i stk. 2 omhandlede aktiviteter.

2. Likvidator eller enhver anden person, som er udpeget af de kompetente myndigheder, kan uanset inddragelsen af tilladelsen, jf. stk. 1, fortsætte med at udøve visse af forsikringselskabets aktiviteter, såfremt dette er nødvendigt eller hensigtsmæssigt af hensyn til likvidationen.

Hjemlandet kan bestemme, at udførelsen af disse aktiviteter kræver samtykke fra og skal foregå under kontrol af tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

Artikel 280

Offentliggørelse af afgørelser om likvidation

1. Den kompetente myndighed, likvidator eller enhver person, som er udpeget hertil af den kompetente myndighed, skal offentliggøre afgørelsen om indledning af likvidationen i overensstemmelse med de procedurer for offentliggørelse, som gælder i hjemlandet, og også offentliggøre et uddrag af likvidationsafgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Tilsynsmyndighederne i alle andre medlemsstater, som er blevet underrettet om afgørelsen om indledning af likvidationen, jf. artikel 273, stk. 3, kan sikre, at en sådan afgørelse offentliggøres på deres område på en måde, de finder passende.

2. Den i stk. 1 nævnte offentliggørelse skal indeholde oplysninger om hjemlandets kompetente myndighed, hvilken lovgivning der finder anvendelse, og hvilken likvidator der er udpeget. Offentliggørelsen skal finde sted på det eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor oplysningerne offentliggøres.

Artikel 281

Underretning af kendte kreditorer

1. Når en likvidation er indledt, underretter hjemlandets kompetente myndigheder, likvidator eller enhver person, som er udpeget hertil af de kompetente myndigheder, straks og individuelt ved en skriftlig meddelelse alle kendte kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat.

2. Den i stk. 1 omhandlede underretning skal omfatte frister, der skal overholdes, sanktionerne i tilknytning til disse frister, hvilket organ eller hvilken myndighed der har beføjelse til at modtage anmeldelse af fordringer eller bemærkninger vedrørende fordringer og andre foranstaltninger.

Det skal ligeledes fremgå af meddelelsen, om kreditorer med privilegerede fordringer eller tinglig sikkerhed skal anmelde deres fordring.

Når det drejer sig om forsikringskrav, skal meddelelsen endvidere oplyse om likvidationens generelle følger for forsikringsaftalerne, herunder især, på hvilken dato forsikringsaftalerne eller transaktionerne ophører med at have virkning, og de forsikredes rettigheder og pligter med hensyn til forsikringsaftalen eller transaktionen.

Artikel 282

Ret til at anmelde fordringer

1. Kreditorer, herunder medlemsstaternes offentlige myndigheder, med sædvanlig bopæl, hjemsted eller hovedsæde i en anden medlemsstat end hjemlandet har ret til at anmelde deres fordringer eller indgive skriftlige bemærkninger til fordringerne.

2. Fordringer fra alle de i stk. 1 nævnte kreditorer behandles på samme måde og med samme rangorden som tilsvarende fordringer, som kan anmeldes af kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i hjemlandet. De kompetente myndigheder handler derfor uden forskelsbehandling på fællesskabsplan.

3. Bortset fra de tilfælde, hvor hjemlandets lov tillader andet, skal kreditor indsende en genpart af eventuel dokumentation til den kompetente myndighed og anføre følgende:

- a) fordringens art og størrelse
- b) hvornår fordringen er opstået
- c) om det påberåbes, at der er tale om en privilegeret fordring, en tinglig sikkerhed eller et ejendomsforbehold
- d) eventuelt hvilke formuegenstande denne sikkerhed omfatter.

Det er ikke nødvendigt at anføre den forrang, som er indrømmet forsikringskrav i henhold til artikel 275.

*Artikel 283***Sprog og form**

1. Underretningen i den i artikel 281, stk. 1, omhandlede meddelelse skal finde sted på det eller et af de officielle sprog i hjemlandet.

Til dette formål benyttes en formular med en af følgende overskrifter på alle Den Europæiske Unions officielle sprog:

- a) »Opfordring til anmeldelse af fordringer. Angivne frister skal overholdes« eller
- b) når der efter hjemlandets lovgivning skal indgives bemærkninger til fordringerne, »Opfordring til at indgive bemærkninger til en fordring. Angivne frister skal overholdes«.

Har en kendt kreditor et forsikringskrav, skal underretningen i den i artikel 281, stk. 1, omhandlede meddelelse dog gives på det eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor kreditors sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende.

2. Kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat end hjemlandet, kan anmelde deres fordringer eller indgive deres bemærkninger til fordringerne på det eller et af de officielle sprog i denne medlemsstat.

I så fald skal dog henholdsvis anmeldelsen af fordringen eller indgivelsen af bemærkninger til fordringen være forsynet med overskriften »Anmeldelse af fordring« eller »Indgivelse af bemærkninger til en fordring« på det eller et af de officielle sprog i hjemlandet.

*Artikel 284***Regelmæssig underretning af kreditorer**

1. Likvidatorerne underretter regelmæssigt og i en passende form kreditorerne om likvidationens forløb.

2. Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder kan anmode hjemlandets tilsynsmyndigheder om at blive underrettet om likvidationens forløb.

*KAPITEL IV***Fælles bestemmelser***Artikel 285***Virkninger for visse aftaler og rettigheder**

Uanset artikel 269 og 274 afgøres virkningerne af en saneringsforanstaltning eller af indledning af en likvidation som følger:

- a) ved arbejdsaftaler og arbejdsforhold udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse på arbejdsaftalen eller arbejdsforholdet
- b) ved aftaler, som giver brugs- eller købsret til fast ejendom, udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende, og

- c) ved forsikringsselskabets rettigheder til fast ejendom, et skib eller et luftfartøj, som kræves noteret i et offentligt register, udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, under hvis myndighed registeret føres.

*Artikel 286***Tredjeparts tinglige rettigheder**

1. Indledning af saneringsforanstaltninger eller af en likvidation berører ikke en kreditors eller en tredjeparts tinglige ret til fysiske eller immaterielle formuegenstande, løsøre eller fast ejendom — såvel specifikke aktiver som en række uspecificerede aktiver under ét med varierende sammensætning — som tilhører forsikringsselskabet, og som på tidspunktet for likvidationens indledning befinder sig på en anden medlemsstats område.

2. Rettigheder efter stk. 1 omfatter mindst:

- a) retten til at realisere aktivet eller lade det realisere og til at lade sig fyldestgøre af provenuet eller udbyttet heraf, navnlig ved pant, herunder pant i fast ejendom
- b) eneretten til at inddrive en fordring, navnlig en ret sikret ved pant i fordringen eller ved overdragelse til sikkerhed
- c) retten til at forlange aktivet udleveret eller kræve erstatning af enhver, som besidder eller anvender det mod rettighedshaverens vilje
- d) retten til at opbevare afkastet af et aktiv.

3. Retten til at opnå en tinglig rettighed som nævnt i stk. 1, som er noteret i et offentligt register og kan gøres gældende over for tredjepart, sidestilles med en tinglig rettighed.

4. Stk. 1 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l).

*Artikel 287***Ejendomsforbehold**

1. Indledning af saneringsforanstaltninger for eller likvidation af et forsikringsselskab, som køber et aktiv, berører ikke en sælgers rettigheder, som bygger på et ejendomsforbehold, når genstanden på tidspunktet for behandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor behandlingen er indledt.

2. Indledning af saneringsforanstaltninger for eller likvidation af et forsikringssselskab, som sælger et aktiv, efter levering af aktivet berettiger ikke til ophævelse eller annullering af salget og forhindrer ikke køberen i at erhverve ejendomsretten til det solgte aktiv, når dette på tidspunktet for behandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor behandlingen er indledt.

3. Stk. 1 og 2 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l).

Artikel 288

Modregning

1. Indledning af saneringsforanstaltninger eller af en likvidation berører ikke en kreditors ret til at kræve sin fordring modregnet i forsikringssselskabets fordring, når den lovgivning, der gælder for forsikringssselskabets fordring, tillader en sådan modregning.

2. Stk. 1 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l).

Artikel 289

Regulerede markeder

1. Virkningerne af en saneringsforanstaltning eller af indledning af en likvidation for de rettigheder og forpligtelser, som henholdsvis tilkommer og påhviler deltagerne i et reguleret marked, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse på det pågældende marked, jf. dog artikel 286.

2. Stk. 1 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l), af betalinger eller transaktioner i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på det pågældende marked.

Artikel 290

Handlinger, som kan skade kreditorerne

Artikel 274, stk. 2, litra l), finder ikke anvendelse, når den, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, kan godtgøre, at denne handling er undergivet lovgivningen i en anden medlemsstat end hjemlandet, og at denne lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling.

Artikel 291

Beskyttelse af erhvervende tredjepart

Følgende lovgivning finder anvendelse, når et forsikringssselskab ved en retshandel indgået efter vedtagelsen af en saneringsforanstaltning eller indledningen af en likvidation mod modydelse afhænder:

- ved fast ejendom: lovgivningen i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende
- ved skibe eller luftfartøjer, som kræves noteret i et offentligt register: lovgivningen i den medlemsstat, under hvis myndighed registret føres
- ved værdipapirer eller andre papirer, hvis eksistens eller overførsel forudsætter notering i et register eller på en konto, der er reguleret ved lov, eller som er placeret i en værdipapircentral, der er reguleret af en medlemsstats lovgivning: lovgivningen i den medlemsstat, under hvis myndighed registret, kontoen eller værdipapircentralen føres eller administreres.

Artikel 292

Verserende retssager

Virkningerne af en saneringsforanstaltning eller en likvidation for en verserende retssag om et aktiv eller en rettighed i massen, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor retssagen verserer.

Artikel 293

Administratorer og likvidatorer

1. Udpegelsen af en administrator eller likvidator godtgøres ved en bekræftet genpart af den afgørelse, hvorved den pågældende er udpeget, eller ved enhver anden attest udstedt af hjemlandets kompetente myndigheder.

Den medlemsstat, i hvilken administratoren eller likvidatoren ønsker at handle, kan forlange en oversættelse til det eller et af de officielle sprog i den pågældende medlemsstat. Der stilles ikke krav om en formel bekræftelse af denne oversættelse eller andre lignende formaliteter.

2. Administratorer og likvidatorer kan på samtlige medlemsstaters område udøve alle de beføjelser, de kan udøve på hjemlandets område.

Desuden kan der efter hjemlandets lovgivning udpeges personer til at bistå eller repræsentere administratorerne og likvidatorerne under saneringsforanstaltningen eller likvidationen, især i værtslandene og specielt med henblik på at afhjælpe de vanskeligheder, som kreditorer måtte støde på i disse lande.

3. Ved udøvelsen af deres beføjelser i henhold til hjemlandets lovgivning skal administratorer eller likvidatorer overholde lovgivningen i de medlemsstater, i hvilke de ønsker at handle, især for så vidt angår bestemmelserne om realisering af formuegenstande og underretning af ansatte.

Disse beføjelser omfatter ikke anvendelse af tvangsmidler eller retten til at afgøre voldgiftsspørgsmål eller bilægge tvister.

Artikel 294

Notering i offentligt register

1. Administrator, likvidator eller enhver anden myndighed eller person med den behørig bemyndigelse i hjemlandet kan anmode om at få en saneringsforanstaltning eller afgørelsen om indledning af en likvidation noteret i ethvert relevant offentligt register, som føres i de øvrige medlemsstater.

Foreskriver en medlemsstat obligatorisk notering, træffer den i første afsnit omhandlede myndighed eller person de nødvendige foranstaltninger til, at tinglysningen eller registreringen kan finde sted.

2. Omkostningerne i forbindelse med notering betragtes som procedureomkostninger.

Artikel 295

Tavshedspligt

Alle, som modtager eller giver oplysninger som led i de i artikel 270, 273 og 296 fastlagte procedurer, er underlagt bestemmelserne om tavshedspligt som fastlagt i artikel 64-69, dog med undtagelse af de retslige myndigheder, som er omfattet af de gældende nationale bestemmelser.

Artikel 296

Behandling af filialer af tredjelandsforsikringsselskaber

Når et tredjelandsforsikringsselskab har filialer i mere end én medlemsstat, behandles hver filial individuelt med hensyn til anvendelsen af dette afsnit.

De kompetente myndigheder og tilsynsmyndighederne i disse medlemsstater bestræber sig på at samordne deres aktioner.

Alle administratorer og likvidatorer bestræber sig ligeledes på at samordne deres aktioner.

AFSNIT V

ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 297

Ret til domstolsprøvelse

Medlemsstaterne påser, at alle afgørelser, der træffes over for et forsikrings- eller genforsikringsselskab i henhold til de love og administrative bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af dette direktiv, kan gøres til genstand for domstolsprøvelse.

Artikel 298

Samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen

1. Medlemsstaterne samarbejder med hinanden med henblik på at lette tilsynet med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet og anvendelsen af dette direktiv.

2. Kommissionen og medlemsstaternes tilsynsmyndigheder arbejder snævert sammen med henblik på at lette tilsynet med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet og undersøge de vanskeligheder, der måtte opstå ved anvendelsen af dette direktiv.

3. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv.

Kommissionen og tilsynsmyndighederne i de pågældende medlemsstater gennemgår disse problemer så hurtigt som muligt for at finde en hensigtsmæssig løsning.

Artikel 299

Euro

Hver gang der i dette direktiv henvises til euroen, er den modværdi i national valuta, som skal tages i betragtning fra den 31. december hvert år, modværdien på den sidste dag i oktober samme år, på hvilken der foreligger modværdier af euro i alle Fællesskabets valutaer.

Artikel 300

Revision af beløb udtrykt i euro

Beløb udtrykt i euro i dette direktiv revideres hvert femte år ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentuelle ændring i samtlige medlemsstaters almindelige harmoniserede forbrugerprisindeks, som offentliggøres af Eurostat, med start den 31. oktober 2012 indtil revisionstidspunktet, og rundes op til et multiplum af 100 000 EUR.

Er ændringen siden sidste revision mindre end 5 %, revideres beløbene ikke.

Kommissionen offentliggør de således reviderede beløb i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Medlemsstaterne gennemfører de reviderede beløb senest 12 måneder efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 301

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7, i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Artikel 302

Underretninger foretaget, inden de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme artikel 57-63 sættes i kraft

Den vurderingsprocedure, der anvendes i forbindelse med påtænkte erhvervelser, som der i henhold til artikel 57 er givet underretning om til de kompetente myndigheder, inden de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme artikel 57-63 sættes i kraft, gennemføres efter gældende national lovgivning i medlemsstaterne på tidspunktet for underretningen.

Artikel 303

Ændringer til direktiv 2003/41/EF

Direktiv 2003/41/EF ændres således:

1) Artikel 17, stk. 2, affattes således:

»2. Ved beregning af mindstebeløbet for disse yderligere aktiver finder reglerne i artikel 17a-17d anvendelse.«.

2) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 17a

Faktisk solvensmargen

1. Hver medlemsstat pålægger de i artikel 17, stk. 1, omhandlede pensionskasser, som er beliggende på dens område, til enhver tid at råde over en i forhold til dens samlede virksomhed tilstrækkelig faktisk solvensmargen, der mindst svarer til kravene i dette direktiv.

2. Den faktiske solvensmargen består af pensionskassens formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier, herunder bl.a.:

a) de indbetalte kapitalandele, eller hvis pensionskassen er et gensidigt selskab, den effektive garantikapital samt alle konti tilhørende medlemmerne af det gensidige selskab, der opfylder følgende kriterier:

i) vedtægterne skal fastsætte, at betalinger fra disse konti til medlemmerne af det gensidige selskab kun kan foretages, hvis den faktiske solvensmargen ikke herved falder under det krævede niveau, eller hvis hele selskabets øvrige gæld efter selskabets opløsning er afviklet

ii) vedtægterne skal fastsætte, for så vidt angår de i nr. i) omhandlede betalinger, når disse sker af andre årsager end individuelle medlemsophør i det gensidige selskab, at de kompetente myndigheder underrettes herom mindst en måned i forvejen, og at de inden for denne frist kan forbyde betalingen, og

iii) de relevante bestemmelser i vedtægterne kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvending mod ændringen, jf. dog kriterierne i nr. i) og ii)

b) lovmæssige og frie reserver, der ikke modsvarer forpligtelser, og

c) det udbytte eller tab efter fradrag af dividende, der skal betales

d) i det omfang national lovgivning tillader det: de bonusreserver, der er opført på balancen, for så vidt de kan anvendes til dækning af eventuelle tab og ikke er afsat til udlodning til medlemmer og begunstigede.

Den faktiske solvensmargen reduceres med pensionskassens direkte besiddelse af egne aktier.

3. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at den faktiske solvensmargen også kan udgøres af:

a) kumulative præferenceaktier og ansvarlig indskudskapital op til 50 % af det mindste af beløbene for den faktiske solvensmargen og for den obligatoriske solvensmargen, hvoraf ansvarlig indskudskapital med fast løbetid eller kumulative præferenceaktier med fast løbetid højst må udgøre 25 %, forudsat at der i tilfælde af pensionskassens konkurs eller likvidation findes bindende aftaler om, at ansvarlig indskudskapital eller præferenceaktier efterstilles alle andre fordringer og først fyldestgøres, når al anden udestående gæld er betalt

b) værdipapirer med ubestemt løbetid og andre instrumenter — herunder andre kumulative præferenceaktier end de i litra a) omhandlede — op til 50 % af den faktiske solvensmargen eller den obligatoriske solvensmargen, alt efter hvilken der er lavest, for alle de værdipapirer, og den ansvarlige indskudskapital, der er omhandlet i litra a), forudsat at de opfylder følgende betingelser:

i) de skal ikke kunne tilbagebetales på ihændehaverens initiativ eller uden den kompetente myndigheds forhåndsgodkendelse

ii) aftaler i forbindelse med gældsstiftelsen skal give pensionskassen mulighed for at udskyde betaling af renter af gælden

- iii) långiverens krav mod pensionskassen skal efterstilles al anden ikke efterstillet gæld
- iv) de for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke betalte renter skal kunne anvendes til dækning af tabene, samtidig med at pensionskassen skal kunne fortsætte sin virksomhed, og
- v) kun faktisk indbetalte beløb tages i betragtning.

Med henblik på litra a) skal ansvarlig indskudskapital ligeledes opfylde følgende betingelser:

- i) kun faktisk indbetalte midler tages i betragtning
- ii) for indskudskapital med fast løbetid skal den oprindelige løbetid være mindst fem år. Senest et år inden tilbagebetalingsdatoen forelægger pensionskassen med henblik på godkendelse de kompetente myndigheder en plan over, hvorledes den faktiske solvensmargen vil blive fastholdt på eller bragt op på det krævede niveau ved løbetidens udløb, medmindre den andel, den ansvarlige indskudskapital kan udgøre af den faktiske solvensmargen, nedsættes gradvis i løbet af mindst de sidste fem år inden den aftalte tilbagebetalingsdag. De kompetente myndigheder kan give tilladelse til anticiperet tilbagebetaling af sådanne midler, når anmodning herom indgives af den emitterende pensionskasse, og dens faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau
- iii) for indskudskapital, for hvilken der ikke er fastsat nogen løbetid, skal der gælde et opsigelsesvarsel på fem år, medmindre indskudskapitalen ikke længere medregnes som et element i den faktiske solvensmargen, eller medmindre de kompetente myndigheders forudgående samtykke specielt kræves for tilbagebetaling før tiden. I sidstnævnte tilfælde underretter pensionskassen mindst seks måneder inden datoen for den foreslåede tilbagebetaling de kompetente myndigheder med angivelse af den faktiske solvensmargen og den obligatoriske solvensmargen før og efter denne tilbagebetaling. De kompetente myndigheder kan kun give tilladelse til tilbagebetaling af sådanne midler, hvis pensionskassens faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau
- iv) låneaftalen indeholder ikke nogen klausul om, at gælden under nærmere angivne omstændigheder, bortset fra likvidation af pensionskassen, skal tilbagebetales inden de aftalte forfaldsdatoer, og
- v) låneaftalen kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvendinger mod ændringen.

4. Efter ansøgning og dokumentation herfor fra pensionskassen rettet til den kompetente myndighed i hjemlandet og med denne kompetente myndigheds indforståelse kan den faktiske solvensmargen også bestå af følgende:

- a) såfremt der ikke anvendes zillmering, eller såfremt der anvendes zillmering, som ikke når op på de akkvisitionstillæg, som indgår i præmien: forskellen mellem den præmiehensættelse, der ikke er zillmeret eller delvis zillmeret, og en præmiehensættelse, der er zillmeret med en zillmeringssats, der er lig med de akkvisitionstillæg, som indgår i præmien
- b) de skjulte nettoreserver, der er opstået som følge af ansættelsen af aktiver, i det omfang sådanne skjulte nettoreserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde
- c) halvdelen af den ikke indbetalte aktiekapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond, højst med et beløb svarende til 50 % for den faktiske solvensmargen eller for den obligatoriske solvensmargen, alt efter hvilket er mindst.

Beløbet omhandlet i litra a) må ikke overstige 3,5 % af summen af forskellen mellem livsforsikringskapitalerne samt de arbejdsmarkedsrelaterede pensioner og præmiehensættelserne for alle de kontrakter, hvor zillmering er mulig. Denne forskel nedsættes med et beløb, som svarer til eventuelle ikke afskrevne akkvisitionstillæg, der er opført som et aktiv.

5. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger i forbindelse med stk. 2, 3 og 4 med henblik på at tage højde for udviklinger, der kan begrunde tekniske justeringer af elementer, som kan indgå i den faktiske solvensmargen.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 21b.

Artikel 17b

Obligatorisk solvensmargen

1. Med forbehold af artikel 17c bestemmes den obligatoriske solvensmargen som anført i stk. 2–6, alt efter hvilke forpligtelser, der udøves.

2. Den obligatoriske solvensmargen er lig med summen af følgende to resultater:

- a) det første resultat:

det tal, der svarer til 4 % af præmiehensættelserne, vedrørende direkte forsikringsvirksomhed og overtagelser af genforsikring uden fradrag af afgivelse i genforsikring, multipliceres med det forhold, på mindst 85 %, der

i det sidste regnskabsår bestod mellem præmiehensættelsernes samlede beløb, med fradrag af afgivelserne i genforsikring, og præmiehensættelsernes bruttobeløb

b) det andet resultat:

for de kontrakter, hvor risikosummen ikke er negativ, multipliceres det tal, der udgør 0,3 % af risikosummen, som pensionskassen har påtaget sig ansvaret for, med det forhold, på mindst 50 %, der i det sidste regnskabsår bestod mellem størrelsen af risikosummen, for hvilken kassen forbliver ansvarlig efter afgivelse og retrocession i genforsikring, og størrelsen af risikosummen uden fradrag af afgivelse i genforsikring.

For ophørende dødsfaldsforsikringer med en løbetid på højst tre år udgør procentsatsen 0,1 %. For dødsfaldsforsikringer med en løbetid på over tre år, men ikke over fem år, udgør procentsatsen 0,15 %.

3. For den i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. iii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (*) omhandlede tillægsforsikring er den obligatoriske solvensmargen lig med den obligatoriske solvensmargen for pensionskasser, jf. artikel 17d.

4. For den i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), i direktiv 2009/138/EF omhandlede kapitaliseringsvirksomhed er den obligatoriske solvensmargen lig med 4 % af præmiehensættelserne, beregnet som angivet i stk. 2, litra a).

5. For de i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. i), i direktiv 2009/138/EF omhandlede operationer er den obligatoriske solvensmargen lig med 1 % af deres aktiver.

6. For forsikringer omfattet af artikel 2, stk. 3, litra a), nr. i) og ii), i direktiv 2009/138/EF, som er knyttet til investeringsfonde, og for de i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. iii)-iv), i direktiv 2009/138/EF omhandlede operationer er den obligatoriske solvensmargen lig med summen af følgende:

- a) i det omfang pensionskassen påtager sig en investeringsrisiko, 4 % af de forsikringsmæssige hensættelser, beregnet som angivet i stk. 2, litra a),
- b) i det omfang pensionskassen ikke påtager sig en investeringsrisiko, men det beløb, der skal dække driftsomkostningerne, fastsættes for en periode på over fem år, 1 % af de forsikringsmæssige hensættelser, beregnet som angivet i stk. 2, litra a),
- c) i det omfang pensionskassen ikke påtager sig en investeringsrisiko, og det beløb, der skal dække driftsomkostningerne, ikke fastsættes for en periode på over fem år, et beløb svarende til 25 % af de administrative nettoomkostninger for det sidste regnskabsår i forbindelse med dens virksomhed

- d) i det omfang pensionskassen påtager sig en dødsrisiko, 0,3 % af risikosummen, beregnet som angivet i stk. 2, litra b).

Artikel 17c

Garantifond

1. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en tredjedel af den obligatoriske solvensmargen som fastsat i artikel 17b, udgør garantifonden. Denne fond består af de bestanddele, der er nævnt i artikel 17a, stk. 2 og 3 samt — med forbehold af samtykke fra hjemlandets kompetente myndighed — i artikel 17, stk. 4, litra b).

2. Garantifonden skal være på mindst 3 mio. EUR. Hver medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at minimumsgarantifonden reduceres med 25 % for gensidige selskaber og selskaber af gensidiglignende karakter.

Artikel 17d

Obligatorisk solvensmargen, jf. artikel 17b, stk. 3

1. Den obligatoriske solvensmargen bestemmes i forhold til enten det årlige præmie- eller bidragsbeløb eller til gennemsnittet af fordringer i de tre sidste regnskabsår.

2. Den obligatoriske solvensmargens størrelse er lig med det højeste af de to resultater, der er anført i stk. 3 og 4.

3. De præmier eller bidrag, der benyttes, skal være den største af følgende størrelser: bruttoværdien af de tegnede præmier eller bidrag som beregnet nedenfor eller bruttoværdien af de optjente præmier eller bidrag.

De præmier eller bidrag, inklusive accessoriske tillæg, der indgår i direkte forsikringsforretning i løbet af det sidste regnskabsår, lægges sammen.

Hertil lægges beløbet for de præmier, der er overtaget for al genforsikring i løbet af det sidste regnskabsår.

Herfra fradrages det samlede beløb for de i løbet af det sidste regnskabsår annullerede præmier eller bidrag samt det samlede beløb for skatter og afgifter af de præmier og bidrag, der indgår i den samlede indtægt.

Det således fremkomne beløb deles i to rater, hvoraf den første går op til 50 mio. EUR, og den anden omfatter det resterende beløb; der beregnes brøkdele på henholdsvis 18 % og 16 % af disse rater, som lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der for summen af de sidste tre regnskabsår består mellem størrelsen af de forsikringsydelse, der påhviler pensionskassen efter fradrag af inddrivelige beløb i forbindelse med genforsikring, og forsikringsydelseens bruttobeløb. Dette forhold skal under ingen omstændigheder være under 50 %.

4. Beregning af grundlaget for krav:

De beløb, der er udbetalt i direkte forsikring (uden fradrag af krav, som påhviler genforsikrere og retrocessionarer) for krav i løbet af de i stk. 1 omhandlede perioder, lægges sammen.

Hertil lægges det beløb for krav, der er udbetalt i løbet af de samme perioder for forpligtelser, der er overtaget i genforsikring eller retrocession, og beløbet for de hensættelser til endnu ikke afviklede krav, der er fastlagt ved slutningen af det sidste regnskabsår for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser.

Herfra fradrages de regresbeløb, der er modtaget i løbet af de i stk. 1 omhandlede perioder.

Herfra fradrages beløbet for hensættelser til endnu ikke afviklede krav, som er fastlagt ved begyndelsen af det andet regnskabsår, der går forud for det sidst afsluttede regnskabsår, for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser.

En tredjedel af det således fremkomne beløb deles i to rater, hvoraf den første går op til 35 mio. EUR, og den anden omfatter det resterende beløb; der beregnes brøkdele på henholdsvis 26 % og 23 % af disse rater, som lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der for summen af de sidste tre regnskabsår består mellem størrelsen af de forsikringsydelse, der påhviler pensionskassen efter fradrag af inddrivelige beløb i forbindelse med genforsikring, og forsikringsydelseernes bruttobeløb. Dette forhold skal under ingen omstændigheder være under 50 %.

5. Er den obligatoriske solvensmargen som beregnet i stk. 2, 3 og 4 lavere end den obligatoriske solvensmargen for det foregående år, er den obligatoriske solvensmargen mindst lig med den obligatoriske solvensmargen for det foregående år multipliceret med forholdet mellem de forsikringsmæssige hensættelser til udestående erstatningsudgifter ved det sidste regnskabsårs afslutning og de forsikringsmæssige hensættelser til udestående erstatningsudgifter ved det sidste regnskabsårs begyndelse. Som led i disse beregninger beregnes de forsikringsmæssige hensættelser som et nettobeløb af genforsikring, men forholdet må ikke være højere end 1.

(*) EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1«.

3) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 21a

Revision af garantifondens størrelse

1. Det beløb i euro, der er fastsat i artikel 17c, stk. 2, tages årligt og første gang 31. oktober 2012 op til revision for at tage hensyn til ændringerne i medlemsstaternes harmoniserede forbrugerprisindekser, der offentliggøres af Eurostat.

Dette beløb tilpasses automatisk ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentændring i nævnte indeks, der er sket i perioden mellem 31. december 2009 og undersøgelsestidspunktet, og afrundes opad til et multiplum af 100 000 EUR.

Er ændringen siden sidste tilpasning mindre end 5 %, foretages ingen tilpasning.

2. Kommissionen underretter årligt Europa-Parlamentet og Rådet om undersøgelsen og det tilpassede beløb, der er nævnt i stk. 1.

Artikel 21b

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner, som er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF (*).

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

(*) EUT L 3 af 7.1.2004, s. 34.«.

Artikel 304

Løbetidsbaseret »equity risk«-delmodul

1. Medlemsstaterne kan tillade livsforsikringselskaber, der yder:

- a) arbejdsmarkedsrelaterede pensioner i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2003/41/EF, eller
- b) pensionsydelse, der udbetales ved pensionsalderens indtræden eller forventede indtræden, såfremt de præmier, der er indbetalt for disse ydelser, er forbundet med et skattefradrag, der tildeles forsikringstagerne i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, der har godkendt selskabet,

hvor:

- i) alle aktiver og passiver svarende til virksomheden afgrænses, forvaltes og organiseres adskilt fra forsikringselskabets andre aktiviteter uden mulighed for overførsel
- ii) selskabets aktiviteter for så vidt angår litra a) og b), i forbindelse med hvilke den i dette stykke omhandlede metode finder anvendelse, kun udføres i den medlemsstat, hvor selskabet er godkendt, og
- iii) den gennemsnitlige løbetid for de passiver, der svarer til virksomheden, og som indehaves af selskabet, overstiger et gennemsnit på 12 år,

at anvende et »equity risk«-delmodul fra solvenskapitalkravet, der er afstemt ved at anvende en Value-at-Risk-værdi i et tidsrum, der svarer til den typiske ihændehaverperiode for det pågældende selskabs investeringer i aktier med et konfidensniveau, som sikrer forsikringstagerne og de begunstigede et

beskyttelsesniveau svarende til det, der er fastsat i artikel 101, såfremt den i denne artikel omhandlede metode kun anvendes med henblik på de i nr. i) omhandlede aktiver og passiver. Ved beregningen af solvenskapitalkravet tages der fuldt ud højde for disse aktiver og passiver med henblik på bedømmelse af diversifikationseffekterne uanset behovet for at beskytte interesserne for forsikringstagere og begunstigede i andre medlemsstater.

Metoden i første afsnit benyttes kun — med tilsynsmyndighedernes godkendelse — hvis såvel solvens- og likviditetsstillingen som det pågældende selskabs strategier, processer og rapporteringsprocedurer for forvaltningen af aktiver og passiver er i stand til løbende at sikre, at den kan indehave aktieinvesteringer i en periode, der svarer til den typiske ihændehaveperiode for det pågældende selskab investeringer i aktier. Selskabet skal over for tilsynsmyndigheden kunne godtgøre, at denne forudsætning er til stede med det nødvendige konfidensniveau til at give forsikringstagerne og de begunstigede et beskyttelsesniveau svarende til niveauet i artikel 101.

Forsikrings- og genforsikringselskaber må ikke vende tilbage til anvendelse af metoden i artikel 105 undtagen under behørigt begrundede omstændigheder og med tilsynsmyndighedernes godkendelse.

2. Kommissionen forelægger senest den 31. oktober 2015 Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner og Europa-Parlamentet en rapport om gennemførelsen af metoden i stk. 1 og tilsynsmyndighedernes praksis i henhold til stk. 1 og vedføjer, hvor det er relevant, passende forslag. Denne rapport skal navnlig behandle de grænseoverskridende virkninger af anvendelsen af denne metode med henblik på at forebygge regelarbitrage fra forsikrings- og genforsikringselskabers side.

AFSNIT VI

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

KAPITEL I

Overgangsbestemmelser

Afdeling 1

Forsikring

Artikel 305

Undtagelser og ophævelse af restriktive foranstaltninger

1. Medlemsstaterne kan fritage skadesforsikringselskaber, som den 31. januar 1975 ikke opfyldte kravene i artikel 16 og 17

i direktiv 73/239/EØF, og som den 31. juli 1978 endnu ikke havde nået en årlig indbetaling af præmier eller bidrag på det seksdobbelte af den i artikel 17, stk. 2, i direktiv 73/239/EØF nævnte minimumsgarantifond, for forpligtelsen til at oprette denne fond for udgangen af det regnskabsår, i hvilket præmierne eller bidragene udgør det seksdobbelte af denne garantifond. På grundlag af resultaterne af den i artikel 298, stk. 2, nævnte undersøgelse beslutter Rådet med enstemmighed på forslag af Kommissionen, hvornår medlemsstaterne skal ophæve denne fritagelse.

2. Skadesforsikringselskaber, der er oprettet i Det Forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private Act« eller »by special Public Act«, kan fortsætte deres virksomhed i den retlige form, hvori de var oprettet den 31. juli 1973 uden tidsbegrænsning.

Livsforsikringselskaber, der er oprettet i Det Forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private Act« eller »by special Public Act«, kan fortsætte deres virksomhed i den juridiske form, hvori de var oprettet den 15. marts 1979 uden tidsbegrænsning.

Det Forenede Kongerige opstiller en liste over de i første og andet afsnit omhandlede selskaber og meddeler den til de øvrige medlemsstater og til Kommissionen.

3. Selskaber, der er registreret i Det Forenede Kongerige under »the Friendly Societies Acts«, kan fortsætte med at drive livsforsikrings- og opsparingsvirksomhed, som de i overensstemmelse med deres formål udøvede den 15. marts 1979.

4. Efter anmodning fra de skadesforsikringselskaber, der opfylder forpligtelserne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 2, 4 og 5, ophæver medlemsstaterne restriktive foranstaltninger såsom pantehæftelser, deponering eller sikkerhedsstillelse.

Artikel 306

Rettigheder erhvervet af eksisterende filialer og forsikringselskaber

1. Filialer, der inden den 1. juli 1994 har påbegyndt deres virksomhed efter de i filialmedlemsstaten gældende bestemmelser, anses for at have fulgt fremgangsmåden i artikel 145 og 146.

2. Artikel 147 og 148 berører ikke de velerhvervede rettigheder, som tilkommer et forsikringselskab, der inden den 1. juli 1994 har udøvet virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Afdeling 2

Genforsikring

Artikel 307

Overgangsperiode for artikel 57, stk. 3, og artikel 60, nr. 6, i direktiv 2005/68/EF

En medlemsstat kan udsætte gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 57, nr. 3, i direktiv 2005/68/EF om ændring af artikel 15, stk. 3, i direktiv 73/239/EØF og af bestemmelsen i artikel 60, nr. 6, i direktiv 2005/68/EF indtil den 10. december 2008.

Artikel 308

Rettigheder erhvervet af eksisterende genforsikringselskaber

1. Genforsikringselskaber, som er omfattet af dette direktiv, og som i overensstemmelse med bestemmelserne i den medlemsstat, hvor de har hovedsæde, har opnået tilladelse til at udøve genforsikringsvirksomhed inden den 10. december 2005, anses for at have opnået tilladelse i overensstemmelse med artikel 14.

De er dog underlagt bestemmelserne i dette direktiv vedrørende udøvelse af genforsikringsvirksomhed og kravene i artikel 18, stk. 1, litra b) og d) til g), artikel 19, 20 og 24 samt afsnit I, kapitel VI, afdeling 2, 3 og 4.

2. Medlemsstaterne kan dog indrømme de i stk. 1 omhandlede genforsikringselskaber, der den 10. december 2005 ikke opfyldte bestemmelserne i artikel 18, stk. 1, litra b), artikel 19 og 20 samt afsnit I, kapitel VI, afdeling 2, 3 og 4, indtil den 10. december 2008 til at opfylde sådanne krav.

KAPITEL II

Afsluttende bestemmelser

Artikel 309

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 4, 10, 13, 14, 18, 23, 26-32, 34-49, 51-55, 67, 68, 71, 72, 74-85, 87-91, 93-96, 98, 100-110, 112, 113, 115-126, 128, 129, 131-134, 136-142, 144, 146, 148, 162-167, 172, 173, 178, 185, 190, 192, 210-233, 235-240, 243-258, 260-263, 265, 266, 303 og 304 samt bilag III og IV senest den 31. oktober 2012.

Bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også omfatte en erklæring om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til de direktiver, der ophæves ved dette direktiv, skal anses som henvisninger til dette direktiv. De nærmere regler for henvisningen og formuleringen af erklæringen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 310

Ophævelse

Direktiv 64/225/EØF, 73/239/EØF, 73/240/EØF, 76/580/EØF, 78/473/EØF, 84/641/EØF, 87/344/EØF, 88/357/EØF, 92/49/EØF, 98/78/EF, 2001/17/EF, 2002/83/EF og 2005/68/EF, som ændret ved de retsakter, der er nævnt i bilag VI, del A, ophæves med virkning fra 1. november 2012, dog uden at medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag VI, del B, anførte frister for gennemførelse og anvendelse af direktiverne berøres heraf.

Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til dette direktiv og læses i overensstemmelse med den i bilag VII anførte sammenligningstabel.

Artikel 311

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 1-3, 5-9, 11, 12, 15-17, 19-22, 24, 25, 33, 56-66, 69, 70, 73, 143, 145, 147, 149-161, 168-171, 174-177, 179-184, 186-189, 191, 193-209, 267-300, 302, 305-308 samt bilag I, II, V, VI og VII finder anvendelse fra 1. november 2012.

Artikel 312

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 25. november 2009

På Europa-Parlamentets vegne
Formand
J. BUZEK

På Rådets vegne
Formand
Åsa TORSTENSSON

BILAG I

SKADESFORSIKRINGSKLASSER

A. **Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser**

1. *Ulykker (herunder arbejdsulykker og erhvervssygdomme):*
 - fastsatte ydelser
 - skadeserstatninger
 - kombinationer
 - passagerers tilskadekomst.
2. *Sygdom:*
 - fastsatte ydelser
 - skadeserstatninger
 - kombinationer.
3. *Kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel)*

Alle skader på:

 - motordrevne landkøretøjer
 - ikke-motordrevne landkøretøjer.
4. *Kaskoforsikring for jernbanekøretøjer*

Alle skader på jernbanekøretøjer.
5. *Kaskoforsikring for luftfartøjer*

Alle skader på luftfartøjer.
6. *Kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder*

Alle skader på:

 - flodfartøjer
 - indsøfartøjer
 - havfartøjer.
7. *Godstransport (herunder varer, bagage og alt andet gods)*

Alle skader på transporterede varer eller bagage, uanset arten af transportmidlet.
8. *Brand og naturkræfter*

Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når de er forårsaget af:

 - brand
 - eksplosion
 - storm

- naturkræfter bortset fra storm
- kerneenergi
- jordskred.

9. *Andre skader på ejendom*

Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når disse skader skyldes hagl eller frost samt årsager af enhver art, f.eks. tyveri, bortset fra dem, der er anført i klasse 8.

10. *Ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer*

Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af motordrevne landkøretøjer (herunder førerens ansvar).

11. *Ansvarsforsikring for luftfartøjer*

Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af luftfartøjer (herunder førerens ansvar).

12. *Ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder*

Ethvert ansvar hidrørende fra anvendelsen af flod-, indsø- og havfartøjer (herunder førerens ansvar).

13. *Almindelig ansvarsforsikring*

Ethvert ansvar, der ikke er anført under klasse 10, 11 og 12.

14. *Kredit:*

- almindelig insolvens
- eksportkredit
- salg på afbetaling
- hypotekforsikring
- landbrugsforsikring.

15. *Kaution:*

- direkte kaution
- indirekte kaution.

16. *Diverse økonomiske tab:*

- arbejdsløshedsrisici
- incassotab (almindeligt)
- dårligt vejr
- tab af fortjeneste
- vedblivende almindelige omkostninger
- uforudsete handelsudgifter

- tab af salgsværdi
- husleje- eller indtægtstab
- andre indirekte handelstab
- andre ikke forretningsmæssige økonomiske tab
- andre økonomiske tab.

17. *Retshjælpsforsikring*

- Retshjælpsforsikring.

18. *Assistance*

Assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejse, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted.

B. Benævnelse af den tilladelse, der gives samtidig for flere klasser

Følgende navne benyttes om tilladelser, som samtidig omfatter nedenstående klasser:

- a) klasserne 1 og 2: »ulykke- og sygdomsforsikring«
- b) klasserne 1 (fjerde led), 3, 7 og 10: »motorkøretøjsforsikring«
- c) klasserne 1 (fjerde led), 4, 6, 7 og 12: »sø- og transportforsikring«
- d) klasserne 1 (fjerde led), 5, 7 og 11: »luftfartsforsikring«
- e) klasserne 8 og 9: »brand og andre skader på ejendom«
- f) klasserne 10, 11, 12 og 13: »ansvarsforsikring«
- g) klasserne 14 og 15: »kredit og kaution«
- h) alle klasser: den af medlemsstaterne valgte benævnelse, der meddeles de øvrige medlemsstater og Kommissionen.

*BILAG II***LIVSFORSIKRINGSKLASSER**

- I. Livsforsikringsformer som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. i), ii) og iii), undtagen de i punkt II og III omhandlede
 - II. Forsikring, som kommer til udbetaling ved ægteskab. Forsikring, som kommer til udbetaling ved fødsel
 - III. Forsikring, der er tilknyttet investeringsfonds, og som er omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. i) og ii)
 - IV. »Permanent health insurance« som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. iv)
 - V. Tontinevirksomhed som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. i)
 - VI. Kapitaliseringsvirksomhed som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii)
 - VII. Forvaltning af kollektive pensionsmidler som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. iii) og iv)
 - VIII. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. v)
 - IX. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra c).
-

BILAG III

SELSKABSFORMER

A. Skadesforsikringselskabsformer:

- 1) i Kongeriget Belgien: »société anonyme/naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative/coöperatieve vennootschap«, »société mutualiste/maatschappij van onderlinge bijstand«
- 2) i Republikken Bulgarien: »акционерно дружество«
- 3) i Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«, »družstvo«
- 4) i Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«
- 5) i Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«
- 6) i Republikken Estland: »aktsiaselts«
- 7) i Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«
- 8) i Den Helleniske Republik: »ανώνυμη εταιρία«, »αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός«
- 9) i Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«
- 10) i Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la Sécurité Sociale«, »institution de prévoyance régie par le Code rural«, »mutuelle regie par le Code de la Mutualité«
- 11) i Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«
- 12) i Republikken Cypern: »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές«, »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο«
- 13) i Republikken Letland: »apdrošināšanas akciju sabiedrība«, »savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība«
- 14) i Republikken Litauen: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«
- 15) i Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«
- 16) i Republikken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »biztosító egyesület«, »külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe«
- 17) i Republikken Malta: »limited liability company/kumpannija b »responsabbilta« limitata«
- 18) i Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«
- 19) i Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«
- 20) i Republikken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«
- 21) i den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
- 22) i Rumænien: »societăți pe acțiuni«, »societăți mutuale«
- 23) i Republikken Slovenien: »delniška družba«, »družba za vzajemno zavarovanje«
- 24) i Republikken Slovakiet: »akciová spoločnosť«

- 25) i Republiken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkringsförening«
- 26) i Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidiga försäkringsbolag«, »understödsföreningar«
- 27) i Det Forenede Kongerige: »companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«
- 28) under alle omstændigheder og som alternativ til de skadesforsikringsselskaber, der er angivet i punkt 1) til 27), kan et selskab tage form af et europæisk selskab, jf. Rådets forordning (EF) nr. 2157/2001 ⁽¹⁾.

B. Livsforsikringsselskabsformer:

- 1) i Kongeriget Belgien: »société anonyme/naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringvereniging«, »société coopérative/cooperatieve vennootschap«
- 2) i Republiken Bulgarien: »акционерно дружество«, »взаимозастрахователна кооперация«
- 3) i Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«, »družstvo«;
- 4) i Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«, »pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)«
- 5) i Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«
- 6) i Republiken Estland: »aktsiaselts«
- 7) i Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«
- 8) i Den Helleniske Republik: »ανώνυμη εταιρία«
- 9) i Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«
- 10) i Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale«, »institution de prévoyance régie par le code rural«, »mutuelles régies par le code de la mutualité«
- 11) i Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«
- 12) i Republiken Cypern: »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές«, »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο«
- 13) i Republiken Letland: »apdrošināšanas akciju sabiedrība«, »savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība«
- 14) i Republiken Litauen: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«
- 15) i Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«
- 16) i Republiken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »biztosító egyesület«, »külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe«
- 17) i Republiken Malta: »limited liability company/kumpannija b »responsabbilta« limitata«
- 18) i Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«
- 19) i Republiken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«
- 20) i Republiken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«

(¹) EFT L 294 af 10.11.2001, s. 1.

- 21) i den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
- 22) i Rumænien: »societăți pe acțiuni«, »societăți mutuale«
- 23) i Republikken Slovenien: »delniška družba«, »družba za vzajemno zavarovanje«
- 24) i Republikken Slovakiet: »akciová spoločnosť«
- 25) i Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkringsförening«
- 26) i Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidiga försäkringsbolag«, »understödsföreningar«
- 27) i Det Forenede Kongerige: »companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«
- 28) under alle omstændigheder og som alternativ til de livsforsikringselskaber, der er angivet i punkt (1) til (27), kan et selskab tage form af et europæisk selskab, jf. forordning (EF) nr. 2157/2001.

C. Genforsikringselskabsformer:

- 1) i Kongeriget Belgien: »société anonyme/naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringvereniging«, »société coopérative/coöperatieve vennootschap«
- 2) i Republikken Bulgarien: »акционерно дружество«
- 3) i Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«
- 4) i Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«
- 5) i Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«
- 6) i Republikken Estland: »aktsiaselts«
- 7) i Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«
- 8) i Den Helleniske Republik: »ανώνυμη εταιρία«, »αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός«
- 9) i Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«
- 10) i Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale«, »institution de prévoyance régie par le code rural«, »mutuelles régies par le code de la mutualité«
- 11) i Den Italienske Republik: »società per azioni«
- 12) i Republikken Cypern: »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές«, »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση«
- 13) i Republikken Letland: »akciju sabiedrība«, »sabiedrība ar ierobežotu atbildību«
- 14) i Republikken Litauen: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«
- 15) i Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«
- 16) i Republikken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe«
- 17) i Republikken Malta: »limited liability company/kumpannija ta' responsabbiltà limitata«
- 18) i Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«

- 19) i Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«
 - 20) i Republikken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«
 - 21) i den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
 - 22) i Rumænien: »societate pe actiuni«
 - 23) i Republikken Slovenien: »delniška družba«
 - 24) i Republikken Slovakiet: »akciová spoločnosť«
 - 25) i Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkringsförening«
 - 26) i Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidigt försäkringsbolag«
 - 27) i Det Forenede Kongerige: »companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«
 - 28) under alle omstændigheder og som alternativ til de genforsikringselskaber, der er angivet i punkt (1) til (27), kan et selskab tage form af et europæisk selskab som defineret i forordning (EF) nr. 2157/2001.
-

BILAG IV

STANDARDFORMEL FOR SOLVENS KAPITALKRAVET (SCR)

1. Beregning af det primære solvenskapitalkrav

Det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104, stk. 1, beregnes på følgende måde:

$$\text{Basic SCR} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

hvor SCR_i betegner risikomodulet i, SCR_j betegner risikomodulet j, og hvor »i, j« betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j. I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- $\text{SCR}_{\text{non-life}}$ betegner risikomodulet for skadesforsikringer
- SCR_{life} betegner risikomodulet for livsforsikringer
- $\text{SCR}_{\text{health}}$ betegner risikomodulet for sygeforsikringer
- $\text{SCR}_{\text{market}}$ betegner markedsrisikomodulet
- $\text{SCR}_{\text{default}}$ betegner risikomodulet for »modparts misligholdelse«.

Faktoren $\text{Corr}_{i,j}$ betegner den post, der er fastlagt i række i og i kolonne j i den følgende korrelationsmatrix:

i \ j	Marked	Misligholdelse	Liv	»Health«	Skade
Marked	1	0,25	0,25	0,25	0,25
Misligholdelse	0,25	1	0,25	0,25	0,5
Liv	0,25	0,25	1	0,25	0
»Health«	0,25	0,25	0,25	1	0
Skade	0,25	0,5	0	0	1

2. Beregning af risikomodulet for skadesforsikringer

Risikomodulet for skadesforsikring, jf. artikel 105, stk. 2, beregnes på følgende måde:

$$\text{SCR}_{\text{non-life}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

hvor SCR_i betegner delmodulet i, SCR_j betegner delmodulet j, og hvor »i, j« betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j. I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- $\text{SCR}_{\text{nl premium and reserve}}$ betegner delmodulet »non-life premium and reserve risk«
- $\text{SCR}_{\text{nl catastrophe}}$ betegner delmodulet »non-life catastrophe risk«.

3. Beregning af tegningsrisikomodulet for livsforsikringer

Risikomodulet for livsforsikring, jf. artikel 105, stk. 3, beregnes på følgende måde:

$$SCR_{\text{life}} = \sqrt{\sum_{ij} \text{Corr}_{ij} \times SCR_i \times SCR_j}$$

hvor SCR_i betegner delmodul i, SCR_j betegner delmodul j, og hvor »i,j« betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j. I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- $SCR_{\text{mortality}}$ betegner delmodulet »mortality risk«
- $SCR_{\text{longevity}}$ betegner delmodulet »longevity risk«
- $SCR_{\text{disability}}$ betegner delmodulet »disability — morbidity risk«
- $SCR_{\text{life expense}}$ betegner delmodulet »life expense risk«
- SCR_{revision} betegner delmodulet »revision risk«
- SCR_{lapse} betegner delmodulet »lapse risk«
- $SCR_{\text{life catastrophe}}$ betegner delmodulet »life catastrophe risk«.

4. Beregning af markedsrisikomodulet

Markedsrisikomodulets struktur

Markedsrisikomodulet, jf. artikel 105, stk. 5, beregnes på følgende måde:

$$SCR_{\text{market}} = \sqrt{\sum_{ij} \text{Corr}_{ij} \times SCR_i \times SCR_j}$$

hvor SCR_i betegner delmodul i, SCR_j betegner delmodul j, og hvor »i,j« betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j. I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- $SCR_{\text{interest rate}}$ betegner delmodulet »interest rate risk«
- SCR_{equity} betegner delmodulet »equity risk«
- SCR_{property} betegner delmodulet »property risk«
- SCR_{spread} betegner delmodulet »spread risk«
- $SCR_{\text{concentration}}$ betegner delmodulet »market risk concentrations«
- SCR_{currency} betegner delmodulet »currency risk«.

BILAG V

GRUPPER AF SKADESFORSIKRINGSKLASSER, JF. ARTIKEL 159

1. ulykker og sygdom (1 og 2 i bilag I)
 2. bilforsikring (3, 7 og 10 i bilag I; tallene vedrørende klasse 10, bortset fra fragtførerens ansvar, præciseres senere)
 3. brand og andre skader på ejendom (8 og 9 i bilag I)
 4. luftfarts-, sø- og transportforsikring (4, 5, 6, 7, 11 og 12 i bilag I)
 5. almindelig ansvarsforsikring (13 i bilag I)
 6. kredit og kaution (14 og 15 i bilag I)
 7. øvrige klasser (16, 17 og 18 i bilag I).
-

BILAG VI

DEL A

Ophævede direktiver med ændringer

(jf. artikel 310)

Rådets direktiv 64/225/EØF

(EFT 56 af 4.4.1964, s. 878)

Tiltrædelsesakten af 1973, artikel 29, bilag I, punkt III,
nr. G.1

(EFT L 73 af 27.3.1972, s. 89)

Rådets første direktiv 73/239/EØF

(EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3)

Tiltrædelsesakten af 1994, artikel 29, bilag I, nr. XI.B,
artikel 29, bilag I, nr. XI.B.II.1

(EFT C 241 af 29.8.1994, s. 197)

(som erstattet ved Rådets afgørelse 95/1/EF)

(EFT L 1 af 1.1.1995, s. 1)

Tiltrædelsesakten af 2003, artikel 20, bilag II, nr. 3.1

(EUT L 236 af 23.9.2003, s. 335)

Tiltrædelsesakten af 1985, artikel 26, bilag I, nr. II.c.1.a

(EFT L 302 af 15.11.1985, s. 156)

Rådets direktiv 76/580/EØF

kun artikel 1

(EFT L 189 af 13.7.1976, s. 13)

Rådets direktiv 84/641/EØF

kun artikel 1 til 14

(EFT L 339 af 27.12.1984, s. 21)

Rådets direktiv 87/343/EØF

kun artikel 1 og bilag

(EFT L 185 af 4.7.1987, s. 72)

Rådets direktiv 87/344/EØF

kun artikel 9

(EFT L 185 af 4.7.1987, s. 77)

Rådets andet direktiv 88/357/EØF

kun artikel 9, 10 og 11

(EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1)

Rådets direktiv 90/618/EØF

kun artikel 2, 3 og 4

(EFT L 330 af 29.11.1990, s. 44)

Rådets direktiv 92/49/EØF

kun artikel 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 14, 17, 18, 24, 32, 33
og 53

(EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF

kun artikel 1, 2, stk. 2, tredje led, og artikel 3, stk. 1

(EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF

kun artikel 8

(EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF

kun artikel 1

(EFT L 77 af 20.3.2002, s. 17)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF

kun artikel 22

(EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	kun artikel 4
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	kun artikel 57
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/101/EF (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 238)	kun artikel 1 og bilagets punkt I
Rådets direktiv 73/240/EØF (EFT L 228 af 16.8.1973, s. 20)	
Rådets direktiv 76/580/EØF (EFT L 189 af 13.7.1976, s. 13)	
Rådets direktiv 78/473/EØF (EFT L 151 af 7.6.1978, s. 25)	
Rådets direktiv 84/641/EØF (EFT L 339 af 27.12.1984, s. 21)	
Rådets direktiv 87/344/EØF (EFT L 185 af 4.7.1987, s. 77)	
Rådets andet direktiv 88/357/EØF (EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1)	
Rådets direktiv 90/618/EØF (EFT L 330 af 29.11.1990, s. 44)	kun artikel 5 til 10
Rådets direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)	kun artikel 12, stk. 1, og artikel 19, 23, 27, 30, stk. 1, 34, 35, 36, 37, 39, stk. 1, 40, stk. 1, 42, stk. 1, 43, stk. 1, 44, stk. 1, 45, stk. 1, og 46, stk. 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF (EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65)	kun artikel 9
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 14)	kun artikel 3
Rådets direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7)	kun artikel 1, andet led, 2, stk. 1, første led, artikel 4, stk. 1, 3 og 5, og artikel 5, andet led
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF (EFT L 290 af 17.11.2000, s. 27)	kun artikel 2
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1)	kun artikel 24
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	kun artikel 6
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	kun artikel 58

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1)	kun artikel 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF (EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1)	kun artikel 28
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	kun artikel 7
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	kun artikel 59
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF (EFT L 110 af 20.4.2001, s. 28)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF (EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1)	
Rådets direktiv 2004/66/EF (EUT L 168 af 1.5.2004, s. 35)	kun bilagets punkt II
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	kun artikel 8
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	kun artikel 60
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/101/EF (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 238)	kun artikel 1 og bilagets punkt 3
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1)	kun artikel 2
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/19/EF (EUT L 76 af 19.3.2008, s. 44)	kun artikel 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1)	kun artikel 4
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/19/EF (EUT L 76 af 19.3.2008, s. 44)	kun artikel 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/37/EF (EUT L 81 af 20.3.2008, s. 1)	kun artikel 1

DEL B

Frister for gennemførelse i national ret

(jf. artikel 310)

Direktiv	Gennemførelsesfrist	Anvendelsesfrist
64/225/EØF	26. august 1965	
73/239/EØF	27. januar 1975	27. januar 1976
73/240/EØF	27. januar 1975	
76/580/EØF	31. december 1976	
78/473/EØF	2. december 1979	2. juni 1980
84/641/EØF	30. juni 1987	1. januar 1988
87/343/EØF	1. januar 1990	1. juli 1990
87/344/EØF	1. januar 1990	1. juli 1990
88/357/EØF	30. december 1989	30. juni 1990
90/618/EØF	20. maj 1992	20. november 1992
92/49/EØF	31. december 1993	1. juli 1994
95/26/EF	18. juli 1996	18. juli 1996
98/78/EF	5. juni 2000	
2000/26/EF	20. juli 2002	20. januar 2003
2000/64/EF	17. november 2002	
2001/17/EF	20. april 2003	
2002/13/EF	20. september 2003	
2002/83/EF	17. november 2002, 20. september 2003, 19. juni 2004 (afhængigt af den pågældende bestemmelse)	
2002/87/EF	11. august 2004	
2004/66/EF	1. maj 2004	
2005/1/EF	13. maj 2005	
2005/14/EF	11. juni 2007	
2005/68/EF	10. december 2007	
2006/101/EF	1. januar 2007	
2008/19/EF	Ikke relevant	
2008/37/EF	Ikke relevant	

BILAG VII

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1, stk. 1				Artikel 2		Artikel 1, stk. 1	Artikel 2, første punktum	Artikel 1, stk. 1		Artikel 1, artikel 2, stk. 2, artikel 2, stk. 3 og artikel 267
Artikel 1, stk. 2										Artikel 2, stk. 2
Artikel 1, stk. 3										—
Artikel 2, nr. 1, litra a)-c)										—
Artikel 2, nr. 1, litra d)							Artikel 3, stk. 4			Artikel 3
Artikel 2, nr. 1, litra e)										—
Artikel 2, nr. 2, litra a)										Artikel 5, nr. 1)
Artikel 2, nr. 2, litra b)										Artikel 5, nr. 2)
Artikel 2, nr. 2, litra c)										Artikel 5, nr. 3)
Artikel 2, nr. 2, litra d)										Artikel 5, nr. 4)
Artikel 2, nr. 3, første — fjerde afsnit										Artikel 6
Artikel 2, nr. 3, femte afsnit										Artikel 15, stk. 4

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
Artikel 3, stk. 1, første og andet afsnit										—
Artikel 3, stk. 1, tredje afsnit										Artikel 4, stk. 5
Artikel 3, stk. 2										Artikel 7
Artikel 4, første punktum										Artikel 8, første punktum
Artikel 4, litra a)										Artikel 8, nr. 2)
Artikel 4, litra b)										—
Artikel 4, litra c)										Artikel 8, nr. 3)
Artikel 4, litra e)										—
Artikel 4, litra f)										Artikel 8, nr. 1)
Artikel 4, litra g)										Artikel 8, nr. 4)
Artikel 5, litra a)										—
Artikel 5, litra b)							Artikel 1, stk. 1, litra o)			—
Artikel 5, litra c)							Artikel 1, stk. 1, litra p)			Artikel 134, stk. 1
Artikel 5, litra d)										—
Artikel 6				Artikel 4			Artikel 4	Artikel 3		Artikel 14, stk. 1, og stk. 2, litra a) og b)

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
Artikel 7, stk. 1 og stk. 2, første afsnit				Artikel 5, stk. 1 og stk. 2, første afsnit			Artikel 5, stk. 1 og stk. 2, første afsnit			Artikel 15, stk. 1 og stk. 2, første afsnit
Artikel 7, stk. 2, andet afsnit, litra a)				Artikel 5, stk. 2, andet afsnit, litra a)						Artikel 15, stk. 3, første afsnit
Artikel 7, stk. 2, andet afsnit, litra b)				Artikel 5, stk. 2, andet afsnit, litra b)						—
Artikel 8, stk. 1, litra a)				Artikel 6, stk. 1, litra a)			Artikel 6, stk. 1, litra a)	Bilag I		Bilag IIIA og B
Artikel 8, stk. 1, litra a), sidste afsnit								Artikel 5, stk. 2		Artikel 17, stk. 2
Artikel 8, stk. 1, litra b)				Artikel 6, stk. 1, litra b)			Artikel 6, stk. 1, litra b)	Artikel 6, litra a)		Artikel 18, stk. 1, litra a)
								Artikel 6, litra a)		Artikel 18, stk. 1, litra b)
Artikel 8, stk. 1, litra c)				Artikel 6, stk. 1, litra c)			Artikel 6, stk. 1, litra c)	Artikel 6, litra b)		Artikel 18, stk. 1, litra c)
Artikel 8, stk. 1, litra d)				Artikel 6, stk. 1, litra d)			Artikel 6, stk. 1, litra d)	Artikel 6, litra c)		Artikel 18, stk. 1, litra d)
Artikel 8, stk. 1, litra e)				Artikel 6, stk. 1, litra e)			Artikel 6, stk. 1, litra e)	Artikel 6, litra d)		Artikel 18, litra g)
Artikel 8, stk. 1, litra f)										Artikel 18, litra h)
Artikel 8, stk. 1, andet til fjerde afsnit							Artikel 6, stk. 2)	Artikel 7		Artikel 19

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
Artikel 8, stk. 1a								Artikel 6, stk. 3	Artikel 8	Artikel 20
Artikel 8, stk. 2				Artikel 6, stk. 2				Artikel 6, stk. 4		Artikel 18, stk. 2
Artikel 8, stk. 3, første afsnit				Artikel 6, stk. 3, første afsnit				Artikel 6, stk. 5, tredje afsnit	Artikel 9, stk. 1	Artikel 21, stk. 4
Artikel 8, stk. 3, andet afsnit				Artikel 6, stk. 3, andet afsnit, og artikel 29, første afsnit, første punktum				Artikel 6, stk. 5, første afsnit	Artikel 9, stk. 2	Artikel 21, stk. 1, første afsnit
Artikel 8, stk. 3, tredje afsnit				Artikel 6, stk. 3, tredje afsnit, og artikel 29, andet afsnit						Artikel 21, stk. 2
Artikel 8, stk. 3, fjerde afsnit				Artikel 6, stk. 3, fjerde afsnit						Artikel 21, stk. 3
Artikel 8, stk. 4				Artikel 6, stk. 4				Artikel 6, stk. 6	Artikel 10	Artikel 22
Artikel 9, litra a)-d)				Artikel 7, litra a)-d)				Artikel 7, litra a)-d)	Artikel 11, stk. 1, litra a), c), d) og e)	Artikel 23, stk. 1, litra a), c), d) og e)
Artikel 9, litra e) og f)				Artikel 7, litra e) og f)					Artikel 11, stk. 2, litra a) og b)	Artikel 23, stk. 2, litra e)
Artikel 9, litra g) og h)				Artikel 7, litra g) og h)				Artikel 7, litra f) og g)	Artikel 11, stk. 2, litra c) og d)	Artikel 23, stk. 2, litra a) og d)
Artikel 10, stk. 1				Artikel 32, stk. 1				Artikel 40, stk. 1		Artikel 145, stk. 1, første afsnit

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
Artikel 10, stk. 2, første afsnit				Artikel 32, stk. 2, første afsnit			Artikel 40, stk. 2			Artikel 145, stk. 2
Artikel 10, stk. 2, andet afsnit				Artikel 32, stk. 2, andet afsnit						Artikel 145, stk. 3
Artikel 10, stk. 3				Artikel 32, stk. 3			Artikel 40, stk. 3			Artikel 146, stk. 1 og 2
Artikel 10, stk. 4				Artikel 32, stk. 4			Artikel 40, stk. 4			Artikel 146, stk. 3
Artikel 10, stk. 5				Artikel 32, stk. 5			Artikel 40, stk. 5			Artikel 146, stk. 3, andet afsnit
Artikel 10, stk. 6				Artikel 32, stk. 6			Artikel 40, stk. 6			Artikel 145, stk. 4
Artikel 11				Artikel 33						—
Artikel 12				Artikel 56			Artikel 9	Artikel 13		Artikel 25, andet afsnit
Artikel 12a							Artikel 9a	Artikel 14 og artikel 60, stk. 2		Artikel 26
Artikel 13, stk. 1 og stk. 2, første afsnit				Artikel 9, stk. 1 og stk. 2, første afsnit			Artikel 10, stk. 1, første punktum og stk. 2, første afsnit	Artikel 15, stk. 1, første afsnit, og stk. 2		Artikel 30, stk. 1 og stk. 2, første afsnit
Artikel 13, stk. 2, andet afsnit				Artikel 9, stk. 2, andet afsnit						Artikel 30, stk. 2, andet afsnit
							Artikel 10, stk. 1, andet og tredje punktum	Artikel 15, stk. 1, andet afsnit		Artikel 30, stk. 3
Artikel 13, stk. 2, tredje afsnit							Artikel 10, stk. 2, andet afsnit	Artikel 60, stk. 3		Artikel 32, stk. 1
Artikel 13, stk. 3				Artikel 9, stk. 3			Artikel 10, stk. 3	Artikel 15, stk. 4		—

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
Artikel 14				Artikel 10			Artikel 11	Artikel 16		Artikel 33
Artikel 15, stk. 1, stk. 2 og stk. 3, andet afsnit				Artikel 17			Artikel 20, stk. 1-3, og stk. 4, andet afsnit	Artikel 32, stk. 1 og 3		Artikel 76-86
Artikel 15, stk. 3, første afsnit							Artikel 20, stk. 4, første afsnit	Artikel 32, stk. 2		Artikel 134, stk. 2, og artikel 173
Artikel 15a				Artikel 18				Artikel 33		—
Artikel 16							Artikel 27	Artikel 35 og 36 og artikel 60, stk. 8		Artikel 87-99
Artikel 16a							Artikel 28	Artikel 37-39 og artikel 60, stk. 9		Artikel 100-127
Artikel 17, stk. 1							Artikel 29, stk. 1	Artikel 40, stk. 1		Artikel 128 og artikel 129, stk. 1, litra a)-c), og stk. 2
Artikel 17, stk. 2							Artikel 29, stk. 2	Artikel 40, stk. 2		Artikel 129, stk. 1, litra d)
Artikel 17a							Artikel 30	Artikel 41		—
Artikel 17b							Artikel 28 og 28a	Artikel 60, stk. 10		—
Artikel 18							Artikel 31			—
Artikel 14							Artikel 11	Artikel 16		Artikel 33
Artikel 19, stk. 2				Artikel 11, stk. 2			Artikel 13, stk. 2	Artikel 17, stk. 2		Artikel 35
Artikel 19, stk. 3, første afsnit og andet afsnit, litra a) og b)			Artikel 10	Artikel 11, stk. 3, første afsnit og andet afsnit, litra a) og b)			Artikel 13, stk. 3, første afsnit og andet afsnit, litra a) og b)	Artikel 17, stk. 3 og stk. 4, første afsnit, litra a) og b)		Artikel 34, stk. 1-3, og 5-7

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
Artikel 19, stk. 3, andet afsnit, litra c)			Artikel 10	Artikel 11, stk. 3, andet afsnit, litra c)			Artikel 13, stk. 3, andet afsnit, litra c)	Artikel 17, stk. 4, første afsnit, litra c)		Artikel 34, stk. 8
Artikel 19, stk. 3, tredje afsnit			Artikel 10	Artikel 11, stk. 3, tredje afsnit			Artikel 13, stk. 3, tredje afsnit	Artikel 17, stk. 4, andet afsnit		Artikel 35, stk. 2, litra b)
Artikel 20, stk. 1							Artikel 37, stk. 1	Artikel 42, stk. 1		Artikel 137
Artikel 20, stk. 2, første afsnit				Artikel 13, stk. 2, første afsnit			Artikel 37, stk. 2, første afsnit	Artikel 42, stk. 2, første afsnit		—
Artikel 20, stk. 2, andet afsnit				Artikel 13, stk. 2, andet afsnit			Artikel 37, stk. 2, andet afsnit	Artikel 42, stk. 2, andet afsnit		Artikel 138, stk. 5
Artikel 20, stk. 3, første afsnit				Artikel 13, stk. 3, første afsnit			Artikel 37, stk. 3, første afsnit	Artikel 42, stk. 3, første afsnit		—
Artikel 20, stk. 3, andet afsnit				Artikel 13, stk. 3, andet afsnit			Artikel 37, stk. 3, andet afsnit	Artikel 42, stk. 3, andet afsnit		Artikel 139, stk. 3
Artikel 20, stk. 4				Artikel 13, stk. 4						—
Artikel 20, stk. 5				Artikel 13, stk. 2, andet afsnit, og stk. 5			Artikel 37, stk. 2, andet afsnit, og stk. 5	Artikel 42, stk. 2, andet afsnit, og stk. 4		Artikel 138, stk. 5
Artikel 20a, stk. 1, første afsnit, første punktum							Artikel 38, stk. 1, første punktum	Artikel 43, stk. 1		Artikel 138, stk. 2, og artikel 139, stk. 2
Artikel 20a, stk. 1, første afsnit, andet punktum, litra a)-e)							Artikel 38, stk. 1, andet punktum, litra a)-e)	Artikel 43, stk. 2, litra a)-e)		Artikel 142, stk. 1
Artikel 20a, stk. 2							Artikel 38, stk. 2			Artikel 141

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
Artikel 20a, stk. 3							Artikel 38, stk. 3	Artikel 43, stk. 4		Artikel 140, stk. 2
Artikel 20a, stk. 4							Artikel 38, stk. 4	Artikel 43, stk. 5		—
Artikel 20a, stk. 5							Artikel 38, stk. 5	Artikel 43, stk. 6		Artikel 142, stk. 2
Artikel 21			Artikel 11, stk. 1							—
Artikel 22, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og d)				Artikel 14			Artikel 39, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og d)	Artikel 44, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og d)		Artikel 14, stk. 1, litra a), b) og c)
Artikel 22, stk. 1, andet afsnit, første punktum							Artikel 39, stk. 1, andet afsnit, første punktum	Artikel 44, stk. 1, andet afsnit		Artikel 14, stk. 2, første afsnit
Artikel 22, stk. 1, andet afsnit, andet punktum							Artikel 39, stk. 1, andet afsnit, første punktum			Artikel 14, stk. 2, andet afsnit
Artikel 22, stk. 2							Artikel 39, stk. 2	Artikel 44, stk. 2		Artikel 14, stk. 3
Artikel 23, stk. 1							Artikel 51, stk. 1			Artikel 162, stk. 1
Artikel 23, stk. 2, litra a)-g)							Artikel 51, stk. 2			Artikel 162, stk. 2, litra a)-f) og h)
Artikel 23, stk. 2, litra h)										Artikel 162, stk. 2, litra g)
Artikel 24, første afsnit, første punktum							Artikel 54, første afsnit, første punktum			Artikel 165, første punktum
Artikel 24, første afsnit, andet punktum, og tredje afsnit							Artikel 54, første afsnit, andet punktum, og tredje afsnit			—
Artikel 25							Artikel 55			Artikel 166

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
Artikel 26							Artikel 56			Artikel 167
Artikel 27, første afsnit							Artikel 52, stk. 2, første afsnit			Artikel 168, første afsnit
Artikel 27, andet afsnit							Artikel 52, stk. 2, andet afsnit			Artikel 168, andet afsnit
Artikel 28							Artikel 52, stk. 3			Artikel 170
Artikel 28a				Artikel 53			Artikel 53			Artikel 164
Artikel 29							Artikel 57			Artikel 171
Artikel 29a							Artikel 58			Artikel 176, første til tredje afsnit
Artikel 29b, stk. 1 og 2							Artikel 59, stk. 1 og 2	Artikel 52, stk. 1 og 2		Artikel 177, stk. 1 og 2
Artikel 29b, stk. 3-6							Artikel 59, stk. 3-6	Artikel 52, stk. 3 og 4		—
Artikel 30, stk. 1 og stk. 2, litra a)										—
Artikel 30, stk. 2, litra b)										Artikel 305, stk. 1
Artikel 30, stk. 4										Artikel 305, stk. 2
Artikel 30, stk. 5										Artikel 305, stk. 4
Artikel 31										—
Artikel 32										—
Artikel 33			Artikel 28				Artikel 62	Artikel 54, stk. 2		Artikel 298, stk. 2 og 3

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
Artikel 34	Artikel 9		Artikel 29		Artikel 11, stk. 5		Artikel 6, stk. 5, fjerde afsnit		Artikel 6	—
Artikel 35	Artikel 10	Artikel 10	Artikel 32	Artikel 57, stk. 1	Artikel 11, stk. 1-3	Artikel 31, stk. 1 og 2	Artikel 69, stk. 1-4	Artikel 64, stk. 1	Artikel 7, stk. 1	Artikel 309, stk. 1
Artikel 36	Artikel 11	Artikel 11	Artikel 33	Artikel 57, stk. 2	Artikel 11, stk. 4	Artikel 31, stk. 3	Artikel 70	Artikel 64, stk. 2	Artikel 7, stk. 2	Artikel 309, stk. 2
Artikel 37			Artikel 34							—
Artikel 38	Artikel 12	Artikel 12	Artikel 35	Artikel 58	Artikel 13	Artikel 33	Artikel 74	Artikel 66	Artikel 9	Artikel 312
Bilag, del A										Artikel 15, stk. 2, andet afsnit, og bilag I, del A
Bilag, del B										Bilag I, del A og B
Bilag, del C										Artikel 16
Bilag, del D										—
	Artikel 1, stk. 1, første afsnit									Artikel 190, stk. 1
	Artikel 1, stk. 1, andet afsnit									Artikel 190, stk. 2
	Artikel 1, stk. 2									—
	Artikel 2, stk. 1									Artikel 190, stk. 1
	Artikel 2, stk. 2									Artikel 190, stk. 3
	Artikel 3									Artikel 191
	Artikel 4, stk. 1									Artikel 192, første og andet afsnit
	Artikel 4, stk. 2									—
	Artikel 5									Artikel 193

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
	Artikel 6									Artikel 195
	Artikel 7									Artikel 194
	Artikel 8									Artikel 196
		Artikel 1								—
		Artikel 2								Artikel 198
		Artikel 3, stk. 1								Artikel 199
		Artikel 3, stk. 2, første afsnit, første punktum								Artikel 200, stk. 1, første afsnit
		Artikel 3, stk. 2, litra a)-c)								Artikel 200, stk. 2-4
		Artikel 3, stk. 3								Artikel 200, stk. 1, andet afsnit
		Artikel 4								Artikel 201
		Artikel 5								Artikel 202
		Artikel 6								Artikel 203
		Artikel 7								Artikel 204
		Artikel 8								Artikel 205
		Artikel 9								Artikel 16, stk. 2
			Artikel 1							—
			Artikel 2, litra a), b) og e)							—
			Artikel 2, litra c)				Artikel 1, stk. 1, litra c)	Artikel 2, stk. 1, litra e)		—
			Artikel 2, litra d)							Artikel 13, nr. 13

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
			Artikel 2, litra f)	Artikel 1, litra e)			Artikel 1, stk. 1, litra h)			—
			Artikel 3				Artikel 1, litra b), andet punktum			Artikel 145, stk. 1, andet afsnit
			Artikel 4							Artikel 187
			Artikel 6							—
			Artikel 7, stk. 1), litra a)-e)							—
			Artikel 7, stk. 1, litra f)	Artikel 27						—
			Artikel 7, stk. 1, litra g), og artikel 7, stk. 3							—
			Artikel 8, stk. 1 og 2							Artikel 179, stk. 1 og 2
			Artikel 8, stk. 3							—
			Artikel 8, stk. 4, litra a) og c)	Artikel 30, stk. 1						—
			Artikel 8, stk. 4, litra d)							Artikel 179, stk. 3
			Artikel 8, stk. 5							Artikel 179, stk. 4
			Artikel 12							—
			Artikel 12a, stk. 1-3							Artikel 150

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
			Artikel 12a, stk. 4, første afsnit							Artikel 151
			Artikel 12a, stk. 4, andet til sjette afsnit							Artikel 152
			Artikel 14	Artikel 34			Artikel 41			Artikel 147
			Artikel 16, stk. 1, første og andet afsnit	Artikel 35			Artikel 42			Artikel 148
			Artikel 16, stk. 1, tredje afsnit	Artikel 35						Artikel 148, stk. 2
			Artikel 17	Artikel 36			Artikel 43			Artikel 149
			Artikel 26							—
			Artikel 27							—
			Artikel 31							Artikel 299
			Artikel 31				Artikel 68, stk. 2			Artikel 300
			Bilag I	Artikel 23			Bilag II			—
			Bilag 2 A							—
			Bilag 2 B							—
			Artikel 5, 9, 10 og 11							—
				Artikel 1, litra a)	Artikel 1, litra a)	Artikel 2, litra a)	Artikel 1, stk. 1, litra a)			Artikel 13, nr. 1)
				Artikel 1, litra b)			Artikel 1, stk. 1, litra b)	Artikel 2, stk. 1, litra d)		Artikel 13, nr. 11)
				Artikel 1, litra c)		Artikel 2, litra e)	Artikel 1, stk. 1, litra e)	Artikel 2, stk. 1, litra f)		Artikel 13, nr. 8), litra a)

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
				Artikel 1, litra d)			Artikel 1, stk. 1, litra f)	Artikel 2, stk. 1, litra g)		—
				Artikel 1, litra f)			Artikel 1, stk. 1, litra i)	Artikel 2, stk. 1, litra i)		Artikel 13, nr. 18)
				Artikel 1, litra g)			Artikel 1, stk. 1, litra j)	Artikel 2, stk. 1, litra j)		Artikel 13, nr. 21), artikel 24, stk. 2, og artikel 63
				Artikel 1, litra h)	Artikel 1, litra d)		Artikel 1, stk. 1, litra k)	Artikel 2, stk. 1, litra k)		Artikel 13, nr. 15)
				Artikel 1, litra i)	Artikel 1, litra e)		Artikel 1, stk. 1, litra l)	Artikel 2, stk. 1, litra l)		Artikel 13, nr. 16)
				Artikel 1, litra j)			Artikel 1, stk. 1, litra m)			Artikel 13, nr. 22)
				Artikel 1, litra k)	Artikel 1, litra k)	Artikel 2, litra h)	Artikel 1, stk. 1, litra n)	Artikel 2, stk. 1, litra m)		Artikel 13, nr. 10)
				Artikel 1, litra l)			Artikel 1, stk. 1, litra r)	Artikel 2, stk. 1, litra n)		Artikel 13, nr. 17)
				Artikel 1, litra l), underlitra a)	Artikel 1, litra f)		Artikel 1, stk. 1, litra r), nr. i)	Artikel 2, stk. 1, litra n), nr. i)		Artikel 13, nr. 20)
				Artikel 1, litra l), underlitra b)			Artikel 1, stk. 1, litra r), nr. ii)	Artikel 2, stk. 1, litra n), nr. ii)		Artikel 13, nr. 18)
				Artikel 3						Artikel 188
				Artikel 8				Artikel 12		Artikel 24, stk. 1
				Artikel 12, stk. 2			Artikel 14, stk. 1	Artikel 18		Artikel 39, stk. 1
				Artikel 12, stk. 3-6			Artikel 14, stk. 2-5			Artikel 39, stk. 2-6

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
				Artikel 15, stk. 1 og 2			Artikel 15, stk. 1 og 2	Artikel 19, stk. 1		Artikel 57
				Artikel 15, stk. 3			Artikel 15, stk. 3	Artikel 22		Artikel 61
				Artikel 15, stk. 4			Artikel 15, stk. 4	Artikel 23		Artikel 62
				Artikel 15a			Artikel 15a	Artikel 19, stk. 2-8		Artikel 58, stk. 1-7
				Artikel 15b			Artikel 15b	Artikel 19a		Artikel 59
				Artikel 15c			Artikel 15c	Artikel 20		Artikel 60
				Artikel 16, stk. 1			Artikel 16, stk. 1	Artikel 24		Artikel 64
				Artikel 16, stk. 2			Artikel 16, stk. 2	Artikel 25		Artikel 65
				Artikel 16, stk. 3			Artikel 16, stk. 3	Artikel 26		Artikel 66
				Artikel 16, stk. 4			Artikel 16, stk. 4	Artikel 27		Artikel 67
				Artikel 16, stk. 5			Artikel 16, stk. 5	Artikel 28, stk. 1		Artikel 68, stk. 1
				Artikel 16, stk. 5b, første til fjerde afsnit			Artikel 16, stk. 7, første til fjerde afsnit	Artikel 28, stk. 3, første til fjerde afsnit		Artikel 68, stk. 3
				Artikel 16, stk. 5b, femte afsnit			Artikel 16, stk. 7, femte afsnit	Artikel 28, stk. 3, femte afsnit		Artikel 68, stk. 4
				Artikel 16						Artikel 66
				Artikel 16, stk. 5c			Artikel 16, stk. 8	Artikel 29		Artikel 70
				Artikel 16, stk. 5a			Artikel 16, stk. 6	Artikel 28, stk. 2		Artikel 68, stk. 2
				Artikel 16a, stk. 1, litra a)			Artikel 17, stk. 1, litra a)	Artikel 31, stk. 1, første afsnit		Artikel 72, stk. 1, litra a)-c)

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
				Artikel 16a, stk. 1, litra b)			Artikel 17, stk. 1, litra b)	Artikel 31, stk. 1, andet afsnit		Artikel 72, stk. 1, andet afsnit
				Artikel 16a, stk. 2			Artikel 17, stk. 2	Artikel 31, stk. 2		Artikel 72, stk. 2
				Artikel 20			Artikel 22			—
				Artikel 21			Artikel 23	Artikel 34, stk. 1-3		—
				Artikel 22			Artikel 24	Artikel 34, stk. 4		—
				Artikel 25						—
				Artikel 28			Artikel 33			Artikel 180
				Artikel 29						Artikel 181, stk. 1 og 3
				Artikel 30, stk. 2						Artikel 181, stk. 2
				Artikel 31						Artikel 183
				Artikel 38			Artikel 44			Artikel 153
				Artikel 39, stk. 2 og 3			Artikel 45			Artikel 154
				Artikel 40, stk. 2			Artikel 46, stk. 1			Artikel 155, stk. 8
				Artikel 40, stk. 3			Artikel 46, stk. 2			Artikel 155, stk. 1
				Artikel 40, stk. 4, 6-8 og 10			Artikel 46, stk. 3, 5-7 og 9			Artikel 155, stk. 2, 4-6 og 9
				Artikel 40, stk. 5			Artikel 46, stk. 4			Artikel 155, stk. 3
				Artikel 40, stk. 9			Artikel 46, stk. 8			Artikel 155, stk. 7
				Artikel 41			Artikel 47			Artikel 156
				Artikel 42, stk. 2			Artikel 48			Artikel 160
				Artikel 43, stk. 2 og 3						Artikel 184

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
				Artikel 44, stk. 2			Artikel 49			Artikel 159 og bilag V
				Artikel 45, stk. 2						Artikel 189
				Artikel 46, stk. 2, første til tredje afsnit			Artikel 50, stk. 1, første og tredje afsnit, og stk. 2			Artikel 157
				Artikel 47-50						—
				Artikel 51			Artikel 64	Artikel 56		—
				Artikel 51, sidste led					Artikel 1, stk. 4	Artikel 58, stk. 8
				Artikel 52						—
				Artikel 54						Artikel 206
				Artikel 55						Artikel 207
				Artikel 24 og 26						—
				Artikel 12, stk. 1, artikel 19, artikel 33, artikel 37, artikel 39, stk. 1, artikel 40, stk. 1, artikel 42, stk. 1, artikel 43, stk. 1, artikel 44, stk. 1, artikel 45, stk. 1, og artikel 46, stk. 1						—
					Artikel 1, litra b)					Artikel 13, nr. 3)

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
					Artikel 1, litra c)		Artikel 1, stk. 1, litra s)	Artikel 2, stk. 1, litra c)		Artikel 13, nr. 4)
					Artikel 1, litra g)					Artikel 212, stk. 1, litra a)
					Artikel 1, litra h)					Artikel 212, stk. 1, litra b)
					Artikel 1, litra i)			Artikel 59, stk. 2, litra a), underlitra i)		Artikel 210, stk. 1, litra f)
					Artikel 1, litra j)			Artikel 59, stk. 2, litra a), underlitra j)		Artikel 210, stk. 1, litra g)
					Artikel 1, litra l)			Artikel 59, stk. 2, litra b)		Artikel 13, nr. 6)
					Artikel 2			Artikel 59, stk. 3		Artikel 214, stk. 1
					Artikel 3			Artikel 59, stk. 3		Artikel 214, stk. 1 og stk. 2, første og andet afsnit
					Artikel 4			Artikel 59, stk. 3		Artikel 247, stk. 1
					Artikel 5, stk. 1			Artikel 59, stk. 4		Artikel 246
					Artikel 5, stk. 2					Artikel 254, stk. 1
					Artikel 6			Artikel 59, stk. 5		Artikel 254, stk. 2, og artikel 255, stk. 1 og 2
					Artikel 7			Artikel 59, stk. 5		Artikel 249, stk. 1, og artikel 252 og 253

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
					Artikel 8			Artikel 59, stk. 5		Artikel 245 og 246 og artikel 258, stk. 1
					Artikel 9			Artikel 59, stk. 6		Artikel 218 og 219 og artikel 258, stk. 1
					Artikel 10			Artikel 59, stk. 7		Artikel 218 og 219, artikel 258, stk. 1, og artikel 260-263
					Artikel 10a			Artikel 59, stk. 8		Artikel 264
					Artikel 10b					Artikel 257
					Artikel 12	Artikel 32	Artikel 73	Artikel 65	Artikel 8, stk. 1	Artikel 311
					Bilag I			Artikel 59, stk. 9, og bilag II		Artikel 213-215 og 218-246
					Bilag II			Artikel 59, stk. 9, og bilag II		Artikel 215-217 og 220-243
						Artikel 1, stk. 2				Artikel 267
						Artikel 2, litra b)				Artikel 268, stk. 1, litra b)
						Artikel 2, litra c)				Artikel 268, stk. 1, litra c)
						Artikel 2, litra d)				Artikel 268, stk. 1, litra d)
						Artikel 2, litra f)		Artikel 2, stk. 1, litra h)		Artikel 13, nr. 9)
						Artikel 2, litra g)				Artikel 268, stk. 1, litra a)

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
						Artikel 2, litra i)				Artikel 268, stk. 1, litra e)
						Artikel 2, litra j)				Artikel 268, stk. 1, litra f)
						Artikel 2, litra k)				Artikel 268, stk. 1, litra g)
						Artikel 3				—
						Artikel 4				Artikel 269
						Artikel 5				Artikel 270
						Artikel 6				Artikel 271
						Artikel 7				Artikel 272
						Artikel 8				Artikel 273
						Artikel 9				Artikel 274
						Artikel 10				Artikel 275
						Artikel 11				Artikel 277
						Artikel 12				Artikel 278
						Artikel 13				Artikel 279
						Artikel 14				Artikel 280
						Artikel 15				Artikel 281
						Artikel 16				Artikel 282
						Artikel 17				Artikel 283
						Artikel 18				Artikel 284
						Artikel 19				Artikel 285
						Artikel 20				Artikel 286
						Artikel 21				Artikel 287
						Artikel 22				Artikel 288
						Artikel 23				Artikel 289
						Artikel 24				Artikel 290
						Artikel 25				Artikel 291
						Artikel 26				Artikel 292

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
						Artikel 27				Artikel 293
						Artikel 28				Artikel 294
						Artikel 29				Artikel 295
						Artikel 30, stk. 1				Artikel 268, stk. 2
						Artikel 30, stk. 2				Artikel 296
						Bilag				Artikel 276
							Artikel 1, stk. 1, litra d)			—
							Artikel 1, stk. 1, litra g)			Artikel 13, nr. 14)
							Artikel 1, stk. 1, litra q)			—
							Artikel 1, stk. 2	Artikel 2, stk. 3		—
							Artikel 2, stk. 1			Artikel 2, stk. 3
							Artikel 3, nr. 2)-3) og 8)			Artikel 9
							Artikel 3, nr. 5) og 7)			Artikel 10
							Artikel 3, nr. 6)			—
							Artikel 5, stk. 2, andet og tredje afsnit			Artikel 15, stk. 2, tredje afsnit og stk. 3, andet afsnit
							Artikel 6, stk. 5, første og andet afsnit			Artikel 21, stk. 1

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
							Artikel 7, litra e)			Artikel 23, stk. 2, litra f)
							Artikel 8	Artikel 12		Artikel 24, stk. 1
							Artikel 12			Artikel 208
							Artikel 16, stk. 9	Artikel 30		Artikel 69
							Artikel 18, stk. 1-6			Artikel 73
							Artikel 18, stk. 7			— —
							Artikel 19, stk. 1, første afsnit, første led			Artikel 74, stk. 1
							Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, andet led			Artikel 74, stk. 3, andet afsnit
							Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, samt stk. 2 og 3			Artikel 74, stk. 4-7
							Artikel 21			Artikel 209
							Artikel 25			—
							Artikel 26			—
							Artikel 32			—
							Artikel 34			Artikel 182
							Artikel 35			Artikel 186
							Artikel 36, stk. 1			Artikel 185, stk. 1
							Artikel 36, stk. 2			Artikel 185, stk. 4, første punktum
							Bilag III A			Artikel 185, stk. 6

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
							Artikel 36, stk. 3			Artikel 185, stk. 7
							Artikel 41			Artikel 147
							Artikel 42, stk. 1-3			Artikel 148, stk. 1, 3 og 4
							Artikel 43			Artikel 149
							Artikel 45			—
							Artikel 48			Artikel 160
							Artikel 49			Artikel 159
							Artikel 51, stk. 2, litra a)-g)			Artikel 162, stk. 2, litra a)-e), g) og h)
							Artikel 51, stk. 3 og 4			Artikel 163
							Artikel 52, stk. 1			Artikel 169
							Artikel 55, stk. 1 og 2			Artikel 166, stk. 1 og 2
							Artikel 56			Artikel 167
							Artikel 59, stk. 1 og 2	Artikel 52, stk. 1 og 2		Artikel 177, stk. 1 og 2
							Artikel 59, stk. 3 og 6	Artikel 52, stk. 3 og 4		—
							Artikel 60, stk. 1			Artikel 305, stk. 2, andet og tredje afsnit
							Artikel 60, stk. 2			Artikel 305, stk. 3
			Artikel 31				Artikel 61			Artikel 43
							Artikel 65	Artikel 55		Artikel 301, stk. 1 og 3

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
							Artikel 66			Artikel 308
							Artikel 67	Artikel 53		Artikel 297
							Artikel 68, stk. 1			—
							Artikel 71			—
							Artikel 72			Artikel 310
							Bilag I			Bilag II
							Bilag III			Artikel 185, stk. 2, litra a)-c), stk. 3 og stk. 5, første afsnit
							Bilag IV			—
							Bilag V			Bilag VI
							Bilag VI			Bilag VII
								Artikel 1, stk. 2, litra d)		Artikel 11
								Artikel 2, stk. 1, litra a)		Artikel 13, nr. 7)
								Artikel 2, stk. 1, litra b)		—
								Artikel 2, stk. 1, litra h)		Artikel 13, nr. 9)
								Artikel 2, stk. 1, litra o)		Artikel 13, nr. 25)
								Artikel 2, stk. 1, litra p)		Artikel 13, nr. 26)
								Artikel 2, stk. 1, litra q)		Artikel 210, stk. 3
								Artikel 2, stk. 2		—

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
								Artikel 4, stk. 2		Artikel 15, stk. 5
								Artikel 5, stk. 1, første afsnit og stk. 2		Artikel 17, stk. 1 og 2, og bilag IIIC
								Artikel 9, nr. 1		Artikel 21, stk. 4
								Artikel 11, stk. 1, litra b)		Artikel 23, stk. 1, litra b)
								Artikel 15, stk. 3		Artikel 32, stk. 2
								Artikel 21		—
								Artikel 45		— —
								Artikel 46		Artikel 211, stk. 1 og 2
								Artikel 47		Artikel 158
								Artikel 48		Artikel 161
								Artikel 50		Artikel 175
								Artikel 51		Artikel 176
								Artikel 54, stk. 1		Artikel 298, stk. 1
								Artikel 61		Artikel 308
								Artikel 62		Artikel 12
								Artikel 63		Artikel 307
								Artikel 57-60 og bilag II		—
									Artikel 1, nr. 4, artikel 2, nr. 4, og artikel 4, nr. 6	Artikel 58, stk. 8
									Artikel 8, stk. 2	Artikel 312